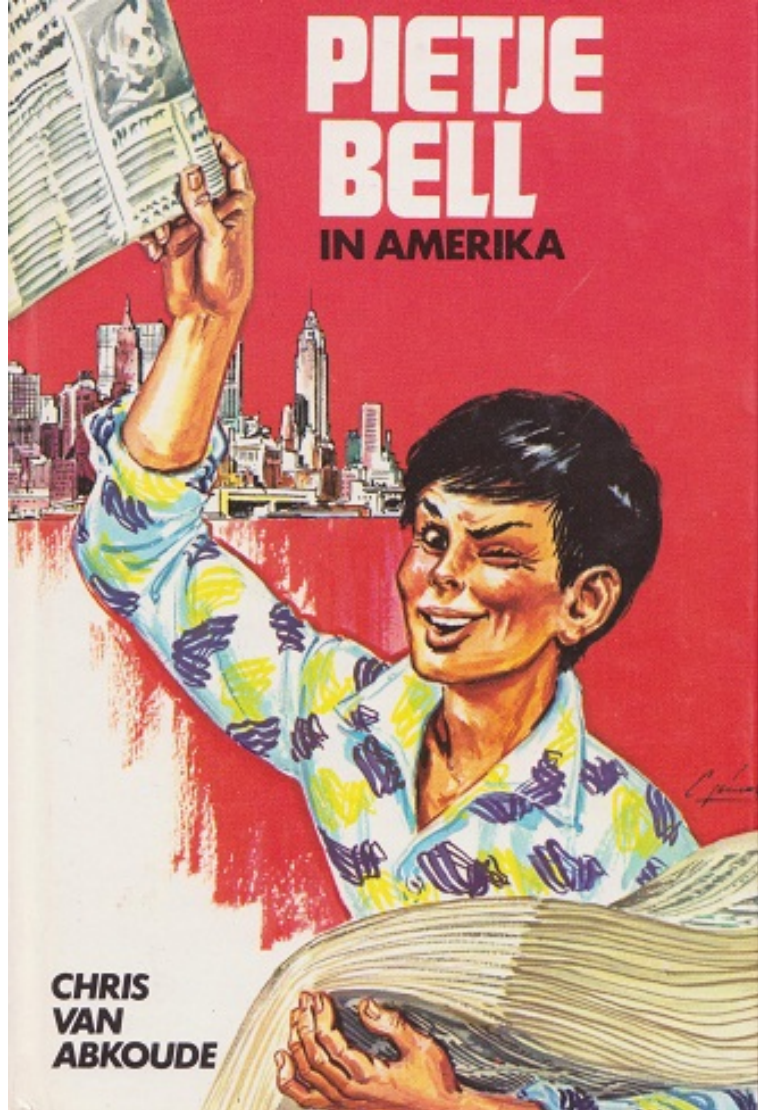


PIETJE BELL

IN AMERIKA



**CHRIS
VAN
ABKOUDE**

PIETJE BELL IN AMERIKA

DOOR

CHR. VAN ABKOUDE

GEHEEL OPNIEUW BEWERKT DOOR

W. N. VAN DER SLUYS

Geïllustreerd door G. VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

**DE COMPLETE PIETJE BELL SERIE VAN CHR. VAN
ABKOUDE**

PIETJE BELL

PIETJE BELL'S GOOCHELTOEREN *

NIEUWE AVONTUREN VAN PIETJE BELL *

PIETJE BELL IS WEER AAN DE GANG

PIETJE BELL GAAT VLIEGEN *

DE VLEGELJAREN VAN PIETJE BELL *

PIETJE BELL IN AMERIKA *

DE ZONEN VAN PIETJE BELL

HOOFDSTUK I

Met Pietje Bell op weg naar het Land der Onbegrensde Mogelijkheden! - Prettige ontmoeting met een oude kennis, maar een beslist onaangename met een nieuw gezicht.- 't Begint goed... Piet koestert nu al verdenkingen. - Mr.Oxford komt tot een bijzonder onaangename ontdekking!

Roem... roem... roem... rustig gleed het grote DC 8 straalvliegtuig door de ijle lucht, hoog boven 't wolkendek dat de Atlantische Oceaan als een kolossale wollen deken bedekte. Het was ongeveer 6 uur in de morgen en de meeste passagiers lagen nog lekker languit op hun gemakkelijke fauteuils te slapen. Een enkele, bijzondere ,vroegerd' nipte langzaam en nadenkend, en vooral slaperig, aan 't kopje thee dat een der vriendelijke stewardessen hem had gebracht, zodra ze zag dat weer een van haar passagiers tot het land der levenden teruggekeerd was. Pietje Bell - laat ik maar oppassen dat hij niet hoort dat ik nog steeds ,Pietje' zeg tegen dat parmantige jongmens van achttien jaar, maar ik ben 't nu eenmaal zo gewend - Pietje Bell dan, opende voorzichtig één pikzwart oog, keek daar even verwonderd mee rond en opende toen uiterst voorzichtig het andere, niet minder pikzwarte exemplaar. Dan kwam hij langzaam overeind uit zijn gemakkelijke stoel en scheen langzaam te beseffen dat hij

aan boord van een vliegtuig was. Verdraaid, wat deed hij daar ook al weer? Och, natuurlijk, hij was op weg naar Amerika! In gezelschap van meneer Voorschoten, de bekende juwelier uit Rotterdam. Hij had diezelfde meneer Voorschoten immers destijds een grote dienst bewezen door een flinke buit aan juwelen boven water te brengen. Piet was niet voor niets al een paar jaar de jongste verslaggever bij het Rotterdamse dagblad 'De Morgen-post'. De hele zaak kwam hierop neer dat een paar dieven, tijdens de afwezigheid van de juwelier, meneer Voorschoten, als heel nette, brave jongens de juwelierswinkel waren binnengegaan, zogenaamd om iets te kopen. Maar toen ze eenmaal binnen waren, hadden ze de enige bediende die was achtergebleven, vakkundig aan handen en voeten op een stoel vastgebonden. Daarna hadden ze een grote hoeveelheid diamanten ringen, gouden horloges, kostbare armbanden, halskettingen en broches in een grote handkoffer gepakt. En, aangezien die jongens zeker niet lui waren uitgevallen, hadden ze voor alle zekerheid hun broekzakken ook nog maar volgepropt met gouden en zilveren sieraden. Toen waren ze, zonder leven te maken, vertrokken, nadat ze netjes de winkel deur op slot hadden gedraaid en de sleutel in de zak gestoken. Voor alle zekerheid hadden ze vooraf het bordje 'gesloten' achter de ruit van de winkel deur gehangen. Ja, dat waren beslist heel nette jongens geweest die je om een boodschap kon sturen... Toch was de Rotterdamse politie nog net even handiger geweest en pakte de twee kerels, nog geen dag later, in hun kraag, en zette ze

secur achter de tralies. Natuurlijk ontkenden de twee rovers alles. De rechter veroordeelde hen tot een niet malse gevangenisstraf, maar het geboefte ging opgewekt de doos in, met de wetenschap dat de buit netjes op hen lag te wachten wanneer ze weer buiten de solide muren van hotel 'De Houten Lepel' zouden staan. Zo verdienden ze immers elke dag geld, terwijl ze op staatskosten logeerden, meenden ze. Onze Piet, nieuwsgierig als altijd, ging echter op zijn eigen manier naar de verdwenen buit zoeken. Het was meer de zucht om avonturen te beleven dan iets anders toen Piet in de achterbuurten van Rotterdam ging snuffelen. Louter door toeval ontdekte hij tenslotte al het gestolen goed, en de volgende dag al had de heer Voorschoten zijn juwelen netjes terug. Daar mankeerde dan ook geen grammetje goud of geen enkel splinterje diamant aan! *) Zie "De vlegeljaren van Pietje Bell"

Piet had van een beloning niets willen weten, maar hij had zich daarmee wel de grote sympathie van de heer Voorschoten voorgoed op de hals gehaald. Toen Piet er later over sprak naar Amerika te willen gaan om zijn vleugels wijder te kunnen uitslaan en verhalen naar verschillende kranten in Nederland te schrijven over zijn avonturen in het 'Land der Onbegrensde Mogelijkheden', had meneer Voorschoten, die zelf ook juist naar New-York ging voor zaken, hem vrije overtocht per vliegtuig aangeboden. En toen Piet weifelde, had de handige heer Voorschoten er

fluks aan toegevoegd: "En natuurlijk tegelijk als mijn privé-detective, dat begrijp je wel, want ik heb een enorm bedrag aan diamanten en zo bij me. Je mag me niet in de steek laten, Piet."

Daar was Pietje Bell ingetrapt en nu zat hij prinsheerlijk in een levensgroot straalvliegtuig, dat hem met een snelheid van zo'n dikke 850 kilometer per uur elke minuut dichterbij zijn doel bracht.

"Er is er weer eentje wakker, Ans," zei stewardess Jeannette tegen haar collega.

"Mooi zo, ik zal dat jongmens even 'n kopje thee brengen."

"Morgen, meneer, kopje thee? Beschuitje erbij? Wilt u uw ontbijt al hebben? "

"Ik zou, ik wou... me eigenlijk eerst even wassen," hakkelde hij, toen hij zag hoe de stewardess zich kennelijk een beetje amuseerde over zijn verlegenheid.

"Laat u zich vanmorgen maar eens lekker verwennen, meneer. Drinkt u eerst uw thee maar eens lekker warm uit. Dan kunt u zich daarna rustig wassen, hoor. Zal ik uw stoel even rechtop zetten? Hopla... zo! Achter kunt u zich opruimen in de lavatory."

Na tien minuten was Piet klaar en keek tevreden in 't spiegelkje.

"Een plaatje," meende Piet. "Zo weggelopen van de advertentiepagina van Peek en Cloppenburg."

Toen Piet in de cabine terugkwam zag hij dat ook meneer Voorschoten terug was gekeerd tot het land der levenden en

hij begroette Piet hartelijk.

"Goed geslapen. Piet?"

"Als een marmot, meneer!"

"Mooi zo, eh... waar kijk je zo naar, jongen?"

Piet keek als versteend naar 't bagagerek boven de zitplaats van meneer Voorschoten.

"Uw tas, meneer, uw tas... is weg! Grote goedheid!"

Meneer Voorschoten lachte fijntjes. "Je bent een kraan van een detective, Piet, maar je komt alleen maar opdraven als de misdaad blijkbaar al gebeurd is! Voordat ik gisteren ging slapen heb ik de stewardess gevraagd de tas toch maar in de afgesloten bagageruimte te zetten. Dat leek me veiliger met het oog op die vreemde sinjeur van gisteravond op Shannon, weet je wel?"

Dat was een pak van Piets hart! Die vreemde sinjeur gisteravond op de luchthaven Shannon in Ierland!

En òf Pietje Bell zich dat heerschap herinnerde. Hij had de kerel zelf hoogst persoonlijk ontdekt! Was daar niet een vreemde snaak geweest met halfgesloten ogen en een klein verradersssnorretje? Zo'n magere vent met plakharen. Een gouden bril met groen-blauwe glazen op een benige neus, zodat je zijn ogen niet goed kon onderscheiden. Als de vent glimlachte, zag je een paar voortanden waarop een paard jaloers zou worden. En nu wil ik de brave paarden zeker niet beledigen, want die tanden hoorden eigenlijk nog veel meer bij een roofdier. Deze figuur had alle mogelijke moeite gedaan om met meneer Voorschoten in contact te komen.

Hij was niet op Schiphol ingestapt, maar had zich bij de passagiers gevoegd toen het toestel een tussenlanding op het vliegveld Shannon in Ierland maakte, alvorens de grote sprong over de Atlantische Oceaan te wagen. Meneer Voorschoten had de aktetas, waarin de diamanten opgeborgen moesten zijn, stevig bij het handvat gehouden, en overal met zich meegenomen. Zelfs toen hij zijn handen ging wassen. En Piet verloor drie bruine leren aktetas geen tiende seconde uit het oog. Hij had 't helemaal niet zo leuk gevonden, toen die vreemde, magere snoeshaan er tenslotte tóch in slaagde in gesprek te komen met meneer Voorschoten. Toen meneer Voorschoten Piet aan die sinjeur wilde voorstellen, en Piet aanstalten maakte de man een hand te geven, omdat hij meende, fatsoenshalve, niet anders te kunnen doen, scheen de magere snijboon daar helemaal geen acht op te slaan, en dus stak Piet zijn hand snel in zijn broekzak.

"Mr. Oxford is een Engelsman," zei meneer Voorschoten, "maar hij kan heel goed Nederlands spreken, omdat hij lang in Amsterdam heeft gewoond."

Hoewel Piet pas achttien jaar was, had hij in zijn jonge leven toch al aardig wat mensenkennis opgedaan, en hij voelde al heel gauw aan, wat voor vlees hij in de kuip had! Op de een of andere manier mócht hij die Mr. Oxford niet! Hoe, en waarom, kon Piet niet verklaren. Hij begreep dan ook allerm minst, hoe meneer Voorschoten maar zo plezierig met die snijboon zat, of stond te keuvelen. En vooral vatte Piet

vlam toen die vent, bij het beklimmen van de landingsbrug van het vliegtuig, had aangeboden even de zware tas voor meneer Voorschoten te dragen. Als een duvel-uit-een-doojsje was Piet toen naar voren geschoten, en had de tas gepakt met een afgebeten:

"Dat zal ik wel doen! " Meneer Voorschoten had even geglimlacht, en gezegd:

"Dank je Piet, laat maar, hoor. Er mankeert gelukkig niets aan mijn handen." In het vliegtuig had de vent nog geprobeerd achter de heer Voorschoten te gaan zitten, maar daar stak de purser een stokje voor, omdat die plaats al gereserveerd was voor een passagier die uit Amsterdam was meegekomen. Na veel druk gepraat met de purser had de vent zich tenslotte, met een verongelijkt gezicht, laten neerplanten in een fauteuil, helemaal voor in het vliegtuig. Prompt daarop was hij in slaap gevallen. Eenmaal weer in de lucht, had Piet zich niet langer kunnen weerhouden en was met meneer Voorschoten over de ontmoeting met die rare snaak gaan praten.

"Kende u die man, meneer Voorschoten? "

"Och, kennen eigenlijk niet. Hij vertelde dat hij mij ergens van kende. Ik herinner 't me niet. Maar zie je, 't is altijd zo onbeleefd als je zegt dat je iemand niet kent, als de ander beweert je pertinent ergens van te kennen. Ik heb dus maar zo'n beetje meegepraat, zie je. Hij schijnt geïnteresseerd te zijn in de diamanthandel in Amsterdam."

"Hum," zei Piet, en keek daarbij bijzonder slim, "ik kan het natuurlijk helemaal mis hebben, maar d'r is iets aan die vent

dat mij helemaal niet bevalt, 't is net een roofdier. Als ik u was, dan zou ik toch maar een beetje oppassen. Hij kon 't wel eens op uw diamanten gemunt hebben! "

"Och, malle jongen, jij ziet overal spoken, geloof ik," had meneer Voorschoten lachend afgeweerd.

Maar Piet had daar geen vrede mee gehad. De heer Voorschoten had inmiddels een boek gepakt en was daarin nu volkomen verdiept. Piet had een oude Engelse grammatica uit zijn tas opgedoken en bestudeerde, met alle toewijding overigens, alle gevallen, waarin hij ,would' of ,should' zou moeten gebruiken. Maar daar werd hij al heel gauw verbazend slaperig van, en langzaam maar zeker viel hij in een gezonde dut. Roem... roem... roem... zongen de straalmotoren hun eentonig lied. Plotseling werd Piet wakker en zat meteen recht overeind in zijn fauteuil. Waar was die kerel gebleven? De fauteuil waarop de geheimzinnige Mr. Oxford had gezeten, was leeg... Piet stond opgewonden op en liep naar voren in de cabine, alsof hij wilde vaststellen of Mr. Oxford zich misschien ook onder zijn stoel had verscholen of zoiets. Niets anders te zien dan een lege fauteuil en een achteloos weggeworpen Engelse krant op de vloer. Piet was nu genaderd tot aan het gangetje dat toegang gaf tot de cockpit. Het deurtje stond op een kiertje. Piet zag wel de bemanning, maar geen Mr. Oxford! Piet retireerde toen maar naar de staart van de grote machine. Daar was de ,Lavatory'. Even neuzen! Neen, niet bezet. Niemand te vinden. Een damestoilet... vrij. Een herentoilet, ook ,vrij'. Piet stond een

beetje beduusd te kijken, want hij verwachtte zeker die rare Mr. Oxford hier te zullen aantreffen. Dan hoorde hij achter zich stommelen. Piet keek om en zag een groot gordijn, dat de passagiersruimte bij de toiletten afsloot van een gedeelte van het vliegtuig, waar de bagage van de passagiers enzovoorts werd opgeborgen tijdens de vlucht. Onwillekeurig schoof Piet het gordijn heel voorzichtig een klein beetje opzij, en tuurde in de slechts door een paar lampjes verlichte bagageruimte. Dan zag hij een lange, schrale gedaante, die snel een arm terugtrok van een van de bagagerekken. Een elektrische schok ging door Pietje Bell heen... Mr. Oxford! Geen twijfel mogelijk. De vent moest enig gerucht hebben gehoord toen Piet het gordijn iets opzij had geschoven. Bliksemsnel ging 't door Pietje Bell heen: die kerel mag me niet zien! Als een aal in een emmer slaolie gleed Piet daarom het herentoilet binnen en zette het bordje op 'occupied' (bezet)! Dan bleef hij met het oor aan de deur aandachtig luisteren. Nu zeggen ze wel eens tegen iemand, wiens schoenen een beetje kraken: Hé vrind, je mag je schoenen wel eens betalen! Of die Mr. Oxford nu zijn fraaie, bruine molières al had betaald of niet, ik weet 't niet, maar ze kraakten in elk geval werkelijk erbarmelijk. En dat kwam Pietje Bell nu bijzonder goed van pas. Hij hoorde tenminste de schoenen gehaast naderbij komen, even aarzelen voor de deur van het toilet, waarin Piet op luisterpost stond. Zeker wilde Mr. Oxford er zich van overtuigen dat 't slechts een passagier was geweest die tegen het gordijn gekukeld was, voordat hij de deurkruk van het

toilet had kunnen grijpen, want de machine was juist een beetje in beweging gekomen. Een tikkeltje 'remous' noemen de jongens van de luchtvaart dat. Piet bleef ademloos luisteren en stelde, tot zijn volledige voldoening, overigens vast, dat de schoenen blijkbaar opgelucht en opgewekt verder kraakten in de richting van de passagierscabine. Nog wel een volle minuut bleef Piet wachten, dan glipte hij, zonder enig gerucht te maken, het toilet uit en verdween achter 't gordijn in de bagageruimte. Spiedend dwaalden zijn ogen over de bagagerekken. Ja, daar stond de zware, bruine aktetas van meneer Voorschoten. Precies op de hoogte waar hij die griezelige Mr. Oxford had gezien. Piet voelde eens aan 't slot van de tas. Dat bleek prima gesloten te zijn. Juist wilde Piet teruggaan om meneer Voorschoten op de hoogte te stellen van 't vreemde gebeuren, of hij voelde iets onder zijn voet. Snel bukte hij zich... klikte even met de tong en stak dan een klein voorwerpje in zijn zak. Kalm verliet hij daarna de bagageruimte en keerde terug naar de passagierscabine, waar de heer Voorschoten, met nog enige passagiers, voor een der cabineraampjes stond te kijken naar een groot wit schip, dat, met een dapper schuimsnorretje voor de boeg, door het groen-blauwe water van "de Atlantische Oceaan" voer. Eerst wilde Piet zijn reisgenoot even apart roepen en hem vertellen wat hij zoëven had gezien, maar hij bedacht zich opeens... Die Engelse sinjeur met zijn paardetanden heeft vast niet veel goeds in de zin. Dat had Piet nu wel begrepen. Wat wilde die kerel bij de aktetas van meneer Voorschoten? Die vraag

vond Piet eigenlijk helemaal niet moeilijk te beantwoorden. Alleen kon Piet die meneer Voorschoten maar niet begrijpen! Een tas, waarin misschien we! een fortuin aan diamanten en andere sieraden was opgeborgen, zo maar, achteloos en zonder enig toezicht, in een bagageruimte te laten zetten... Aan de andere kant... wat kon Mr. Oxford eigenlijk beginnen? De tas meenemen kon hij niet, want het vliegtuig zou nog wel enige tijd in de lucht blijven. Uitstappen was dus volmaakt uitgesloten.

Iets uit de tas stelen? Ook al niet gemakkelijk, want de aktetas was voorzien van een gecompliceerd Lips-veiligheidsslot. De tas stuksnijden? Dat was al evenmin waarschijnlijk, want dat zou meneer Voorschoten natuurlijk direct bemerken als hij de tas na de landing terugkreeg. Piet besloot daarom de zaak nog maar even aan te zien en voorlopig zijn snavel maar dicht te houden. Maar gemakkelijk was dat zeker niet voor onze Piet! Nog een paar uren hadden ze voor de boeg. Mr. Oxford zat weer rustig in zijn fauteuil zijn verfomfaaide Engelse krant te spellen, en daarom pakte Piet in arren moede zijn Engelse grammatica maar weer op en verdiepte zich in de problemen van ‚may‘ en ‚might‘.

Boms... Piet was aan 't knikkebollen geslagen en bonkte nu met zijn hoofd hard tegen de leuning van zijn zitplaats. Hij schrok wakker, wreef zijn slaperige ogen uit en zag een merkwaardig tafereel. Meneer Voorschoten, in de fauteuil voor hem, in een allergenoeglijkst gesprek met de lange Mr. Oxford, die zich vertrouwelijk over meneer Voorschoten

heen boog om hem beter te kunnen verstaan. Piet hield gewoonweg zijn adem in van stomme verbazing! 't Leek warempel wel of die meneer Voorschoten moeilijkheden zócht! Piet had hem nog zó gewaarschuwd voor die kerel! Piet voelde dat Mr. Oxford met 't een of ander duister plan rondliep. Hoe vaak las je niet in de krant over uitstekend georganiseerde roversbenden die heel zwaar bewaakte gouden diamantentransporten wisten te overrompelen. Wie zei Pietje dat Mr. Oxford niet een lid was van zo'n internationale bende, en dat zijn handlangers op de luchthaven Idlewild bij New Vork al lang klaarstonden om hun slag te slaan? Daar hoorde hij meneer Voorschoten juist zeggen: "Och neen, ik heb als juwelier nog nooit last gehad op reis. Ik draag mijn diamanten altijd veilig met mij mee in een stevige, bruine aktetas met een stevig Lipsslot erop, en de sleutel daarvan zit altijd netjes opgeborgen in mijn linker broekzak. Nu heb ik die bruine aktetas voor het gemak in de bagageafdeling achter in 't vliegtuig laten zetten..." O, o, o, dacht Piet, hoe bestaat 't! Hoe kan iemand toch zó onverstandig zijn! Hij was bijna stom van verbazing over zoveel achteloosheid, ja, uitgesproken domheid! Plotseling bemerkte Piet dat Mr. Oxford door zijn halfgesloten oogleden slinkse blikken op hem wierp. "Goedemorgen, Mr. Oxford," zei Piet, toen deze even bijzonder lang naar hem keek. En toen meneer Oxford geen aanstalten maakte om hem terug te groeten, zag hij plotseling dat die Mr. Oxford 'n erg dure horlogeketting droeg. Het was een massief gouden ketting en in 't midden daarvan hingen

twee ivoren olifantjes, met glinsterende diamanten oogjes. "Hé! " kon Piet niet nalaten op te merken, "wat een leuke horlogeketting hebt u daar omhangen!"

"Zo, vindt u dat?" zei Mr. Oxford droogjes. En hij voegde er een beetje lusteloos aan toe: "Het is een cadeau van een vriend van me uit India. Een aandenken aan een olifantenjacht. Jammer genoeg heb ik een van de drie olifantjes verloren. Het waren er eigenlijk drie..." Bijna liet Piet zich ontglippen: dat weet ik maar al te goed, lelijkerd, want ik heb het derde olifantje veilig in mijn broekzak. Dat heb ik juist gevonden in de bagageruimte, waar je aan 't struinen was! Maar hij beet zich nog net op tijd op zijn tong. Hij wilde eerst meneer Voorschoten inlichten. Het bewijs was er immers dat Mr. Oxford met zijn brutale grijpvingers aan de tas van meneer Voorschoten had staan morrelen? Hij kon eenvoudig niet meer ontkennen, meende Piet, en hij wilde de kerel maar 't allerliefst onmiddellijk laten arresteren. Dat ging natuurlijk niet, want Mr. Oxford had in feite nog helemaal niets gedaan wat strafbaar was. Behalve dan dat hij zich in de bagageruimte van het vliegtuig had bevonden tijdens de vlucht, wanneer de passagiers daar geen toegang hebben. Dat was echter geen misdad, waarvoor je iemand in de gevangenis kon zetten. Piet keek nog eens opmerkelijk naar Mr. Oxfords horlogeketting en vroeg dan zoetsappig:

"Hebt u er geen idee van waar u dat olifantje heeft verloren?"

"Neen, ik begrijp er niets van. Gisteravond had ik 't nog, want toen ik zou gaan slapen, dacht ik er nog over om die ketting in

mijn zak te steken. Ik moet het ding dus ergens in het vliegtuig hebben verloren..."

HOOFDSTUK II

Mr. Oxford wordt opeens erg spraakzaam en bijzonder royaal, maar heeft er meteen al weer spijt van! - Piet doet nog even goede zaken. - Ze landen in New-York, en Piet valt met zijn eigenwijze neus midden in zijn eerste avontuur op Amerikaanse bodem. Maar meneer Voorschoten lacht zich een okkie.,!

Piet had er helemaal geen puf in om lang met die vent te praten, en hij zag tot zijn groot genoegen dat Mr. Oxford weer terugkeerde in de richting van zijn eigen fauteuil. "Zo, Pietje Belhamel," begroette de heer Voorschoten hem opgeruimd, "kom eens een ogenblik naast me zitten. Ben je soms weer op dievenjacht of zoiets? Je ziet er zo beteuterd uit. Waar tob je over, jongen? "

Piet schudde 't hoofd en ging zwijgend naast de heer Voorschoten zitten, en zei dan ernstig: "Ja, meneer Voorschoten, ik loop te tobben. En weet u waarover? " "Ik ben wel benieuwd, Pietje," lachte de heer Voorschoten volkomen zorgeloos.

"Over u, meneer Voorschoten. Ik hoorde u zoeven zo erg vriendelijk met die Mr. Oxford praten. U weet toch net zo goed als ik dat die kerel met kwade bedoelingen rondrentelt? "

"Och kom. Pietje, zet die gedachten toch uit je bol. Mr. Oxford is volkomen ongevaarlijk! "In elk geval loop ik met het bewijs in mijn zak dat die vent in de naaste nabijheid van uw bruine aktetas in het bagageruim achter in het vliegtuig is geweest! "

"Hoe weet je dat? " informeerde meneer Voorschoten nu toch wel een beetje verwonderd.

"Toen ik vanmorgen na een dutje wakker werd, miste ik onze vriend, Mr. Oxford, en ik besloot uit te zoeken waar hij wel zijn kon, hier in het vliegtuig."

"Hij mag zijn handen toch wel eens wassen als hij daar behoefte aan voelt. Pietje? "

"Zeker, meneer, dat mag hij inderdaad. Maar... hij mag niet in de afgesloten bagageruimte komen! Ik wilde juist eens even gaan kijken waar hij bleef, toen ik achter dat gordijn iets verdachts hoorde. Ik gluurde voorzichtig door een spleetje en zag in het halfdonker die rare Mr. Oxford staan. Hij trok plotseling zijn arm terug, toen hij in de gaten kreeg dat iemand hem blijkbaar begluurde. Ik schoot meteen het toilet binnen en bleef wachten, totdat hij terug was gegaan naar de cabine. Toen sloop ik de bagageruimte in, en, precies voor het rek, waarin uw bruine aktetas staat, vond ik dit op de vloer!

"Onderwijl haalde Piet een klein ivoren olifantje met diamanten oogjes uit de zak en gaf 't aan de heer Voorschoten. Deze nam het in de hand, bekeek het aandachtig van alle kanten en floot toen zachtjes tussen de tanden...

"Pietje Bell, mijn jongen, je bent een verbeterde uitgaaf van de beroemde en overbekende Sherlock Holmes. Dit olifantje is zonder enige twijfel het eigendom van Mr. Oxford! "

"Precies, zo is 't, meneer Voorschoten. Hij heeft 't bovendien zoëven nog zelf gezegd ook. Maar hij weet niet waar hij dat olifantje heeft verloren, en nog veel minder dat ik 't ding in mijn zak heb," voegde Pietje er grinnig aan toe. "Enne... wat ga je er nu mee doen? "

"Ik zal het aan hem teruggeven en hem meteen vertellen waar ik het heb gevonden."

"Nee, niet doen. Ik weet heel wat beters. Als je 't terug had willen geven, had je dat meteen moeten doen. Ik ben allerm minst bang voor dat heerschap, maar voor jou zou hij wel eens gevaarlijk kunnen worden. Stil, daar komt-ie' weer aan. Laat 't maar aan mij over, ik zal 't hem goed inpeperen. Hij moet ,au' zeggen, zie je? "

Kalmpjes, van een dure Amerikaanse sigaret genietend, kwam Mr. Oxford langzaam door de middengang tussen de fauteuils aankuieren. Zeker weer op weg om nog eens een kijkje te gaan nemen bij de bruine aktentas, meende Piet meteen.

"Meneer Oxford, komt u even bij me zitten? " inviteerde meneer Voorschoten op innemende wijze. Mr. Oxford bewoog zijn linker wenkbrauw even verwonderd, maar maakte toch meteen aanstalten om te gaan zitten.

"Zeg, meneer Oxford," begon meneer Voorschoten rustig,

"hoorde ik u zoeven niet zeggen dat u iets hebt verloren?"
"Inderdaad," antwoordde Mr. Oxford, "een van mijn drie olifantjes is weg."

"Wit ivoor met diamanten oogjes?" informeerde meneer Voorschoten, zijn ogen strak gericht op Mr. Oxfords horlogeketting.

"Ja... ja, juist," zei Mr. Oxford een beetje korzelig. "Hoeveel is zo'n olifant wel waard?"

"O, voor mij heeft dat dingetje feitelijk een onschatbare waarde. Het is een geschenk van een heel goede vriend van me uit India. Een aandenken min of meer. Het zou me zeker driehonderd gulden waard zijn om het weer in mijn bezit te hebben..."

"Meent u dat nu of zegt u dat zo maar?" informeerde de juwelier. Mr. Oxford keek meneer Voorschoten met verbazing aan. Ook blonk er achterdocht in zijn sluwe, half dichtgeknepen ogen.

"Eh... hebt u dat olifantje misschien gevonden?" vroeg hij dan voorzichtig.

"O nee, helemaal niet," zei meneer Voorschoten snel, "maar eh... ik ben toch erg in het geval geïnteresseerd!"

Piet begon te begrijpen waar meneer Voorschoten heen stuurde en hij besloot meteen een handje te helpen.

"Tja," zei hij dan, "als ik zoiets moois verloren had, zou 't mij ook best driehonderd gulden waard zijn om het weer terug te hebben!" "Dat zou ik denken," beaamde de juwelier. "Dus u meent wat u zegt, Mr Oxford? U looft dus een beloning van

driehonderd gulden uit voor de eerlijke vinder die u 't verloren olifantje terugbezorgt? "

"Natuurlijk, waarom niet?" zei Mr. Oxford achteloos. Hij was er nu wel van overtuigd dat de juwelier alleen maar een grapje maakte. "Nu, Mr. Oxford, dan kan ik u een groot genoeg doen, want hier, mijn jonge vriend Pietje Bell, heeft uw olifantje gevonden. Kijk, hier is 't! " Mr. Oxfords half gesloten ogen gingen plotseling wagenwijd openstaan en puilden zowat uit zijn lelijke, magere kop.

"Ja, dat is 't! " riep hij uit. "Maar waar hebt u dat gevonden?"

"In de bagageruimte van het vliegtuig, achter het gordijn, dat daar is opgehangen om te voorkomen dat de passagiers tijdens de vlucht daar zouden binnendringen, Mr. Oxford," zei Piet bedaard.

"Ja, zo is 't," zei meneer Voorschoten al even rustig, "en als u nu zo goed zoudt willen zijn de door u uitgelopen beloning even aan onze vriend Piet uit te betalen, dan weet ik zeker dat we allebei de hele zaak maar zullen vergeten!"

"Och, maar ik kan alles gemakkelijk verklaren..." begon Mr. Oxford op gejaagde toon.

"Natuurlijk Mr. Oxford, dat is eenvoudig genoeg voor een man met een scherp verstand zoals u," onderbrak meneer Voorschoten hem echter op besliste toon, "maar 't is helemaal niet nodig hieraan nog verder woorden te verspillen. Als u nu even die driehonderd gulden wilt uittellen, is de hele zaak hiermee in orde!"

De juwelier keek de Engelsman scherp van terzijde aan. In

zijn binnenste was de juwelier spinnijdig op de verdachte Engelsman, maar hij deed of hij niets vermoedde en was tegen Mr. Oxford erg vriendelijk en innemend. Het was nu wel voldoende bewezen dat Mr. Oxford heimelijk naar de bagageruimte was geslopen en bij zijn bruine aktentas had staan loeren. Mr. Oxford dacht een ogenblik na.

Driehonderd gulden was een heel bedrag om zo maar weg te geven aan een lastig, eigenwijs jongmens als Pietje Bell. Maar zijn eigen veiligheid was hem ook wel wat waard, en hij besloot dat het maar beter zou zijn de portemonnee te trekken. Maar toch probeerde hij er zich nog even gauw op een slinkse manier uit te redden. Geld weggeven was iets dat in Mr. Oxfords woordenboek nu eenmaal niet voorkwam! "Zeker, zeker, natuurlijk..." sprak hij op schijnbaar welwillende toon, "maar u begrijpt dat ik zoveel geld niet in mijn zak ronddraag als ik op reis ben. Ik zal het u later wel geven. Ik zal wel een cheque geven als we in New-York zijn geland..."

Op datzelfde moment kwam juist de gezagvoerder van het vliegtuig aanlopen, die eens in het vliegtuig wilde kijken en genoeg had van de kleine cockpit. Hij groette de passagiers en maakte met sommigen een kort praatje.

"Hoelang moeten we nog, captain?" informeerde meneer Voorschoten toen de captain hen passeerde.

De captain staakte zijn wandeling meteen, keek op zijn polshorloge en zei: "Nog ongeveer drie kwartier, meneer. We zitten precies volgens het tijdschema. Prachtig weer in New-York, dus dat loopt allemaal wel vlot." "Prachtig, captain, een

compliment, hoor. Het is voor ons ook een allerprettigste overtocht geweest, en voor onze jonge vriend hier ook nog een voordelige! Hij heeft zijn passage er zo ongeveer al voor een derde uit! "Wat zegt u me nu?" informeerde de captain verbaasd. "Hier, Mr. Oxford, had een kostbaar beeldje van zijn horlogeketting verloren, en driehonderd gulden aan de eerlijke vinder uitgelooft. En dit jongmens is de gelukkige vinder. Wat zegt u daar nu wel van? Nu zal Mr. Oxford hem de driehonderd gulden in contanten uitbetalen. U bent dus precies op tijd om een grote, historische gebeurtenis mee te maken, is 't niet zo, Mr. Oxford?"

De Engelsman lachte als een boer die een daverende kiespijn heeft, maar inwendig kookte de kerel van machteloze woede. Stel je voor dat die meneer Voorschoten, of die vervelende, eigenwijze Pietje Bell de captain zouden vertellen, dat 't olifantje gevonden was in de afgesloten bagageruimte waar passagiers tijdens de vlucht niets, maar dan ook helemaal niets, te maken hadden?

"Tjonge, wat een geluksvogel ben jij. Pietje Bell," zei de captain bewonderend, vertel eens, waar heb je 't gevonden Piet?"

Mr. Oxford haastte zich te antwoorden, nog voordat Piet of meneer Voorschoten de kans kregen hun mond open te doen.

"Op de vloer, captain, vlak bij mijn zitplaats."

En meteen stak Mr. Oxford de hand in zijn binnenzak en haalde er een meer dan flink gevulde portefeuille uit.

"En hier is de beloning," zei hij dan. Met wel bar weinig plezier haalde Mr. Oxford driehonderd gulden uit zijn portefeuille, maar hij vond 't beter om geen verdere moeilijkheden te maken. Hij verwenste echter zichzelf dat hij zo oliedom was geweest zo'n hoge beloning uit te loven. Een tientje was meer dan voldoende geweest, vond Mr. Oxford. Piet gaf het ivoren olifantje met de diamanten oogjes terug in ruil voor de driehonderd gulden in bankbiljetten. En hiermede was voorlopig een einde gekomen aan dit fraaie avontuur!

"Dames en heren, hier spreekt uw purser," keuvelden de luidsprekers in het vliegtuig. "Binnen enkele minuten zullen wij gaan landen op het vliegveld Idlewild bij New-York en zijn we dus aan 't einde van onze reis gekomen. Namens gezagvoerder en bemanning hoop ik dat u een prettige overtocht hebt gehad, en dat wij een volgend maal weer 't genoeg zullen mogen hebben u aan boord van een onzer vliegtuigen te begroeten. Wilt u nu de veiligheidsgordels vastmaken, niet meer roken en uw zitplaats niet meer verlaten totdat het toestel volkomen tot stilstand is gekomen en de motoren gestopt? Ik dank u wel! "

Piet keek uit het cabineraam en zag een panorama dat hij zijn hele leven niet meer zou vergeten. Onder hem lag de grootste stad van de Verenigde Staten: New-York! Als een breed zilveren lint slingerde de rivier de Hudson door de enorme stad. Een geweldige huizenzee, zo ver het oog reikte.

Nu zijn de wolkenkrabbers, als je boven de stad vliegt, niet zo imposant als wanneer je met een schip de haven binnenloopt. Dan zie je de beroemde '.Skyline', het indrukwekkende silhouet van wolkenkrabbers, dat op iedereen, die New-York voor 't eerst bezoekt, een onvergetelijke indruk maakt. Vanuit de hoogte kun je niet zien of zo'n wolkenkrabber 20 dan wel 100 meter hoog is. Het enorme Central Park, dat bijna 340 ha groot is, lag als een groot, groen vlak te midden van het gewriemel van huizenrijen. Honderden schepen, grote en kleine, lagen afgemeerd in de fantastisch grote haven, en op 't water krioelde het van allerlei kleine bootjes. Het verschrikkelijk hoge Imperial State Building stak boven alles uit. Als kinderspeelgoed wriemelden tienduizenden autootjes door de straten. Het straalvliegtuig maakte zich gereed voor de landing en boven de huizenzee van New-York voelden ze nu aardige remousklappen en de veiligheidsgordels zijn helemaal geen overbodige luxe alleen voor angstige Geelmannen. Dat begreep Pietje Bell heel goed!

Onwillekeurig moest hij denken aan een tochtje dat hij enkele jaren geleden met de club ,De Vrolijke Bende' buitengaats had gemaakt. Na het verlaten van de veilige pieren van Hoek van Holland had hij toen een bijzonder raar gevoel in zijn maag bespeurd. Er had nogal een aardige bries gestaan, en de leden van ,De Vrolijke Bende' waren opeens opmerkelijk kalm geworden... Gelukkig was het leed nu gauw geleden. Even later zweefde de machine al boven de landingsbaan van het vliegveld Idlewild en zette de piloot het grote toestel aan

de grond, precies zoals het in zijn studieboeken op blz. 81 stond: zonder dat de passagiers er last van hadden en het nauwelijks merkten. Door het sterke afremmen werd Piet naar voren gedrukt maar de veiligheidsgordel hield hem toch netjes op zijn plaats. De grote hal van Idlewild maakte meer de indruk van een groot warenhuis dan van een ontvangstgebouw van een vliegveld. Tientallen luchtvaartmaatschappijen hebben hier hun kantoren gevestigd en de reizigers krioelen maar door elkaar om het tentje van de luchtvaartmaatschappij uit te zoeken waar ze hebben geboekt. Daarbij stoten de vele luidsprekers onophoudelijk gorgelende of soms afgebeten neusklanken uit, en dan zie je soms een hele stroom reizigers als een vlucht wilde eenden op één commando een andere kant uit rennen. Vanaf het ogenblik dat meneer Voorschoten zijn grote, bruine aktetas weer van de stewardess in ontvangst had genomen, was Piet niet meer van zijn zijde geweken. Opvallend vond Piet het dat Mr. Oxford 't zo had weten te versieren dat, toen de landingsbrug voor de geopende cabinedeur van het vliegveld werd gerold, hij precies achter Piet terechtgekomen was. Toen meneer Voorschoten even later de brede landingstrap afliep volgde Piet, die links en rechts de leuningstijlen van de landingsbrug had beetgepakt, en dus de gehele breedte van de trap blokkeerde. Het was alsof hij wilde voorkomen dat Mr. Oxford zich met een geweldige snoeksprong van de blijkbaar zo fel begeerde bruine aktentas meester zou maken. Op het platform was Piet vlak naast meneer Voorschoten

gaan lopen, zodat de bruine aktentas precies tussen hen in was. Een flinke vent die de tas in handen zou kunnen krijgen, dacht Piet grimmig. Bij de douane vroeg Piet of de juwelen en diamanten niet aangegeven moesten worden.

Maar meneer Voorschoten glimlachte geruststellend en zei: "Daar heb ik allang voor gezorgd hoor, dat heb ik namelijk in Holland al met de douane en de Amerikaanse ambassade geregeld. Zo, loop maar door, we zijn hier klaar!" Ze kwamen nu door een hekje op het vrije gedeelte van de hal, en niets hield hen meer tegen om te gaan en te staan waar ze maar wilden in het vrije Amerika.

En toen gebeurde er iets waar onze Piet gedurende de hele reis al heimelijk op had gevestigd. Bij een zij-ingang van de grote ontvangsthall stond de lange, magere Mr. Oxford te praten met iemand die zijn auto tot vlak voor de open zijdeur had gereden. Toen meneer Voorschoten en Piet net wilden passeren, deed Mr. Oxford een paar stappen naar voren en zei: "Hello, Mr. Voorschoten, dat mag u niet missen. Hier is een goede vriend van u, die u heeft opgewacht. U kent hem natuurlijk wel. Hier is Mr. Tiffany!" Op het horen van de naam van een der grootste juweliers van New-York, keek meneer Voorschoten verbaasd naar de man in de auto. "Wel, wel, wel," zei meneer Voorschoten, blijkbaar hoogst aangenaam verrast. "Maar dat is alleraardigst. Een ogenblik, Piet, ik ben zo weer bij je terug." Meneer Voorschoten haastte zich naar de auto, waarin twee personen bleken te zitten. Geen van beiden sprak Nederlands, zodat het gesprek in het

Engels werd gevoerd.

"How do you do, Mr. Voorschoten," zei de oudste der beide mannen vriendelijk, "herinnert u zich niet uw oude vriend Tiffany?"

"Och natuurlijk, natuurlijk," zei meneer Voorschoten plotseling gul en opgewekt.

"Natuurlijk, zo, zo, en hoe maakt u 't? U ziet er prima uit! "

Meneer Voorschoten kon, tussen haakjes, uitstekend toneelspelen, want hij had met één oogopslag gezien, dat de meneer in die auto helemaal Mr. Tiffany, die hij persoonlijk heel goed kende, in werkelijkheid niet was! Hartelijk zei hij:

"Well, well, ik ben heel blij u weer eens te ontmoeten."

Daarover schenen ook de beide mannen in de auto bijzonder verheugd te zijn. Dat verliep tot nu toe alles precies volgens de plannen... "Wilt u met ons meerijden naar ons hoofdkantoor?" nodigde de man in de auto uit.

"Wel zeker, met alle soorten van genoegen," antwoordde meneer Voorschoten spontaan. "Geef u die tas dan maar even hier, dan hebt u de handen vrij en kunt u gemakkelijk instappen! "

"Graag! " Meneer Voorschoten reikte de grote, zware, bruine aktetas aan een der inzittenden van de auto. En toen gebeurde er iets heel vreemds! Met een ruk griste de man de tas uit meneer Voorschotens hand... het portier van de auto werd met een harde klap dichtgeslagen en met een enorme vaart schoot de auto vooruit...

De juwelier blijkbaar achterlatend in stomme verbazing. Piet,

die alles op een afstandje had gezien, gaf een schreeuw van schrik. "Heidaar, stop... stop... houdt de dief!" gilde hij met een van opwinding overslaande stem. Maar meneer Voorschoten barstte in een hartelijk lachen uit!

"Meneer Voorschoten, meneer Voorschoten!" riep Piet wanhopig, "uw diamanten, uw juwelen...!"

"Ha ha ha...!" meneer Voorschoten had de hik-stuiplach gekregen en moest zijn buik vasthouden van plezier. "Wat een mop!" bracht hij met moeite, tussen twee hiklachen, uit. "Precies zoals ik 't me had gedacht, Piet. Fantastisch gewoonweg!"

"Ik begrijp u niet, meneer Voorschoten, hoe kunt u nog lachen als ze u een fortuin ontstolen hebben?"

"Ho ho ho," lachte meneer Voorschoten, nog steeds de tranen uit zijn ogen wissend, "kom mee, Piet, dan zal ik je vertellen wat er allemaal aan 't handje is. Jongen, je staat zo beteuterd te kijken, alsof je je laatste oortje hebt versnoept!"

Ze liepen naar buiten en kwamen op het enorme parkeerterrein terecht. Op datzelfde ogenblik kwam er een enorme slee van een wagen aansnorren, die hard afremde en zowat vlak voor Piets linker grote teen tot stilstand kwam.

"Hé zeg, kan dat niet een beetje minder?" riep Piet, die nog helemaal in de bonen was van het gebeurde met de aktetas, in puur Nederlands met een scheutje Rotterdams erdoorheen voor de smeugigheid.

Opnieuw een verrassing! Een keurig gekleed jongmens sprong uit de grote wagen en liep met wijd uitgespreide armen

op Piet toe: "Pietje Bell! "

"Jacob Mantel! " brulde Piet. Ze grepen elkaar bij de schouders en dansten meteen een wilde Indianendans. "Pietje Bell, levend en wel, en zo gezond als een vis. Jongen, jongen, wat ben ik blij je weer te zien. En hoe is 't met ,De Vrolijke Bende'? En je vader en moeder, en met Spinnetje? Zetten jullie de boel nog wel eens op z'n kop in Rotterdam? "

"O ja, alles fijn in orde, hoor. Goed, fijn, best, lekker. Zeg! Ik kan niet zoveel vragen tegelijk beantwoorden. Reusachtig dat je gekomen bent. Mag ik je even aan meneer Voorschoten voorstellen? Dit is mijn vriend Jacob Mantel, meneer Voorschoten. Daar heb ik u al over verteld."

"Prachtig, zo, zo, jongeman, je bent precies op tijd gekomen." Piet keek met onverholen verbazing naar de schitterende Cadillac, waarin Jacob Mantel zojuist was komen aanrijden. Letterlijk alles glom en fonkelde aan die prachtkar.

"Nou Japie, jij doet 't ook niet minder, hè? "

"O, dat is de nieuwe slee van mijn baas," zei Jacob terloops. "wilt u meerijden met ons, meneer Voorschoten? Waar moet u heen? "

"Ik heb kamers gereserveerd in het Mac-Alpinhotel," zei meneer Voorschoten, "maar eh... waar gaat onze vriend Piet heen? "

"O, dat is helemaal geen probleem, meneer. Mijn baas, Mr. Wortelman, heeft een kamer voor hem laten klaarmaken thuis. Dat zit dus allemaal wel snor."

"Enorm, dan is Pietje tenminste voorlopig onderdak. Zou je

mij dan willen afzetten bij het Mac-Alpinhotel? "

"Met alle genoeg. Piet, kom jij bij me voorin zitten, dan heeft meneer Voorschoten het rijk voor zich alleen op de achterbank." Geruisloos trok de wagen op, en 't was meer zweven dan rijden, vond Piet. Maar Piets gedachten waren nog steeds bij de wild-west overval op de bruine aktetas van meneer Voorschoten, meer dan bij de bijzonder gerieflijke Cadillac.

Want nauwelijks reden ze, of Piet wendde zich tot de juwelier. "U hebt me nog maar steeds niet verteld, meneer Voorschoten, wat er nu eigenlijk aan 't handje was met die aktentas. Ik kan maar niet begrijpen dat u zo hartelijk stond te lachen toen dat ding met een fortuin aan juwelen uit uw handen werd gerukt. Ik moet eerlijk bekennen dat ik er niets van snap! "

"En jij niet alleen, Pieterman. Ik zou nog wel honderd gulden cadeau willen geven als ik de tronies van die schurken kon zien als zij straks, op een eenzame plaats natuurlijk, met moeite die tas hebben opengebroken! Daar zit namelijk niets anders in dan wat goedkope bazarrommel. Glazen halskettingen, en ,gouden' ringen van de kermis è 10 ct. per stuk. Nog te goedkoop om aan de gordijnen te naaien! Ha ha ha! Neen, mijn waarde privé Sherlock Holmes, ik zou wel mal zijn geweest om een tas vol kostbare juwelen zo maar zonder extra veiligheidsmaatregelen met me mee te sjouwen of zonder enig toezicht, zo maar, in 't bagageruim van een vliegtuig achter te laten... De werkelijke juwelen zijn al lang in

handen van een groot Amerikaans handelshuis. Maar eh... daar kan ik je verder niet over inlichten, beste jongen."

Meneer Voorschoten was toch wel een bijzonder spitse rakker, en Piet kon niet nalaten op te merken: "Feitelijk heb ik voor aap gestaan. Als ik dat allemaal had geweten, meneer Voorschoten, zou ik me niet zo bezorgd, en vooral niet zo kwaad hebben gemaakt om uw zogenaamde nonchalance. Ik heb er zowat niet van kunnen slapen."

"Dat was alleen maar om die sluwerik van een Oxford en zijn bende om de tuin te leiden. Piet," lachte meneer Voorschoten opgewekt. "Die lieden lopen niet zo gemakkelijk in de val. Die Oxford is een belangrijk lid van een bende, en je had groot gelijk toen je opmerkte dat hij 't misschien wel op mijn diamanten had voorzien. Hoe ze erachter zijn gekomen mag Joost weten, maar drie dagen nadat ik mijn visum voor Amerika had aangevraagd, kreeg ik al een telefoontje van de politie in Rotterdam om zo gauw mogelijk even langs te komen. Ik deed dat natuurlijk onmiddellijk en op 't politiebureau gaven ze me de waarschuwing, dat ik gevolgd zou worden op reis naar Amerika. Ze lieten me zes foto's zien van de kerels die voor dat baantje waarschijnlijk in aanmerking zouden komen. Een van die portretten was onze Mr. Oxford."

"Maar konden ze de kerels dan niet vastzetten?" vroeg Piet. "Nee, Piet, zo eenvoudig is dat allemaal niet. En daarom besloot ik de kostbare diamanten en juwelen op een heel andere manier over te brengen, en er dan zelf rustig en

comfortabel achteraan te vliegen met een tas vol rommel om de aandacht af te leiden. Je begrijpt dat ik menig binnenpretje heb gehad toen ik jou steeds maar met zo'n geweldig diepe rimpel in je illuster voorhoofd zag rondlopen! "

Handig loodste Jacob Mantel intussen de grote, snelle Cadillac tussen het overweldigende New-Yorkse verkeer heen. Het was soms kantje-boord met een rij vrachtauto's, en soms zaten ze half op schoot bij een grote autobus, of dreigden ze een personenauto te rammen. Maar Jaap Mantel wist op de laatste seconde nog een millimeter of wat speling te geven. En dat was ruim voldoende, zei hij, niet zonder gerechtvaardigde trots. Ze reden dwars door de stad naar het Mac-Alpinhotel. De drukte was zo enorm dat Piet dacht dat hij er te voet al wel driemaal geweest zou zijn. Inderdaad had hij daar volkomen gelijk in, want in 't hartje van New-York gaat lopen veel sneller dan rijden. Alle vooruitgang is dus lang niet altijd een verbetering. Toch wist Jaap Mantel zijn grote, lange Cadillac steeds weer behendig uit de knoop te halen, en zo bereikten ze tenslotte zonder kreukels toch nog het Mac-Alpinhotel.

Meneer Voorschoten stapte uit en nam afscheid van Piet en zijn vriend. "Luister eens even, Piet. Ik moet je beslist nog eens spreken voordat ik weer terugga naar Holland.

Waarschijnlijk blijf ik hier een week of twee hangen, en ik reken er beslist op dat je me hier komt opzoeken, kerel, om te vertellen hoe je 't maakt. En dan nog iets... ik moet je nog wat belangrijks vertellen en je een pakje overhandigen.

Telefoneer me even wanneer je denkt te komen. Oké? "

"Oké! " zei Piet als een rasechte Amerikaan, "enne, meneer Voorschoten, nog wel bedankt natuurlijk voor al wat u voor me hebt gedaan, 't Was geweldig, hoor! "

"Niet te danken, Pietje, eet maar lekker op," gnuffte meneer Voorschoten en verdween dan fluks door de draaideuren van het Mac-Alpinehotel.

Jaap Mantel reed Piet daarop rechtstreeks naar 't huis van zijn baas, Mr. Wortelman, dat aan de Hudsonrivier was gelegen.

HOOFDSTUK III

Piet maakt kennis met Mr. en Mrs. Wortelman, en amuseert zich kostelijk, totdat hij probeert te telefoneren - Pietje doet een experiment en zet het New-Yorkse verkeer even klem - Roerende dankbaarheid van een olifant en het wonderlijk gedrag van een sidderaal!

Tussen al die hemelhoge huizen voelde Pietje zich alsof ze voortkropen als torretjes op de bodem van een bak met hoge, steile wanden. Hier en daar waren de machtige huizenblokken met elkaar verbonden door middel van overdekte bruggen. Het gegons van duizenden automotoren vormde een bijna vermoeiende ondertoon, en daarbovenuit denderde het geraas van de bovengrondse treinen, terwijl 't beneden in de ingewanden van de straten rommelde van de tientallen subwaytreinen die onder hen door schoten. Dan kwamen weer gierend een paar straalvliegtuigen over vliegen. En verder de walm van tienduizenden uitlaten van automobielen en stof... stof... Nee, om op je verhaal te komen moet je 't werkelijk niet in New-York zoeken. De voortdurende herrie van het steeds weer optrekken van auto's, vrachtwagens en autobussen is in één woord verbijsterend. Natuurlijk is 't wel interessant om te zien! Het liep tegen zessen, het drukste uur van de dag. Kantoren en magazijnen

sloten en een paar miljoen mensen waren nu op weg naar huis. De straten waren eenvoudig volgepakt met automobielen, die meter voor meter opschoten, omdat steeds weer een rood verkeerslicht de stroom onderbrak. Mensen, die Amerika niet kennen, zijn gauw bereid te beweren dat alles daar veel sneller gaat dan hier in het oude Europa. Best mogelijk, maar 't verkeer zeker niet. En niet alleen in de steden, ook op de grote buitenwegen rijdt men langzamer dan hier. Bij 90 kilometer per uur loopt dat al aardig af! Jaap Mantel had intussen al zijn aandacht nodig om de Cadillac door dit verkeersgewriemel heen te werken en had vrijwel geen tijd om met Piet te praten. Die vond dat al lang best, want hij had geen ogen genoeg om alles in zich op te nemen. Stampvol waren ook de trottoirs, en ook daar schoot het voetgangersverkeer maar uiterst langzaam op. Als je denkt dat iedereen in New-York in een auto rijdt, dan vergis je je toch lelijk! Het gerommel en geraas van de ontzettend grote, eivolle wereldstad dreunde en gonsde in Piets oren. Eerlijk gezegd maakte 't hem een beetje zenuwachtig en hij begreep maar niet hoe Jaap de weg wist te vinden tussen al dat gewriemel en gekrioel van auto's, autobussen, viaducten en gewirwar van straatkruisingen. Na ontzettend veel oponthoud, passen en meten, optrekken, stoppen, weer optrekken en weer stoppen, bereikten ze dan eindelijk de 57e straat. Jaap Mantel sloeg linksaf en nam de weg langs de Hudson-rivier waar ze meer lucht kregen. Dat was onze Piet dan ook meer dan welkom. Langs de Hudson ligt een prachtige wijk met

plantsoenen. Er staan heel mooie herenhuizen. Wel een beetje ouderwets in zo'n moderne, zakelijke stad als New-York, maar toch ontegenzegglijk heel deftig! Naast die herenhuizen zijn ook enorme flatgebouwen verzezen. Voor een van die kolossen stopte Jaap Mantel de Cadillac.

"Piet, jongen, we gaan van boord. We zijn d'r," kondigde hij aan. Nu had Jaap Mantel tijdens de autorit door New-York wel even langs zijn neus heen gezegd dat zijn baas, meneer Wortelman, een zeer vermogend man was en in een groot huis woonde, maar wat Piet nu te zien kreeg overtrof toch zijn stoutste verwachtingen! Een portier droeg zijn handkoffertje naar binnen en ging hen voor door een ruime vestibule die met zware tapijten was belegd en met kleurige lampen verlicht. Daarna gingen ze in een grote lift, die met de snelheid van een komeet naar boven schoot, en zó snel afremde, dat Piet een gevoel in zijn buik kreeg alsof dit nuttige orgaan aanstalten maakte op de hoogte van zijn kruintje een luchtje te gaan scheppen. Dan openden de liftdeuren zich volkomen geruisloos. Ze stonden in een kleine vestibule. Weer dikke tapijten en kleurige lampen. Van daglicht was hier helemaal geen sprake.

Jaap Mantel opende de deur van het appartement. "Kom binnen, Piet. Ik breng je meteen naar je kamer, dan kun je je een beetje opfrissen en zal ik je aan meneer en mevrouw Wortelman voorstellen."

"Zou je 't hier kunnen uithouden?" informeerde Jaap Mantel, toen ze even later in een ruime, luchtige kamer stonden. Er

was een prachtig uitzicht op de rivier de Hudson. Aan de overkant zag je de bomen, rotsen en huizen van New Jersey "Dat zou ik denken," zei Piet geestdriftig, "maar eh... waar moet ik nou ergens slapen?"

"Nou, hier natuurlijk, waar anders? Dit is toch je kamer?"

"Ja, maar eh... er staat helemaal geen bed of zoiets in."

"O neen, dan heb je vast niet goed uit je doppen gekeken."

"Zeg, maak 't nou een beetje met me. Je ziet toch net zo goed als ik dat er in de hele kamer geen bed te vinden is."

"Zo, zo, kijk jij dan maar eens even recht voor je uit naar de bomen van New Jersey." Piet voldeed grinnikend aan dat verzoek, denkend aan een grapje dat Jaap wel zou uithalen.

"Ja, draai je nu maar om."

"Verhip," riep Piet verrast uit. En daar was ook alle aanleiding voor, want toen hij zich had omgedraaid stond er plotseling een keurig opgemaakt bed in de kamer.

"Spookt 't hier?" informeerde Piet.

"Een beetje misschien; tenminste als je op die knop hier drukt." Jaap Mantel drukte op een contactknopje. Het bed kantelde meteen terug en verdween ergens in de muur. De opening sloot zich geruisloos.

"Het is natuurlijk beter dat je, als je in dit bed ligt, niet op die knop drukt, anders bestaat er een beste kans dat je ook ergens in het niet verdwijnt," raadde Jaap Mantel nog trouwhartig aan... De kennismaking met de heer en mevrouw Wortelman verliep uiterst vlot. Meneer Wortelman was een oud-Rotterdammer, een hard werkende zakenman met een

helder verstand en met een echt Hollands doorzettingsvermogen van de oude stempel. Mevrouw Wortelman was Amerikaanse van geboorte, honderd procent dochter van Uncle Sam. Zo rustig en bezadigd meneer Wortelman was, zo opgetogen en geestdriftig deed mevrouw Wortelman, die vóór haar huwelijk Morrison heette. Zij was op en top een Amerikaanse dame. Zij ging nergens diep op in, maar sprong van de hak op de tak en had van Nederland, of eigenlijk van Europa, een heel verkeerde voorstelling. Piet had nauwelijks verteld dat hij uit Rotterdam kwam, of mevrouw Wortelman informeerde meteen al opgetogen of hij een kennis van de familie Wortelman in Hamburg kende. Piet had gezegd dat hij nog nooit in Hamburg was geweest en direct daarop had mevrouw Wortelman weer gevraagd hoe of dat nu toch mogelijk was, want Hamburg lag toch ook in Nederland? En Nederland was zó klein... daar kende immers iedereen iedereen...? En ze dribbelde maar heen en weer, draaide aan alle knoppen van het enorme televisieapparaat en zei toen dat er op alle zeven kanalen niets te zien was dat werkelijk de moeite waard was.

"Dan vergis je je toch, my dear," sprak de heer Wortel man rustig. Hij voegde eraan toe: "President Kennedy houdt over een minuut of vijf een grote rede voor het Amerikaanse volk." "Dan ga ik gauw een icecream met vruchten maken," kondigde de bedrijvige mevrouw Wortelman aan. Ze dribbelde meteen naar de enorme keuken om te midden van haar elektrische apparaten als koelkasten, mixers, kneders, vruchtpersen,

broodroosters, fornuizen, centrifuges, bordenwasmachines, koffiemolens, slagroomkloppers, die de trots van de Amerikaanse huisvrouw schijnen uit te maken, in recordtijd weer 't een of ander gekoelde snoepje te gaan brouwen. .Braziliaanse Midzomernachtdroom' zou dat ijsproduct gaan heten, zei ze. Het recept had ze op de televisie gezien. Als 't maar vlug ging en een dure naam had, dan was 't succes altijd bij voorbaat verzekerd. Piet en Jaap Mantel hadden wel belangstelling voor die televisieuitzending. Ze zaten een paar minuten later aandachtig te kijken en te luisteren naar de jonge Amerikaanse president, die op duidelijke wijze 't een of andere probleem uitlegde. Maar plotseling verdween de president finaal van de beeldbuis. Een juffrouw met een onnatuurlijk mooi wit gebit kondigde aan dat ze die parelwitte maalwerktuigen alleen en uitsluitend te danken had aan Fliks-Fluks tandpasta. Daarna verdween ze prompt weer uit de gezichtskring om plaats te maken voor de steile hardos van de president, die intussen rustig met zijn betoog was doorgegaan en die zich van de voordelen en zegeningen van Fliks-Fluks tandpasta blijkbaar geen sikkepitje had aangetrokken. Piet leerde van die juffrouw twee dingen die typisch voor Amerika zijn, namelijk: de reclame is in dit land zó belangrijk, dat daarvoor zelfs de president van de Verenigde Staten tijdelijk van de beeldbuis wordt geblazen. Alle televisiestations werken als een enorme lange ,ketting' van kust tot kust. Op hetzelfde ogenblik waarop een televisiezender in New-York die ,Fliks-Fluks'-juffrouw laat

zien, gebeurt dat ook in San Francisco. Dat moet op de tiende seconde gebeuren. Als je daarvoor de president van de Verenigde Staten moet onderbreken of een hooggeleerde professor in de rede valt, of een operazangeres zich in de hoge C laat verslikken, dan is dat allemaal van ondergeschikt belang. Een kniesoor die daar allemaal op zou letten... Het tweede wat Piet leerde was, dat praktisch in elke zin, die een Amerikaan uitspreekt, een cijfer voorkomt Hetzij de prijs van een auto of de hoogte van een huis, of de temperatuur of de barometerstand, of de snelheid van een auto of, als hij de griep heeft, van zijn koortsthermometer... een cijfer komt erin voor, dat kan niet missen, zo vast als een huis! De president werd, op de televisie dan altijd, nog wel tienmaal onderbroken, maar meneer Wortel man zei, dat 't helemaal niet zo erg was omdat-ie 't allemaal wel morgenochtend in de krant zou lezen... Ze zijn daar wel wat gewend aan de overkant van de grote haringvijver. Zo merkte Piet diezelfde avond ook dat er een heleboel dingen in Amerika zijn die helemaal niet zo modern zijn als we hier in Europa wel eens denken. De telefoon bijvoorbeeld bleek nog een vrij ouderwetse bedoening te zijn. In Nederland - en vele andere landen van Europa - zijn we gewend even aan een kiesschijf te draaien. We hebben dan meteen iedereen die we maar wensen aan de lijn. Met evenveel gemak bellen we met de kiesschijf, dus zonder tussenkomst van 'n telefoniste, bijvoorbeeld zelf België en Duitsland op. Daar hebben ze in New-York nog geen kaas van gegeten. Dat komt natuurlijk ook al omdat New-

York zo ontzettend groot is. Een dergelijke vernieuwing kost enorm veel tijd en geld. Piet wilde meneer Voorschoten even in zijn hotel opbellen. Jaap Mantel legde hem uit hoe hij met de telefoon moest machinisten, omdat Piet met alle geweld een kiesschijf wilde hebben die er niet was... Maar wàt Piet ook probeerde, wel een kwartier lang, iedereen kreeg hij te pakken, behalve meneer Voorschoten!

"Och, loop naar de pomp!" schreeuwde Pietje Bell ten einde raad en kletterde de hoorn op de haak. "Ik ga er morgen zelf wel even langs," zei hij dan spinnijdig.

"Dat kun je hier in New-York veel beter doen. Ik wilde je alleen maar even wat ervaring laten opdoen. De kans zat er toch altijd in dat je geluk had gehad meneer Voorschoten toch aan de lijn te krijgen," besloot Jaap Mantel lachend.

De jongens namen de volgende middag de subway naar het centrum van de stad. Piet moest wel eventjes wennen aan dat gehol en gevlieg van de rasechte New-Yorkers. Ieder van die mensen kwam ergens vandaan en moest blijikbaar ergens heen. Dat scheen wel te kloppen, maar ze hadden ook allemaal evenveel haast. Of dat klopte, betwijfelde Piet. Hij liep intussen kennelijk over iets te peinen. Dat verried tenminste een diepe rimpel in zijn voorhoofd.

"Waar loop jij toch zo over te piekeren. Pietje?" kon Jaap Mantel niet nalaten te vragen.

"Ik wil eens proberen of ik die voortijlende lieden niet tot staan kan brengen," zei Piet geheimzinnig. Dan voegde hij

eraan toe: "Zeg Jaap, weet jij hier in de buurt niet 't een of ander goedkoop bazarretje?"

"Bazarretje? Wat wil je daar nu mee?"

"Dat zal je wel zien... waar is zo'n bazarretje?" vroeg Pietje Bell meteen gretig.

"Loop maar mee. Hier, deze straat in en dan meteen weer rechtsaf. Maar wat je nu wilt is me een raadsel." Hij begreep er nog minder van toen Piet even later naar hartelust stond te graaien in een bak met allerlei goedkope ordinaire glazen halskettingen, broches, echte diamanten ringen van vijftien cent per stuk en twee voor een kwartje, en nog meer van dat gedoe.

"Hé Pietje, wil jij meneer Voorschoten concurrentie aandoen?" lachte Jaap Mantel, die er geen sikkepitje van begreep.

"Afwachten, Japie, afwachten, je kunt nooit weten, jongen," zei Piet geheimzinnig. Dan sprak hij met voldoening: "Zo, nu heb ik alles wel zo'n beetje bij elkaar: diamanten, robijnen, smaragden, hoeveel kost dat hele handeltje bij elkaar?"

"Twee dollar vijftig," zei de man achter de toonbank.

"Mooi zo," zei Pietje opgewekt, "en nu nog een goedkoop valiesje."

"Hierzo," zei de man, "een halve dollar omdat 't slot kapot is."

"Des te beter," riep Piet verheugd, "precies wat ik hebben moet! Een defect slot." Vervolgens probeerde de winkelier Piet nog een golfstick, een grasmaaier, een koekoeksklok (zonder koekoek) en een brandweerhelm te verkopen, maar

Piet scheen dat allemaal niet nodig te hebben. Hij stopte zijn ,kostbaarheden' allemaal netjes in het valiesje en zei toen ondernemend tegen Jaap Mantel:

"Zo, en breng me nu maar eens naar de drukste straat die je hier in de buurt weet te vinden! "

"Dan moeten we naar de Fifth Avenue, daar lopen ze je zo van de sokken als je even niet oplet."

"t Kan gewoonweg niet beter. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd! "

"Je moet 't zelf weten, hoor. Piet, 't is heus geen lolletje in al dat gedrang."

Nu, 't moet worden gezegd: die Fifth Avenue was gewoonweg eivol met jachtende, jakkerende lieden. Piet spiedde naar alle kanten.

"Wat moet je nu nog hebben? " informeerde Jaap Mantel. "Is hier geen juwelierswinkel of zo? " "Zeg, je wilt toch zeker niet proberen om die lorren..."

"Zoek jij nu maar eens netjes een juwelier op, Japie! "

"Nou ja, dan moeten we deze kant op, daar is die enorme dure zaak van Tiffany. Dat is zo'n beetje de grootste juwelier van heel New-York." "Tiffany! " riep Piet verrast. Die naam had hij al meer gehoord. Vijf minuten later stonden ze voor de schitterende etalages van meneer Tiffany. Maar de New-Yorkers hadden geen tijd om naar die flonkerende, verleidelijke sieraden in de welverzorgde etalages van de firma Tiffany te kijken. En nog minder besteedden ze aandacht aan de kaartjes waarop de prijzen stonden vermeld

met meestal meer dan drie cijfers... Opeens deed Piet een stap naar voren en werd prompt frontaal geramd door een zwaar bebrilde meneer die, met zijn hoed achterover in zijn nek, met zevenmijls passen puffend en blazend als een wervelwind, over het trottoir voortstormde. Het effect van deze botsing was werkelijk verrassend! Ratelend vielen de namaak robijnen, smaragden en diamanten, broches en halskettingen uit Pietjes valiesje... En toen gebeurde 't... Als een kudde hyena's, stortte een tierende menigte zich op de her- en derwaarts verstrooide 'edelstenen'. De verwarring was verschrikkelijk! Men drong elkaar opzij, griste de sieraden uit elkanders handen. De mensen kropen op handen en voeten rond op 't plaveisel om maar iets te pakken te krijgen. Men sloeg elkaar naar hartelust om de oren en geen minuut later loeiden de sirenes van de politieauto's. Het verkeer stopte, chauffeurs sprongen uit de cabines van hun vrachtauto's en doken met een snoeksprong tussen de graaiende, vechtende mensen. Het politiebureau had een melding ontvangen van een roofoverval bij de bekende juwelierszaak van Tiffany, en rukte prompt met groot materieel uit. Men zette de hele straat af en de chaos was in één woord verschrikkelijk! De politie liet reserves aanrukken. Het verkeer verstarde tot ver in de omtrek. "Zo," zei Piet, met lichtjes in zijn zo bekende donkere ogen, "die paar dollars waren goed besteed. Die lui zijn tenslotte tot stilstand te brengen. Dat wilde ik alleen maar even weten. Het is alleen maar een kwestie van hoe moet je 't aanpakken!" Ze knepen er alle twee nog net op tijd tussenuit

en vertelden 's avonds het verhaal in geuren en kleuren aan de heer Wortelman, die zich tranen lachte om het gekke verhaal...

De volgende dag gingen Piet en Jaap Mantel een kijkje nemen in de enorme dierentuin van New-York. Nu had Piet apen genoeg gezien van zijn leven, want daar behoefde hij alleen maar even voor in de spiegel te kijken. Leeuwen, tijgers, zebra's en olifanten hadden ze ook in de diergaarde Blijdorp in Rotterdam. Dus waren deze ook niet direct nieuw voor hem. Maar hij stond toch zijn ogen uit te kijken bij de sidderaal! Zoals je misschien weet kan zo'n sidderaal een elektrische stroom van behoorlijk hoge spanning opwekken, waarmee hij zijn prooi verlamt en kleinere zeewezens zelfs doodt. In het grote aquarium van de New-Yorkse dierentuin heeft men dit buitengewoon aardig geïllustreerd door een bordje aan te brengen waarop met kleine gloeilampjes het woord 'Electric Eel' (Sidderaal) is aangebracht. Af en toe zie je die lampjes aanflitsen. Vooral als die sidderaal zich een beetje kwaad maakt is hij erg scheutig met zijn elektrische stroom. De oppasser vertelde dat zij geprobeerd hadden deze mannetjes-sidderaal een levensgezellin te geven. Maar dat was niet direct een succes geworden. Nauwelijks hadden ze die jongedames-aal in de grote tank laten glijden of de mannetjesaal maakte zich zo spinnijdig dat er gewoonweg kleine bliksemstralen door de tank schoten. Toen pakte hij die jongedamesaal bij haar welgevormde staart en wierp haar

met kracht uit de tank. Een deskundige heeft later vastgesteld dat 't mannetje wisselstroom en het vrouwtje gelijkstroom produceerde. De olifantenoppasser werd met een goede sigaret vereerd. De brave man meende dan ook prompt iets te moeten vertellen over de dikhuiden die aan zijn zorgen waren toevertrouwd. "Ziet u die heel dikke, zware Afrikaanse olifant daar? Dat is nou Rosie. Aan die Rosie is een wonderlijke geschiedenis verbonden. Jaren geleden was er namelijk een grootwild-jager die op de olifantejacht ging. De hele morgen had hij geen enkele olifant in 't vizier gekregen. Het was inmiddels twaalf uur geworden en de zon stond precies hoog boven zijn kruin te branden. 't Was bloedheet en de jager was onder een schaduwrijke boom een dutje gaan doen. Plotseling schrok hij op, omdat hij een paar takken hoorde breken. Hij greep zijn geweer, maar... te laat... Vlak boven zijn hoofd zag hij de enorme voetzool van Rosie. De jager dacht natuurlijk dat zijn laatste ogenblik gekomen was en dat elk moment de enorme poot van de olifant hem zou verpletteren. Maar wat zag hij opeens? In de voetzool stak, tussen de kolossale tenen, een gemene, scherpe doorn. De jager bedacht zich geen seconde, greep de doorn en trok die met kracht uit de voet van de olifant. Onmiddellijk tilde de olifant de poot hoog op en dribbelde, luid trompetterend van opluchting, weg, en verdween in het dichte bos. Jaren gingen voorbij en 't ging de groot-wild-jager helaas niet naar den vleze. Hij was tenslotte zo arm als Job, maar zijn belangstelling voor dieren bleef bestaan. Toen er eens een groot circus in de stad

kwam, offerde de man zijn laatste twee kwartjes en kocht een armzalig staanplaatsje voor de avondvoorstelling. De man genoot met grote teugen van de gedresseerde leeuwen, tijgers, beren en zeeleeuwen. Toen was 't de beurt aan de olifanten. Met de slurven elkanders staarten vasthoudend, kwam er een kudde van twaalf olifanten de arena binnenstappen. Eén olifant, een heel grote, was meteen erg onrustig. Die liep maar te snuffelen en te trompetteren. Plotseling liep het dier uit de arena, begon de trappen van het amfitheater te beklimmen, tot boven aan het schellinkje toe. Toen greep hij de verarmde groot-wild-jager oervoorzichtig met de slurf beet, daalde behoedzaam de trappen af en plantte de man op een stallesplaats van f 4.50, exclusief de vermakelijkheidsbelasting. Dié olifant Rosie, die heel grote daar, want u weet wel, dat een olifant nooit iets vergeet! "

Och, de oppasser had feitelijk nooit enige last met zijn olifanten. Het waren wel gemoedelijke, rustige dieren, die zich braaf gedroegen, als ze maar geregeld hun vijf broden en tweehonderd kg hooi per dag kregen, plus nog de nodige emmers schoon water om 't hele handeltje door te spoelen. Maar er was nog heel wat meer te zien in New-York! Nu had Piet in Holland veel Amerikaanse, geïllustreerde tijdschriften gelezen. Als je die fraai gekleurde advertenties dan ziet, krijg je zo de indruk dat je in alle Amerikaanse huizen fantastisch mooie keukens vindt met roestvrij stalen aanrechten, enorme koelkasten en een keur van mixers, slagroomkloppers en wat niet al! Daarbij natuurlijk nog heel moderne woonkamers,

airconditioned slaapkamers, denderend grote televisietoestellen, en natuurlijk een slee van een auto voor de deur. Geen wonder dat hij erg verwonderd was toen hij al spoedig bemerkte dat er in New-York heel wat gewone mensen waren, die in heel gewone huizen woonden, en die zeker geen kostbare auto's voor de deur hadden staan. Dat vertelde hij aan Jaap Mantel. "Maar er zijn wel van die fantastische huizen hier, waar enkele miljonairs wonen... natuurlijk! Wij rijden die buurt straks eens eventjes in. Dat is zeker de moeite waard." Ze reden inderdaad langs de werkelijke woonpaleizen in een van de voorsteden van New-York.

"Goeiemorgen, Jaap, wat een kast van een huis," zei Pietje Bell vol bewondering.

"Hier woont beslist geen arme jongen." "Dat zal je gedacht zijn. Die knaap is vijftientig jaar geleden begonnen met het verkopen van Frankfurter worstjes aan een karretje."

"Hoe kon-ie daar zo rijk van worden?"

"Eenvoudig genoeg. Hij liet die worstjes allemaal een halve centimeter korter maken dan die dingen gewoonlijk zijn, en hij gaf elke keer tien gram mosterd minder dan een ander. Dat vertegenwoordigde in de loop van de jaren een aardig kapitaaltje. Zodoende! De vrouw van deze multimiljonair," ging Jaap Mantel zonder dralen voort, "moest verleden jaar met Kerstmis iets voor haar man kopen. Tenslotte besloot ze maar een Packard automobiel te kopen, want die behoefde je immers niet helemaal in te pakken, zei ze. De man kocht zelf

een Super Cadillac van zo'n kleine f 100.000.-. Daar zat zowat van alles in: een televisie, een radio, een koelkast, een kleine bar, ja, ik geloof zelfs een opvouwbaar zwembad. Enfin, die autoverkoper zei nog dat die meneer levenslang garantie op die dure kar had. Dat mocht dan ook wel voor f 100.000.- zou ik zo zeggen. Twee weken later komt die multimiljonair terug en zegt tegen die autohandelaar: "Zeg, Johnson, heb je nog zo'n auto voor me van f 100.000.-?" "Natuurlijk, meneer," zei de autohandelaar, "natuurlijk, graag zelfs... Maar eh... mankeert er dan iets aan de auto die u veertien dagen geleden hebt gekocht? Komt u er maar gerust mee, hoor, want u hebt er garantie op als er iets niet in orde is!"

"Dat weet ik niet," zei de multimiljonair toen, "maar alle asbakjes zijn al vol, zie je!"

"Jij bent ook van de eerste leugen niet gebarsten, hè Japie?" lachte Pietje Bell.

"Och, dat leer je hier wel in Amerika," zei Jaap Mantel zonder blikken of blozen. "Maar toch zal ik je even een geschiedenis vertellen die werkelijk gebeurd is, en die toch wel een goeie kijk geeft op de vindingrijkheid en het doorzettingsvermogen van een rasechte Amerikaan. Ik zal natuurlijk geen namen noemen, want de man, die het klaarspeelde, is nu eigenaar van een der grootste warenhuizen in Amerika. Vlak na de oorlog namelijk werden de duurste handschoenen uit Europa ingevoerd. De invoerrechten waren ongeveer even hoog als de fabricagekosten van de handschoenen. De kwieke zakenman importeerde voor een miljoen dollar

handschoenen tegelijk uit Europa. Maar de verscheppingsinstructies luiden wel heel eigenaardig: Alle linkerhandschoenen moesten namelijk naar Boston worden gezonden, en alle rechterhandschoenen naar New Orleans. Toen de handschoenen op de beide plaatsen van bestemming aankwamen, werden ze niet afgehaald. Na verloop van tijd werden ze daarom in 't openbaar bij opbod verkocht. Maar wie had er nu belangstelling voor een partij linkerhandschoenen? Zo dachten ook die lui in New Orleans erover, die alleen maar rechterhandschoenen konden kopen op die veiling. De handige zakenman, die 't zaakje op touw had gezet, kocht echter voor een schimmetje alle linkerhandschoenen in Boston op. Zijn vriendje deed 't zelfde met de rechterhandschoenen in New Orleans. Dit grapje vormde de basis voor een der grootste vermogens in heel Amerika! "

"Sapperdekriek, dat was even een handig knaapje," zei Piet vol bewondering, "maar zeg, Jaap, ik schaam me diep. Ik heb nog steeds geen brief naar huis geschreven. Dat mag ik toch wel eens drommels gauw gaan doen." "Oké, laat er dan geen gras over groeien. We zetten meteen koers naar huis."

HOOFDSTUK IV

Piets enthousiaste brief naar Rotterdam - Bijzonder prettige kennismaking in een 'drugstore', die grote gevolgen heeft voor Pietje Bell - Een meisje dat niet direct op haar mondje is gevallen - Dan maar de lucht in, zegt Van Speyck... pardon, Pietje Bell - Piet heeft die dag blijkbaar erg zout gedineerd, zoals hij zegt...

US MAIL

Mr. and Mrs. P. Bell 25 Herenstraat ROTTERDAM Holland
New-York 15 juli 1490 Riverside Drive

Beste vader, moeder en verdere beroemde stadsgenoten in Holland!

U zult zich er ongetwijfeld bijzonder over verheugen dat ik hier in New-York in blakende welstand op mijn portable zit te typen. Ik ben dus in die kolkende zee van miljoenen auto's nog niet verzwolgen, omver gereden, geknakt of gekneusd. Ook ben ik nog steeds niet van de drieënzestigste verdieping naar beneden gekukeld. U hebt dus alle reden om tevreden over me te zijn. We hebben een reuzebelevens gehad met

die tas vol Juwelen' van meneer Voorschoten, die prompt bij aankomst op het vliegveld van New-York door een stelletje bandieten werd ingepikt. Precies zo'n ouderwetse wild-west-film, alleen ditmaal griezelig echt! Ik schrok me gewoonweg een hoedje, maar meneer Voorschoten is een gladde vogel, want hij had in die tas alleen maar wat waardeloze rommel gestopt. En daar had ik nu zo voor in mijn rats gezeten tijdens de reis. Enfin, ik heb toch zo 't idee dat ik een van die boeven, een zekere Mr. Oxford, nog wel eens zal ontmoeten in mijn leven. Dan zal ik hem vierkant in zijn lelijke snoetwerk uitlachen. Daar kunnen jullie van op aan. Jacob Mantel kwam me afhalen van 't vliegveld met een levensgrote Cadillac. Voor minder kon-ie 't niet doen, zei hij nog. U begrijpt, dat was me 't weerzien wel! Jaap sprong achter 't stuur en reed eerst meneer Voorschoten naar zijn hotel. Toen gingen we door naar 't huis van meneer Wortelman. Dat is Jacob Mantels baas. Ook een Rotterdammer en een zeer geschikte vent. Nu had ik altijd gedacht dat Amsterdam en Rotterdam grote steden waren, maar daar ben ik intussen van bekeerd. Vergeleken met het monster, dat ze hier New-York noemen, zijn Amsterdam en Rotterdam gewoonweg dorpen. Ook al doet Amsterdam nog zo z'n best om Haarlem langzamerhand te omarmen! We zijn ook nog in een theater geweest. Jaap Mantel zei dat 't maar een klein theater was, en dat ze op Broadway veel groter waren. In dat geval, waar wij in kwamen, kan de Rotterdamse schouwburg zowat zesmaal in kopje duikelen, en dan merken ze, geloof ik, nog niks. Op een

gegeven moment rees er een orkest van wel honderd lawaaimakers zo uit de grond op. Ze speelden hard en duidelijk, en verdwenen toen geruisloos weer in de grond. Maar aan de andere kant rezen opeens drie grote cinemaorgels tegelijk uit de bodem. Ze zijn hier blijkbaar erg bang voor stilte. Enfin, die drie orgeldraaiers, ik bedoel natuurlijk organisten, begonnen alle drie tegelijk te spelen. Het klonk heel erg mooi, soms zo zacht dat je je hand aan je oor moest houden. Ik dacht op een gegeven moment dat het uit was en begon heel hard te klappen. Toen keken de drie orgelbazen tegelijk om en een hele hoop mensen begonnen ssst te roepen en zo. Ik had wel in de grond willen zinken. Ik kreeg een kop als een gestoofde tomaat. Dan speelden die kerels plotseling, zeker om mij goed te laten horen dat 't nog lang niet uit was, zó ontzettend hard, dat de ruiten ervan rinkelden. Voordat ze een tweede stuk begonnen te spelen, zei een van de organisten tot de ander:

"Wat is het volgende nummer ook weer? "

"Troubadour," zei zijn collega.

"Verhip," zei de eerste weer, "maar dat heb ik net gespeeld. Ik wist wel dat ik iets moest spelen dat geschreven was door een vent die een naam had als de een of andere schoorsteenveger, en toen ben ik maar 'Troubadour' gaan spelen... verdraaid, dat is me ook een mooie geschiedenis! " Het is erg interessant hier, maar ook erg vermoeiend met al die herrie en al dat spektakel! Ik wilde wel dat u beiden hier bij me was om dat alles te kunnen zien. Dan zou u later aan

Geelman alles kunnen vertellen. Ik hoor in gedachten al wat-ie nu weer over mij zou zeggen: Pietje Bell groeide in Rotterdam toch maar voor galg en rad op. Daarom is-ie maar naar Amerika gegaan. En wat-ie gelijk heeft! Ik hoop u spoedig meer te kunnen schrijven, maar ik ben nu zo moe, dat ik zowat in slaap val boven mijn schrijfmachine. De hartelijke groeten en een dikke pakkerd voor moeder, een hand als een nijptang voor vader, van uw zoon Piet! "

En Piet ging er maar op uit. Meneer Wortelman had schik in de zwartogige, guitige Pietje Bell. Hij was gewoonweg verzot op de verhalen van die onvervalste Rotterdamse bengel, die het altijd zo goed met iedereen meende, een hart van goud had, maar... helaas meer mensen in de puree had geholpen door zijn hulpvaardigheid dan wie ook! Daarom gaf hij Jaap Mantel af en toe eens een paar uren, of zelfs een hele dag, extra verlof, zodat ze er met z'n tweeën met de auto op uit konden trekken. Dat was natuurlijk geweldig! Nu zal ik de jongelui maar eens een tijdje aan zichzelf overlaten, want ze weten zich best te vermaken, en dan sla ik intussen, in gedachten dan althans, een paar weken over. Jaap Mantel was weer normaal aan 't werk en moest vaak met meneer Wortelman op reis, zodat Piet zo'n beetje aan zichzelf overgelaten werd. Och, in 't begin gaf hij daar niet veel om. Hij bracht interessante dagen door met rondwandelen, overal rondneuzen om indrukken op te doen, brieven te schrijven en zich zo langzamerhand voor te bereiden voor het

uiteindelijke doel van zijn komst naar Amerika: het schrijven van artikelen voor de kranten in Nederland. Zo leerde Piet al vlug zelf de weg te vinden in al die straten en avenues. Hij wist de subwaystations (de stations van de ondergrondse spoorweg) te vinden, en kon zich nu al door heel New-York bewegen zonder te verdwalen. Soms, als hij moederziel alleen tussen al die torenhoge huizenblokken voortkuierde, met allemaal vreemde gezichten van mensen die een vreemde taal spraken, met nergens een vriendelijke groet of een enigszins bekend huis, ja... dan voelde Piet wel eens een beetje heimwee, tussen ons gezegd en gezwezen. Dan kon Piet opeens heel erg naar Rotterdam verlangen. Naar zijn ouders, naar zijn vrienden, die hij zo plotseling had achtergelaten. Dan wilde hij terug naar de redactiekantoren van 'De Morgenpost', waar hij, als jeugdige reporter, zijn eerste successen had geboekt! Ja, dan vond hij zelfs de drogist Geelman opeens niet meer zo'n droge, dorre zuurpruim. Maar dan moest de neerslachtige bui natuurlijk wel bijzonder zwaar zijn. Dat begrijp je wel. Maar gelukkig duurden die buien nooit zo heel erg lang. Daar was Piet een veel te opgeruimde, vrolijke snaak voor! Hij had 't immers zelf zo gewild? Nou dan. Daarom stapte hij dan maar heel gauw over zo'n slechte bui heen. Op een morgen liep Piet zo'n beetje met zijn ziel onder de arm door de eivolle straten van de benedenstad te dwalen. Hij voelde zich als een dwerg in 't land van Gullivers beroemde reuzen. Hij dwaalde die morgen zomaar hier en daar wat rond. Dat was al een aardig

tijdje aan de gang, want hij voelde dat zijn maag tegen de wand klopte met de mededeling: zeg jonge vrind, hoe staat 't er eigenlijk mee? Krijg ik nog wat te bikken vandaag, of hoe zit dat? Verdraaid, dacht Piet, dat is waar ook, mijn maag begint behoorlijk te jeuken. Hij keek rond naar een geschikt cafetaria. Daaraan is in New-York nu echt geen gebrek. Ze noemen die dingen daar ,drugstores'. Als je dat woord hoort, zul je misschien meteen denken aan een soort drogisterij of zelfs apotheek. Inderdaad vind je in sommige ,drugstores' heel achteraan wel eens een loketje met het woord , Recepten' erop, en daar kun je dan een receptje van de dokter laten klaarmaken. Maar dat is volkomen bijzaak. De zaak is helemaal ingericht op het eten van allerlei hapjes en het drinken van de vele, koele drankjes. Piet stapte naar binnen en ging niet op zo'n ongemakkelijke hoge barkruk zitten voor de lange toonbank, maar zocht een plaatsje uit voor een der ramen. Een serveerstertje nam zijn bestelling aan. Piet deed dat in zijn paasbest Engels, maar daar mankeerde blijkbaar nog wel zo 't een en ander aan, want het serveerstertje glimlachte toen zij de bestelling noteerde. Dat had Piet echter niet gezien, want die zat net naar buiten te koekeloeren. Intussen had hij een formidabele honger ontwikkeld en zo was zijn eenvoudige maaltijd in een mum van tijd in zijn holle kies verdwenen. Terwijl hij op de rekening wachtte, haalde hij een Morgen-post' uit de zak. Meneer Wortelman las die krant nog altijd trouw, hij was al jarenlang abonnee, ook al zat hij sedert jaar en dag in New-York. Piet begon te lezen en was

juist in een artikel verdiept, toen het serveerstertje bij zijn tafeltje kwam. Ze keek even naar de Rotterdamse krant en vroeg toen in puur Hollands: "Wilt u nog iets hebben, meneer?" "Nee, dank u wel," zei Piet, zonder direct te beseffen dat hij niet in het Engels had geantwoord. Dan drong 't echter plotseling tot hem door! "Bent u een Nederlands meisje?" informeerde hij dan verbaasd. "In elk geval geen Nederlands jongetje," zei ze gevat. "Maar eh... hoe weet u, ik bedoel... ik sprak toch Engels tegen u, toen ik mijn lunch bestelde?" "O, ik had nog geen drie woorden achter elkaar gehoord of ik had al in de gaten dat u geen Amerikaan was. U spreekt fantastisch mooi Engels met hier en daar een scheutje onvervalst Rotterdams erdoorheen." Daar moest Piet toch zelf smakelijk om lachen. "Nou," zei hij, "ik wist warempel niet dat ik zo'n goeie reclame voor mijn Rotterdamse vaderstad was. Bent u al lang in Amerika?" "Al achttien jaar," zei ze, "maar eh... neemt u me niet kwalijk, meneer, ik moet weer aan de gang. Tot twee uur is 't hier altijd enorm druk. Als u eens na twee uur komt heb ik meer tijd om met u te praten. Hier is uw nota, meneer." En weg was ze. Piet ging naar de caissière om te betalen. Even later buiten gekomen, lachte Piet in zichzelf om die aardige ontmoeting. Sapperdekriek, dat was me even een bijdehand ding! Om twee uur was de drukte afgelopen en had ze meer tijd om te praten had ze gezegd. Verdraaid nog aan toe..., Piet betrapte zichzelf erop dat hij best om twee uur nog eventjes terug wilde gaan naar die cafetaria om dat praatje voort te zetten. Voor alle zekerheid

noteerde hij het adres. Je kon immers nooit weten...? Het was die middag drukkend warm. De zon brandde ongenadig op de stad los en de hitte bleef gewoon hangen als een domperige, grauwe mist. De temperatuur steeg snel. Piet, die dat helemaal niet gewend was, voelde zich zo ellendig moe en mat, dat hij ijlings besloot een beetje koelte te gaan zoeken in de grote ruime zalen van de bibliotheek op de Vijfde Avenue, waar hij op dit ogenblik niet ver vandaan was. Nauwelijks was hij echter aan het eind van de straat gekomen, toen hij aan de voorkant het Mac-Alpinhotel ontdekte, waar meneer Voorschoten logeerde. En toen besepte hij dat hij, tot zijn grote schande, na zijn onfortuinlijke poging om met de heer Voorschoten telefonisch in contact te komen, zijn weldoener feitelijk helemaal had vergeten. Dat was geen beste beurt! Piet aarzelde daarom geen moment, maar liep meteen kordaat het hotel binnen. Een hotelklerk gaf hem het nummer van de kamer op en dan zoefde hij met de lift naar de achtste etage.

"Jongen, jongen, Pietje Bell, dat wordt tijd dat je me eens komt opzoeken!" begroette de juwelier hem opgewekt. Maar hij voegde er toch een tikkeltje verwijtend aan toe: "Ik dacht al: die Piet is me helemaal vergeten!"

"Zo, beste jongen, de firma Voorschoten & Zonen heeft altijd nog een oude rekening met jou te vereffenen. Je hebt wel nooit een geldelijke beloning willen aannemen voor wat je voor ons in Rotterdam destijds hebt gedaan. Ik wil je ook nu nog niets opdringen, maar... in dit pakje bevindt zich je salaris

als mijn privé-detective en secretaris gedurende onze vliegreis naar New York. Ik hoop nu maar dat het naar je genoegen zal zijn. Je hebt hier in Amerika geld nodig. Daar kom je niet onderuit. Je kunt natuurlijk niet altijd van je vriend Jacob en de familie Wortelman afhankelijk zijn. Doe dat nu maar bij je andere geld, en, als ik je nog een heel goede raad mag geven, zet dat geld op een bank, dan is het veilig en je kunt er altijd over beschikken, als je 't onverwachts eens nodig mocht hebben." Piet wist gewoon niet hoe hij het had. Dat wilde bij Pietje Bell heel wat zeggen! Hij deed een schuchtere poging het pakje open te maken, maar daar wilde meneer Voorschoten niets van weten.

"Nee Piet, pas openmaken als je thuis bent."

Ze bleven nog enkele ogenblikken samen keuvelen, dan nam Piet afscheid. Meneer Voorschoten zou over een paar dagen weer naar Nederland teruggaan. Hij beloofde de familie Bell in Rotterdam zo spoedig mogelijk eens te bezoeken om te vertellen dat zoon Piet zich in blakende welstand in het land van Uncle Sam bevond. Toen Piet beneden kwam met de lift, kon hij zich niet langer weerhouden. Hij liep naar het toilet, schoof het bordje netjes op 'bezet' en maakte het pakje open. Hij kon zijn ogen haast niet geloven. In het pakje zat een portefeuille met een wel zeer rijke beloning erin! Ja, eigenlijk gezegd schrok Piet wel een beetje van het bedrag. Hij stopte de portefeuille stevig in zijn zak. Daarna verliet hij snel het hotel. Het liep tegen twee uur. Geheel werktuiglijk liep hij in de richting van de cafetaria, waar hij dat pientere serveerstertje

had ontmoet. Dat ging eigenlijk helemaal vanzelf. Piet had er echt niet aan lopen denken. Net wilde hij de cafetaria binnenstappen of daar kwam warempel dat meisje, netjes gekleed om uit te gaan, naar buiten. Piet stoomde meteen op haar af en vroeg of ze even tijd had voor een praatje. Het was nu toch twee uur, zei hij.

"t Spijt me ontzettend," zei het meisje haastig, "maar ik heb juist een telefoontje gekregen dat ik direct naar Long Island moet komen." "Och, wat is dat nou jammer," zei Piet uit de grond van zijn hart. "Toch geen slechte berichten, hoop ik?" "Nee, integendeel, goed nieuws zelfs. Maar als u een eindje mee wilt lopen, zal ik het u allemaal wel vertellen. Ik moet in tien minuten een trein zien te halen. Vandaar dat ik zo'n haast heb."

"Oké," zei Piet opgewekt, "vooruit maar, ik ren wel mee!" "Mijn broer Harry is sportvlieger, ziet u, en die moet nu solovliegen voor zijn brevet. Dat moet ik natuurlijk zien. Mijn ouders gaan er ook heen. Mijn chef heeft me vrijaf gegeven vanmiddag. Sportieve vent. Ik hoop alleen maar dat dat broertje van me het er vanmiddag goed afbrengt!" "Ze kwamen nog net op tijd bij het Pennsylvania Station. "Waarheen?" vroeg Piet gediensig, toen ze bij de kaartjesloketten waren gekomen.

"Mineola," zei het meisje, haar tasje openend om haar portemonnee te pakken. Maar Piet vloog al naar het loket en kwam prompt terug met twee retourkaartjes.

"Kijk mij nou eens," zei hij een beetje verlegen, "nou koop ik

me daar per ongeluk twee kaartjes in plaats van eentje. Zou die man dat ene kaartje weer van me terugnemen? " Het meisje keek de beteuterde Piet van terzijde aan en barstte toen in een hartelijk gelach uit. "Het beste is dat u maar meegaat en 't kaartje gebruikt. Wie weet hoeveel papiertjes u anders moet invullen om uw geld terug te krijgen."

"Laat ik u zeggen dat ik het verdraaid aardig van u vind om mij op sleeptouw te nemen." Jammer dat ik haar naam niet weet, dacht Piet. Aardig meisje wel! Toen ze even later, puffend van het harde lopen, in de elektrische trein zaten, zei Piet plotseling: "Sorry hoor, dat ik me niet heb voorgesteld zoeven. Ik ben Piet Bell."

"Ik ben Dorothy van der Poel." "Maar dat is een puur Hollandse naam. En bent u nu al achttien jaar hier in Amerika?"

"Ja, want ik ben hier namelijk geboren. Ik ben een rasechte New-Yorkse, volgens de papieren van de burgerlijke stand. Mijn ouders zijn hier twintig jaar geleden overgekomen met mijn broer, die toen pas drie jaar oud was. Mijn vader en moeder spreken thuis nog altijd Nederlands met elkaar. Dat hebben mijn broer en ik dus automatisch overgenomen. Maar overigens ben ik Amerikaanse, en een rasechte ook." "Dat is verdraaid leuk," vond Piet. Hij voegde eraan toe: "Ik ben toch maar wat blij dat ik toevallig die cafetaria binnenliep, anders had ik u nooit ontmoet." De trein kwam in beweging en schoot even later door de tunnels onder de stad door. Zo groot was de snelheid, dat de lampen in de tunnel zich als

lange strepen vertoonden. Piet wees Dorothy daarop, maar die zei dat ze al lang gewend was aan die hoge snelheden. "Maar in Nederland rijden de treinen toch nog harder," hield Piet vol. Dat wilde Dorothy, als echte Amerikaanse, uit het land waar alles hoger, beter en sneller is, niet zonder meer aannemen.

"Toch wel," zei Piet, "toen ik laatst in de trein zat tussen Delft en Schiedam, reden we langs een veldje met uien, een veldje met aardappelen, en een veldje met wortelen. En laten we, door die enorme snelheid van die trein nu niks anders gezien hebben dan hutspot! " Daar moest Dorothy toch wel eventjes om lachen. Want dat deed ze gelukkig erg graag. De trein snelde inmiddels door de tunnel onder de East River door, en kwam dan weer boven de grond in een gedeelte van New-York, dat Queens heet. Kort daarna bereikten ze het stadje Mineola. Het was maar een eenvoudig vliegveldje voor sportvliegers. Er was een soort tribune opgericht voor bezoekers en daarop namen Dorothy en Piet plaats. Het meisje zocht naar alle kanten haar ouders, maar kon ze niet vinden. Dat vond Piet echter helemaal niet jammer.

"Daar heb je mijn broer Harry! " riep Dorothy opeens geestdriftig.

"Harry! Harry! Joehoe...!" Harry keek op, zocht even op de tribune, en ontdekte dan zijn zusje. Direct kwam hij op de tribune toelopen. "Hello, zus, leuk dat je gekomen bent."

"Kijk eens wat ik heb meegesleept?" zei Dorothy lachend op Piet wijzend, "een knaap uit Holland, Bell is zijn naam. Dit is

mijn broer Harry." De jongelui gaven elkaar de hand.

"Nerveus?" informeerde Piet.

"Och,neen. Ik heb al zoveel gevlogen, maar vandaag gaat 't om 't brevet, zie je. Nu heet 't voor het publiek en de autoriteiten dat ik vandaag mijn eerste solovlucht maak. Maar dat doen we maar voor de vorm." Ze babbelden nog wat over het een en ander, maar al spoedig werd Harry gewaarschuwd dat hij zich gereed moest houden. De een na de ander gingen de jonge sportvliegers met hun kistjes de lucht in, en weldra was de lucht vervuld van het gegons van de lichte vliegtuigmotoren.

"Hé," zei Piet, "ik zou ook best eens meewillen in zo'n sportkist. Dat is pas vliegen. In zo'n luchtdicht afgesloten, verwarmde blikken bus van een verkeersvliegtuig vlieg je niet echt!"

"Ja," beaamde Dorothy, "'t lijkt me ook geweldig!" Na een minuut of twintig te hebben rondgevlogen en allerlei figuren te hebben gedraaid, kwamen de leerlingen weer naar beneden. Ze stopten hun machines precies voor de deuren van de hangars. Met dat brevet van Harry scheen 't wel snor te zitten. Dat had zijn instructeur hem al verteld. Die instructeur was een zekere Mr. Broek, een enthousiaste, jonge kerel, vlieger in hart en nieren.

"Hè," zei Dorothy met een zucht, "ik zou best eens mee willen vliegen in zo'n sportkist."

"Tja," zei Mr. Broek een beetje bedenkelijk, "dat is moeilijk met zo'n sportkist, want dan zit ik weer met allerlei vergunningen. Maar.... eh, ik heb beloofd dat taxivliegtuig dat

daar staat, vanmiddag nog even in te vliegen om te kijken of alles in orde is. Dat ding is voor twee weken gehuurd door een zakenman die er morgen mee naar 't noorden moet. Ik zal eens met mijn baas praten of er bezwaar tegen bestaat dat jullie met me meegaan. Ik ben zo terug." 't Was in orde. Ze liepen naar het taxivliegtuig, dat plaats bood aan vijf personen plus de piloot. De instructeur verzocht de jongelui nog even op veilige afstand te blijven wachten, omdat hij eerst de motor even wilde testen.

"Blijven jullie hier maar staan, dan kan je niks gebeuren," zei Mr. Broek nog. Piet zag hoe Mr. Broek in het vliegtuig wipte, even aan het instrumentenbord manipuleerde, dan startte de motor.

"Blijf nou hier staan," riep Dorothy opeens, toen ze zag hoe Piet naar voren liep om het vliegtuig beter te kunnen bekijken.

"Ik kijk wel uit," zei Pietje eigenwijs, want die haantje-de-voorste voelde er natuurlijk weer niets voor om netjes in het rijtje te wachten. Die moest zien wat er gebeurde en het liefst vlak met zijn snufferd erbovenop! De motor draaide langzaam, sputterde af en toe een beetje, maar daverde plotseling op volle toeren. Piet werd bijna omvergesmeten en maakte dat hij bij het overige gezelschap kwam. Mr. Broek liet de motor enkele minuten lang draaien, dan stopte hij het geval.

"Oké, jongelui, kom boven, hier brandt de kachel!" Ze zaten prinsheerlijk in de gemakkelijke fauteuils stevig met de

riemen vast. Het was dan wel geen open sportkist, maar een gerieflijk taxivliegtuig. Toch was dat heel wat leuker vliegen dan in zo'n geweldige kast van een verkeersvliegtuig, waar alles voor je gedaan werd en je op je wenken bediend werd, terwijl dit natuurlijk veel opwindender en avontuurlijker was. De machine stoof over de betonnen startbaan en stak dan parmantig de neus omhoog. Ze vlogen over het stadje Mineola en zetten dan direct koers naar de stad New-York. Ze passeerden de rivier de Hudson, dan over het enorme Vrijheidsbeeld aan de ingang van de haven, dat, in de diepte verzonken, een poppetje op een voetstuk leek. New-York was net een grote blokkendoos met hoog opgestapelde stenen. De vele pieren en kaden waren nu niet anders dan rechte lijntjes. De parken en plantsoenen waren groene stipjes tussen de huizenzeeën. Met dat snelle straalvliegtuig was Piet er reeds overheen gevlogen, maar dat ging zo snel, dat hij geen tiende had kunnen waarnemen van hetgeen hij nu te zien kreeg; Het leek wel alsof er geen einde aan die stad kwam! Verschrikkelijk, wat een oceaan van huizen. Ze draaiden nog wat rond boven de stad, maar dan zette Mr. Broek weer koers naar Mineola. Weer terug op de veilige, begane grond, wandelden Piet en Dorothy nog enige tijd rond, terwijl Dorothy naarstig haar ouders probeerde te ontdekken. Nergens te vinden.

"Och, ze zullen wel om de een of andere reden verhinderd zijn. Dat hoor ik straks thuis wel," meende Dorothy. Het werd intussen tijd om de trein terug te nemen naar New-York,

wilden ze op tijd thuis zijn voor het avondeten.

"Mag ik Dorothy zeggen?" informeerde Piet bij het afscheid.

"Natuurlijk. Dan maak ik er Piet van. Dat klinkt veel vriendelijker."

Piet maakte van de gelegenheid gebruik en strikte Dorothy voor een afspraak op de volgende zondag.

"Weet je wat, Piet," zei ze, "dicht bij het huis, waar je logeert, is het Grand Monument. Laten we elkaar zondagmiddag daar om drie uur ontmoeten. En pak nu je subwaytrein, anders kom je veel te laat met eten, dan zwaait er wat voor je!" En weg was Dorothy.

"Wel, heb je ooit zo zout gedineerd," dacht Piet toen hij met de ondergrondse trein naar huis reed. "Vanmorgen kende ik Dora van der Poel nog niet eens en had ik van haar hele bestaan nog nooit gehoord. Een paar uur later zit je samen hoog en droog in de lucht boven New-York. Geen slechte dag voor je geweest, Pietje! Wie weet hoe veel leuke dagen er nog voor je zullen volgen..."

HOOFDSTUK V

Dorothy heeft een geweldig idee - Piet zoekt zijn eigen weg- Kennismaking met het, andere' New-York - Stad waar het onmogelijke mogelijk is - Piet krijgt zijn eerste baantje, maar of 't een succes zal worden? - 't Hotel van Uncle Tony (met alle comfort)

Zondagmiddag drie uur. Piet merkte dat hij lang niet de enige was die op een wandelingetje uit was. Hele drommen mensen waren op de been. Langs het hooggelegen wandelpad langs de Hudsonrivier had je een prachtig uitzicht op het water en de daar voor anker liggende schepen. Aan de overkant van de rivier was de Staat New Jersey. Hoge rotsen rezen steil uit het water op. Op de hoge plateaus lagen kleinere dorpen en buitenplaatsen. Werkelijk een verademing vergeleken bij al die enorme blokkendozen van de binnenstad. Het was heerlijk augustusweer. Het water weerspiegelde de blauwe hemel, waaraan enkele witte wolken als reusachtige klonten slagroom rustig voortzeilden. Het was weliswaar warm, maar gelukkig niet zo drukkend als de vorige dagen. Piet was daar maar al te blij om. Piet betrapte zich erop dat hij een beetje ongeduldig was. Zou die Dorothy nu komen of niet? "Hello, Piet?" klonk 't plotseling opgeruimd achter hem. Verrast draaide Piet zich om. Daar stond Dora, alleraardigst gekleed

in een heel vlot zomerjurkje. Sapperdekriek, dacht Pietje, je zou toch ook niet zeggen dat dit een eenvoudig serveerstertje is uit een New-Yorks cafetaria. "Laten we de ferry nemen naar de overkant, dan kunnen we daar een beetje rondkuieren op de Palissades. Dat zal je zeker mooi vinden. Het is lekker koel daar. Het tochtje op de ferry zelf was al erg prettig en fris. Veel te gauw, naar Pietjes zin althans, waren ze aan de overzijde van de rivier aangekomen. Toen liepen ze het pad op dat naar boven leidde.

"Nou Piet, jongen, vertel me nu maar eens hoe 't je in New-York bevalt," informeerde Dorothy lachend.

"Ik kan niet anders zeggen dan uitstekend," zei Piet uit de grond van zijn hart. Hij voegde eraan toe: "Ik ben er nu al helemaal aan gewend. In het begin was ik gewoonweg bekaft van al die herrie en dat gejaag van die mensen, dat eeuwige verkeer en die drukkend hoge gebouwen. Soms had ik werkelijk eens 't gevoel Dorothy, dat ik heel hard zou willen wegrennen uit al dat kabaal, dat ik ergens een paar uur rustig wilde zitten, waar bomen waren en vogeltjes zongen of zoiets." "Jongen, jongen, wat word jij plotseling een dichter op je oude dag! "

"Ja, dat zal zowat tijd worden ook. Ik dacht dat ik, als geboren en getogen Rotterdammer, wel een beetje aan herrie en lawaai gewend was, maar vergeleken bij het leven in New-York is Rotterdam een boerendorp op een rustige zondagmiddag bij regenweer! " Het pad leidde nu langs steile rotsen omhoog, waar ze het plateau bereikten en in een bos terechtkwamen,

dat zich langs de oever van de Hudson uitstreckte en dat Palissades Park wordt genoemd. Piet had al een paar minuten lang niets gezegd. Dat was eigenlijk heel bijzonder voor die wauwel, 't Viel Dorothy ook al op.

"Loop je ergens over te piekeren, vriend Piet?" informeerde ze tenminste plotseling.

"Och, piekeren..." begon Piet een beetje weifelend; "dat nu direct niet, maar ik loop erover te denken dat ik nu al zowat vier weken hier ben en een leventje leid als een prins. Ik heb met mijn vriend Jaap Mantel al heel wat plaatsen bezocht en ik zou al genoeg stof bij elkaar hebben om een serie verhalen te gaan schrijven. Maar dat wil ik eigenlijk helemaal niet. Ik wil meer. In plaats van allerlei avonturen te beleven en interessante dingen mee te maken, leef ik als een grand seigneur, rijd rond in een Cadillac van meneer Wortelman, eet, drink en slaap..."

"En wordt zo dik als een vetgemest varken," zei Dorothy er doodleuk pal bovenop.

Met schrik keek Piet naar zijn taille en moest toegeven dat het meisje gelijk had. Zijn etensbakje begon een verdachte ronding te vertonen. Ze gingen boven op een rots zitten, vanwaar ze een schitterend uitzicht hadden op de rivier en de wolkenkrabbers van New-York.

Dorothy wees naar de overkant. "Kijk eens. Pietje, wat een stad, hè? Eindeloos en eindeloos... Miljoenen en miljoenen mensen. En praktisch iedereen in die stad werkt. Niet alleen de mannen, maar ook miljoenen vrouwen... Weet je wat jij

moest doen, Piet? "

"Zeg 't maar," zei Piet, diep in gedachten. "Jij moest nu maar eens ophouden met, zoals je 't zelf al zei, de grote meneer hier uit te hangen. Je kunt zoveel brieven naar Holland schrijven als je maar wilt, maar je bekijkt het Amerikaanse leven toch alleen maar van de buitenkant. Je hebt er geen begrip van hoe Amerika er van binnen uit ziet, je bent een toerist, een bezoeker, maar... je hoort hier niet thuis! "

"Alsjeblieft! " schrok Piet op. Dan voegde hij er toch zwaar geïnteresseerd aan toe: "Wat bedoel je daarmee: je hoort hier niet thuis? " "Ik bedoel dat je veel en veel beter over toestanden en gebeurtenissen kunt schrijven als je werkelijk zelf eens 't een en ander van heel dichtbij meemaakte. Om te beginnen zou je helemaal op je zelf moeten gaan wonen. Die fraaie pakjes, die je draagt, aan een goeie vriend in bewaring geven, en als je wat geld hebt, dat op een betrouwbare bank zetten. Dan neem je net zoveel, of liever gezegd, zo weinig geld mee om in je allereerste, dagelijkse behoeften te voorzien, en dan ga je op avontuur uit...! "

"Maar wat voor avonturen dan? "

"Weet ik 't? Wat maar voor je voeten komt. En geloof me maar, Pietje, je zult nog genoeg ondervinden als je mijn middelje probeert! " Piet dacht een ogenblik na. Toen begon hij zachtjes te grinniken. Hij had een binnenpretje.

"In Rotterdam ben ik de jongste verslaggever bij 'De Morgenpost' geweest. Toen heb ik me dikwijls verkleed, zie je, als een arme stakker, of als een jongen van de vlakte. Ik kon me dan

overal bewegen. Op die manier, heb ik verdraaid aardige krantenstukjes kunnen schrijven! "

"Natuurlijk, zo is 't ook," zei Dorothy, ernstig voor haar doen. Ze vervolgde: "Maar in dit geval bedoel ik niet zo maar een grapje, maar werkelijke levenservaring." "Tja, wat zouden ze daarvan in Holland zeggen? "

"Wat kan 't je schelen wat ze er in Holland van zeggen? Je bent hier in Amerika. Dit is geen land van horretjes en spionnen aan de ramen. Ze staan in Holland vee! te gauw klaar om 't leven voor je uit te stippelen. Ik heb gehoord dat ze schooljongens al naar zo'n meneer met een uilenbril op slepen, en die wijsgeer kan dan met één oogopslag vertellen wat zo'n jongen worden moet! Hier in Amerika zijn ze zo bezorgd niet. Maar wat je vooral in Amerika leert is: durven leven! En je kunt je eenvoudig geen buil vallen. Stel voor dat 't je niet lukt, dan kun je toch altijd weer teruggaan naar je vriend op Riverside Drive, en weer 't leventje van een verwerende prins gaan leven? "

"Hm," zei Piet bedenkelijk, "'t klinkt in elk geval niet kwaad! "

"En bedenk dan eens," ging Dorothy geestdriftig voort, "wat je dan voor interessante artikelen naar de Nederlandse bladen kunt schrijven. Over dingen die je zelf beleefd hebt en aan den lijve gevoeld. Want als ik je goed heb begrepen, ben je hier toch in Amerika gekomen om journalist te worden, is 't niet zo? "

"Dat zal waar zijn!" riep Piet, "weet je wat, Dorothy, je hebt gelijk, ik doe 't! Morgen begin ik direct. Ik ga er vanavond nog

met meneer Wortelman en Jaap Mantel over praten.

Dorothy, uitstekende raadvrouw van me, morgen stort ridder Bell zich in de grootst mogelijke avonturen..." Dat kloekte, snelle besluit scheen Dorothy wel te bevallen.

"Maar," zei ze waarschuwend, "vergeet niet dat je elke zondag voorlopig aan mij verslag moet komen uitbrengen van wat je beleefd hebt. Dan maken we een ommetje en mijn ouders zullen 't zeker goedvinden dat je dan bij ons thuis komt eten."

"Prima, uitstekend," zei Piet opgewonden, "zeg, Dorothy, meisje, jij hebt toch maar prima invallen. Waar haal je ze vandaan?"

"Och, dat weet ik zo net niet. Wat doet 't er ook toe? Een ding is zeker: als je er hier in Amerika op uit trekt, vang je altijd wat. Jouw en mijn voorvaderen moeten er ook al zo over hebben gedacht. Die gingen met een beetje uitgebouwde roeiboot, met een zeiltje erbovenop, het zeegat uit, en zeiden tegen moeder de vrouw: leg even een paar schone zakdoeken voor me klaar, wil je? We gaan met de jongens even Nieuw Amsterdam ontdekken! "

"Ja, inderdaad, zo moet dat wel zo ongeveer in zijn werk zijn gegaan," beaamde Piet. "We zijn er in Nederland nog maar wat trots op dat het enorme New-York vroeger heel simpel Nieuw Amsterdam heette. En wat een Hollandse namen ben ik hier al tegengekomen: de Roosevelts, Vanderbilts, Vandijkjes, Renselaars, allemaal jongens uit de buurt van de bollenstreek en de grote rivieren..."

"En natuurlijk niet te vergeten het beroemde geslacht van de

Van der Poels," lachte Dorothy.

"De Van der Poels drukken we natuurlijk met vette letters in de geschiedenisboekjes," besliste Pietje Bell meteen maar. Ze bleven nog wat nababbelen over Piets toekomstplannen.

Daarbij ontwikkelde hij zo'n geweldige vaart en ondernemingsdrang, dat Dorothy er bang van werd. Toen het begon te schemeren bezocht Piet met haar het grote Palissades Amusement Park, dat met honderdduizenden lichten de hele omtrek in vuur en vlam zette. Ze bezochten een hele hoop attracties, die in wezen toch eigenlijk niet veel verschilden met die van een boerendorpskermis. Alleen kwamen er hier altijd veel meer elektrische contactknopjes en dergelijke aan te pas. Dichte drommen New-Yorkers verdrongen zich op de ferry. Met een grote bus reden zij dan naar de benedenstad. Daar nam Piet afscheid van Dorothy, met de stellige belofte om de volgende week zondagmiddag om drie uur weer trouw op zijn post te zijn. Piet had zo 't voorgevoel dat 't wel eens een heel belangrijke week zou kunnen worden!

Dezelfde avond vertelde Piet aan Jaap Mantel en aan de heer en mevrouw Wortel man, dat hij van plan was er moederziel alleen op uit te trekken om op die manier het Amerikaanse leven door en door te leren kennen. Met jeugdige geestdrift verdedigde hij zijn plannen, of liever gezegd, die van Dorothy van der Poel, en de familie Wortelman, Jaap Mantel inclusief, zaten maar vriendelijk glimlachend te luisteren. Eigenlijk had

Pietje verwacht dat zij tegen zijn plannen zouden zijn. Maar niets daarvan! Iedereen gaf hem de welgemeende raad: Doe maar, jongen, aanpakken maar! De volgende morgen gaf Piet zijn geld en andere bezittingen in bewaring aan meneer Wortelman. Hij hield slechts zoveel geld in zijn zak als noodzakelijk was voor het hoognodige. Als dat schijntje geld op was, moest hij maar zien op de een of andere manier rond te komen. Oude kleren had Piet niet bij zich, maar Jaap Mantel gaf hem een behoorlijk afgedragen pak, dat Piet op een bepaalde plaats een beetje te nauw was. Dat lichaamsdeel namelijk had door het luie leventje van de laatste tijd een wat rondere vorm aangenomen. Maar juist daardoor zag hij er een beetje armoediger uit dan voor zijn doel nodig was. Piet had zich voorgenomen als ‚arme jongen‘ te beginnen en dan te zien wat voor avonturen hij zou kunnen beleven. Hij kende voldoende Engels om zich te behelpen. Met een klein koffertje als zijn enig bezit stapte hij het onbekende Amerikaanse leven in... Bij de Honderdzesiende Straat en Broadway pakte hij de ondergrondse trein naar de benedenstad, en reed tot aan het Sheridan Square. Daar stapte hij uit en begon de trappen op te klimmen die naar de straat leidden. Piet had dat buurtje echt niet opzettelijk uitgekozen. Om 't maar direct te zeggen: hij wist niet eens waar hij uitgekomen was. Dat kon hem ook weinig schelen, want hij ging van het standpunt uit dat het voor hem al heel weinig uitmaakte in welk deel van New-York hij zich in het ruige, Amerikaanse leven zou storten! Hij liep dus maar op goed

geluk en liet verder gebeuren wat er gebeurde. Hij voelde zich overigens mans genoeg om van zich af te slaan als 't nodig mocht zijn. Dat gesprek met dat ondernemende meisje Dorothy van der Poel had hem blijkbaar helemaal geen kwaad gedaan... Piet kuierde op zijn gemak door de Vierde Straat en zag met belangstelling dat de meeste winkels kunstartikelen in de etalages uitstalden. Er waren ook een hele hoop goedkope cafetaria's. Het waren ouderwetse huizen. Vele daarvan waren blijkbaar als ateliers voor kunstenaars ingericht. Wel een interessant buurtje, vond Piet. De zijstraten waren heel wat minder mooi, en aan de opschriften te zien woonden er lieden uit ongeveer alle werelddelen. Vooral Italianen, Russen, Polen, Letten en wat al niet. Zo dwaalde hij maar straat in, straat uit, zonder enig speciaal doel. Het ruime Washington Square, met de grote monumentale poort, was gewoonweg stil en verlaten, vergeleken bij de koortsachtige ongezonde drukte in de omliggende straten. En toch was die buurt nog een oase van rust, vergeleken bij de New-Yorkse binnenstad! Verder en verder dwaalde Piet af. Hij raakte hoe langer hoe meer verzeild in het oostelijke gedeelte van de stad. Ook daar liepen weer kinderen van allerlei nationaliteiten, vooral Italianen, maar ook Duitsers en Hongaren. Ze spraken een vreemd mengelmoesje van Engels, vermengd met hun eigen landstaal en hier waren de kinderen rasechte Amerikaanse kinderen. Hij zag voor een boekwinkel kranten in de Italiaanse, Hongaarse en Duitse taal. Wonderlijk hoe lang die mensen hun eigen landstaal nog

aanhielden. Er komen nergens ter wereld kranten in zoveel vreemde talen uit als in New-York. Piets aandacht werd getrokken door een luid schreeuwende krantenjongen. "Extra... Extra... Grote brand in New Jersey. Veertien mensen levend verbrand! "

"Goeie genade," dacht Piet, "dat is me even een ramp! " Hij wenkte de jongen, die meteen naar hem toekwam, en kocht een krant. Piet zag dat de jongen hem van kop tot teen opnam toen hij betaalde. Eigenlijk gezegd begreep de jongen niet helemaal dat iemand, die er zo sjofeltjes uitzag, een krant van hem kocht. Opeens scheen Piet een idee te krijgen.

"Lukt dat nogal met die krantenverkoop? " vroeg hij. De jongen haalde zijn schouders op.

"Als ik er honderd per dag verkoop, heb ik een beste dag gehad," zei hij dan.

"Kan je daarvan leven? "

Weer dat achteloze gebaar met de schouders. "Je kunt er net van eten, en dan slaap ik voor tien centen in het slaaphuis op de Bowery." De Bowery, dacht Piet, dat is dat beruchte buurtje in New-York. Proberen of ik iets uit die knaap kan krijgen voor een verhaaltje in een Hollandse krant. Ze denken daar in Holland altijd maar dat iedereen in Amerika zo'n beetje miljonair is, maar ik ben hier nu al lang genoeg om te weten dat er een hele hoop armoede heerst in het land van gouden beloften! "Weet je nog wat voor me te verdienen? " vroeg Piet zo meewarig als voor hem mogelijk was.

De jongen keek hem achterdochtig aan, maar zei dan

tenslotte: "Ga ook kranten verkopen, net als ik. In alle geval heb je dan wat te eten. Maar dat is dan ook net alles. Maar je moet contant geld hebben om kranten mee te krijgen.

Krediet is er niet bij. Heb je dat? "

"Ik zal eens kijken," zei Piet op een armoedzaaierstoon. "Waar moet ik wezen? "

"Bij de ,New-York World', ga daar maar. Dan loop je langs de Bowery en Park Row. Dan zie je 't grote gebouw wel. Maar geloof maar niet dat je een krant meekrijgt zonder betaling," waarschuwde de jongen nog. Piet liep in de aangewezen richting en kwam aan de achterzijde van de ,New-York World' terecht. Al een hele hoop jongens stonden te wachten op de volgende editie van de krant. De dagbladen in New-York verschijnen niet eenmaal maar verscheidene keren per dag, en worden door ettelijke duizenden verkopers aan de man gebracht. Het duurde wel een uur voordat de nieuwe editie van de pers zou rollen, en Piet zag, dat ook de jongen, van wie hij zijn krant had gekocht, kwam aanlopen. Hij had zijn bundeltje kranten verkocht. Piet had intussen tijd genoeg gehad om zijn krant in te kijken en had naarstig gezocht naar het ontstellende bericht van de veertien mensen die bij die verschrikkelijke brand in New Jersey waren omgekomen. Er was echter geen regel over te vinden geweest! Dat zei hij dan ook prompt tegen de jongen. Deze lachte een beetje schaaftachtig, maar zei verder niets. Een raam werd geopend en pakken kranten werden op een grote toonbank geworpen. Het was alles Jantje Contantje, en dan kon je een pak kranten

opnemen. Piet sjokte met zijn pak kranten de jongen achterna, die, nauwelijks om de hoek gekomen, een enorme keel opzette: "Extra... Extra... Vijftien miljoen gestolen van de Nationale Bank. Grote brand in New Jersey! Extra! "

Enkele mensen schoten op de jongen toe en kochten een krant.

"Toe nou," riep de jongen tegen Piet, die erbij stond te kijken of hij zijn laatste dubbeltje had versnoept: "Kom nou, uilskuiken, verkopen die kranten! " Piet keek naar het pak nieuwsbladen dat hij onder zijn arm had. Nog nooit van zijn leven had hij zich in zulk een toestand bevonden.

Krantenjongen. Krantenjongen! Nou, vooruit dan maar. Piet had avonturen willen beleven, hier was dan blijkbaar avontuur nummer een. Piet hing zijn persoonlijke trots aan een denkbeeldige kapstok, trok zijn pet scheef over de oren en begon te schreeuwen:

"Extra, extra! Vijftien miljoen gestolen van de National Bank... Vreselijke brand in New Jersey! Vijftig slachtoffers! Extra! "

De jongen was naar de overkant van de straat gegaan en verkocht nu en dan een blad. Maar hard ging de verkoop zeker niet! Piet had intussen al vier huizenblokken gelopen, maar nog geen enkele krant verkocht.

Dan hield iemand hem aan. "Geef me een krant, jongen." Piet haastte zich natuurlijk om aan het verzoek te voldoen en pakte het geld aan. De man liep een eindje achter hem aan en bladerde in de krant. "Hé! " riep hij dan opeens, "waar staat dat bericht van die bankdiefstal van vijftien miljoen dollar, en

waar is dat bericht over die grote brand in New Jersey? " Piet keek verbaasd op. "Nou, in de krant natuurlijk! " "Nee, lelijke bedrieger, d'r staat helemaal niets van in. Geef me mijn geld terug of ik roep de politie! " In arren moede betaalde Piet de man zijn geld terug. Dan liep hij snel terug om de jongen te zoeken die hem een krant had verkocht. Kijk, daar liep-ie. Hij verkocht net een krant. Piet wachtte totdat hij had afgerekend en trok hem toen aan de rafelige mouw. "Zeg ereis, vrindje," begon hij dan, "waar staat dat bericht van die bankdiefstal en van die brand in New Jersey? " "Och jò, dat staat helemaal niet in de krant. Je roept maar van grote ongelukken, enorme diefstallen en roofovervallen. Dan kopen ze vanzelf wel een krant! "

"Nou, misschien lukt jou dat, maar mij niet," zei Piet vinnig. "Ik zal er wat anders op moeten verzinnen." Piet neusde de krant even door. Dat wil zeggen: hij las alleen de ,koppen' van de berichten. En laat hij nu geluk hebben! Er was een vent van de Brooklyn Brug gesprongen. Een dodelijk waagstuk, maar hij had er zijn hachje niet bij ingeschoten. Een paar stakers hadden een bom gelegd in een station van de ondergrondse spoorweg. Plezierige lui wel, dacht Piet. Maar hij had tenminste echt nieuws en behoefde er niet meer om te liegen. Piet gaf nu een kort verslag van de inhoud van de krant, maar zij vlogen allesbehalve zijn handen uit. Nee, het liep niet zoals Piet het zich had voorgesteld. In het eerst was hij het nog niet helemaal met zichzelf eens dat hij daar in dat wildvreemde New-York met kranten liep te leuren. Stel je

voor dat meneer Wortelman en Jaap Mantel hem zo zouden aantreffen. Maar Piet moest er stilletjes om lachen. En wat dan nog! Want zo was 't eigenlijk ook nog een keer. Hij probeerde hier op een eerlijke manier zijn brood te verdienen. Waren vele grote Amerikanen hun roemruchte loopbaan destijds ook niet als krantenjongen begonnen? Piet liep door verschillende zijstraten en kwam in Wall Street. Dat is de straat waar de grote banken gevestigd zijn. Torenhoge wolkenkrabbers rezen op aan beide zijden. Als een grote mierenzwerm bewoog een dichte mensenmenigte zich door de vrij nauwe straat. Piet wist 't wel: hier in Wall Street kwamen alle draden van het Amerikaanse financiële leven bij elkaar. En niet alleen van Amerika. Ook heel veel internationale contacten worden hier gemaakt op economisch gebied. Piet keek eens goed om zich heen. Het was net twaalf uur. Een voor een lieten de geweldige monsters van staal en steen hun slachtoffers los voor enkele ogenblikken, om ze later weer op te zuigen als monsterachtige, grote, meedogenloze stofzuigers. Alle deuren openden zich, en lieten steeds grotere drommen mensen uit in de straten, die weldra zo volgepakt waren dat men er zich nog maar nauwelijks kon voortbewegen. Die duizenden en nog eens duizenden werkers werden hier en daar opgeslokt door grote cafetaria's en restaurants. Sommigen wandelden naar Battery Park en aten hun boterhammetjes op een bank. Anderen weer zochten enige koelte in de schaduw van de Old Trinity Church, waar een eeuwenoud kerkhofje eerbiedig in stand

wordt gehouden. Maar dat lag daar toch wel bijzonder vreemd tussen al die hemelhoge stenen en stalen monsters verzonken. Piet stond het hele geval maar eens aan te kijken. Zo, dat was dus het veelbesproken Amerikaanse leven. Hurry up maar, jongens, hollen, werken, aanpakken. Geld verdienen! Geld, geld, geld! Haastig een hap brood, een slok koffie in een cafetaria, geen tijd om te gaan zitten. Genoeg hoge tafels om staande aan te eten. En dan maar weer snel aan 't werk! Werk, werk, geld, geld! Geld opsparen en nog meer geld... Nog harder werken. Nog een grotere televisie of nog een grotere koelkast kunnen kopen dan de burens... Geld, dure automobielen, mooie kleren, alles maar aan de buitenkant, jongens! Piet merkte filosofisch op dat hij in die weinige weken al bijzonder veel van het Amerikaanse leven had geleerd. Hij had 't tot dusverre wel zo'n beetje van verre gezien maar nu beleef -de hij 't allemaal veel intensiever. Die handige Dorothy had gelijk gehad, schoon gelijk! En Piet werd door die bruisende dadendrang zo aangegrepen, dat-ie maar weer probeerde kranten te verkopen. De hele lange middag lang. Toen hij zijn laatste krant kwijt was, had hij vijf dollar gebeurd. Dat was dan ook hoog tijd, want de nieuwe editie werd alweer aangeboden. Piet was bekaft. Zijn voeten sleepten hem gewoon na. Daar moest gauw wat aan gebeuren. Even, heel even, kwam bij Piet de gedachte op, snel een ondergrondse trein te pakken en naar de gerieflijke woning van de heer Wortelman te snellen aan de Riverside, waar een comfortabel bed in een luchtige, frisse kamer zeker op hem

stond te wachten... Maar dan hoorde hij in gedachten Dorothy's woorden weer: "Je moet het allemaal zelf van dichtbij meemaken. Dan pas leer je Amerika werkelijk kennen." Weg comfortabel bed, weg elke gedachte aan luxe in de flat op Riverside... Piet stapte op de eerste de beste politieagent toe en vroeg hem waar hij kon slapen.

De agent bekeek Piet van kop tot teen en zei toen: "Heb je geld?"

"Heel weinig," zei Piet een beetje aarzelend. "Voor een kwartje kun je slapen bij Uncle Tony. Loop hier deze straat maar in en dan meteen rechtsaf. Het derde of vierde huis is 't." De agent draaide zich om en liep verder. Het moet gezegd worden dat het Uncle Tony, die van Italiaanse oorsprong was, niet aan fantasie ontbrak. Er stond boven de deur een écht, verveloos bord en er stond écht het woord 'Hotel' op, maar het paste er echt niet bij. Als je nu een normaal hotel binnenkomt, dan zwaaien meestal de deuren voor je open. Gediensstige handen grissen je koffertje al uit je handen, voordat je de deurmat gepasseerd bent. Men brengt je dan naar een lange toonbank, waarachter meestal een in stemmig zwart gekleed heer u glimlachend welkom heet en, onder het prevelen van honderd excuses, beleefd verzoekt je naam, voornaam en dergelijke te mogen vernemen. Daarna wenkt hij een liftboy of een huisknecht en via een dikke loper, waarin je tot aan je enkels wegzakt, kom je dan in een fraaie lift terecht, die je naar boven zoekt, en... Enfin, laat ik maar uitscheiden, want in het 'hotel' van Uncle Tony ging dat

allemaal veel eenvoudiger en heel wat minder omslachtig. De deur stond op een kier. Toen Piet het onwillige, klemmende geval had opengedrukt, stond hij in een bedompte, slecht verlichte ruimte, waar het ongenadig stonk naar afgegoten kool, katten en dat vage luchtje van leeglopers en vagebonden, dat aan een armoedige omgeving nu helaas altijd verbonden schijnt te zijn. Door een of ander ingenieus mechanisme, dat aan de deur was bevestigd, was blijkbaar ergens een belletje overgegaan, want de directeur-eigenaar van het 'hotel', de roemruchte Uncle Tony, in hoogst eigen persoon, kwam naar voren en bromde zoiets van "wat mot je? "

"Kan ik hier slapen? " informeerde Piet.

"Kwartje," bromde de man. Dat was natuurlijk wel bijzonder doelmatig. Geen geduvel met papiertjes invullen en paspoortnummers opzoeken. Geen geharrewar over de prijzen van kamers met bad of alleen met douche, een kamer aan de voorkant of juist een kamer aan de achterkant. Simpelweg: een kwartje! Piet betaalde zijn Amerikaans kwartje en de man wees, zonder verder een woord te zeggen, naar een uitgesleten trap. Piet kon een gevoel van afgrijzen haast niet bedwingen, maar ja... hij zat nu eenmaal in het schuifje en moest meevaren. Hij wilde immers het avontuur? Welnu, hier was er dan blijkbaar eentje! Boven kwam hij op een slecht verlicht gangetje terecht, waar het zo mogelijk nog heviger naar katten en kool rook. Links en rechts waren een aantal deuren, waarvan er vier openstonden. Hij ging de eerste de beste deur in, vond een bed in een klein onooglijk

kamertje, kleepte zich uit en viel als een blok in het bed neer.
Een genadige Klaas Vaak strooide snel wat extra zand en
weldra sliep Piet als de spreekwoordelijke roos...

HOOFDSTUK VI

Over leeuwen, reuzen en andere mannetjesputters - Klein, doch niet onvermakelijk incident met een ietwat beschadigde pantalon en de gevolgen daarvan - Kennismaking met Bob Merrill. Kans op nieuwe avonturen?

"Piet," had meneer Wortelman gezegd, "als je nu iets heel typisch Amerikaans wilt bijwonen, dan moet je eens naar een baseball wedstrijd gaan. Ik geloof haast niet dat er een betere gelegenheid bestaat om een goede kijk op het Amerikaanse publiek te krijgen dan bij zo'n wedstrijd. Overmorgen spelen de 'Leeuwen' tegen de 'Reuzen'. Dat is zo'n beetje de meest populaire wedstrijd van het hele jaar."

"Reuzen tegen Leeuwen? Nou, meneer Wortelman, dat belooft wat. Daar ga ik subiet heen." En zo kwam het dat Pietje Bell, bij stralend weer, enkele dagen later op de tribune van het kolossale stadion zat. Dat 'zitten' was maar zo, zo, want Piet zat geklemd en opgesloten tussen twee enorme baseball enthousiasten. En 't gelukkige toeval wilde dat die ene bul een verwoed bewonderaar van de Leeuwen, en de andere, al even dikke bul, een toegewijd vriend van de Reuzen was. Tussen die twee bullen zat Pietje Bell als een kurkenzak die ze tussen de aanlegsteiger en het berghout van een schip houden, als de boot moet meren. En dat gaf natuurlijk aanleiding tot

bijzonder interessante gebeurtenissen!

"Leve de Leeuwen!" toeterde de ene meneer.

"De Reuzen bovenal!" blèrde de andere meneer minstens even luid. Een heel stel jongelui, met rare hoeden op hun hoofd, waarop zij grote letters hadden aangebracht, die het woord 'Reuzen' vormden, vond 't daarop nodig als één man op te rijzen en een luidruchtig spreekkoor aan te heffen! ,R.E.U.Z.E.N.! Waarp weer andere jongelui, met grote stukken karton met het woord 'Leeuwen' op hun hoofddeksels, prompt een stel toeters, fluiten, bellen, ratels en lege koekblikken voor den dag haalden en zo'n oorverdovend lawaai begonnen te schoppen dat Pietje horen en zien verging. Dan kwamen de Reuzen het veld ophollen, op de voet gevolgd door de Leeuwen! Jongens, wat een mannetjesputters waren dat! Allemaal van die tweehonderdponders met borstkasten als biertonnen. Tienduizenden mensen op de tribunes schreeuwden uitgelaten: "Leeuwen, leve de Leeuwen!" En prompt daar dwars doorheen natuurlijk een andere tienduizend, die zo hard en luid ze maar konden blèrden: "Reuzen!" Televisiecamera's rolden op de beide teams af. Radioreporters struikelden over hun eigen kabels. Een legertje fotografen vulde snel de nog open plekjes op. Toen, op een fluitsignaal, renden alle pers- en radiomannen weer weg. De wedstrijd begon... De Leeuwen waren aan slag. En de eerste slag was al goed mis. De linker Amerikaan vloog omhoog en brulde verontwaardigd: "Boe... boe... boe!" De Amerikaan aan Pietjes andere kant

schreeuwde vuil tegen zijn landgenoot aan bakboord: "Zo'n hoest zal je krijgen, vader!" De stuurboord-Amerikaan wierp een gemene, loense blik op zijn tegenstander en Piet voelde gewoonweg de hete stralen van die vuile blik over zijn hoofd gaan. Die ogen van die kwade Amerikaan leken wel vlammenwerpers. En toen gebeurde plotseling de grote sensatie van de dag! Je kent natuurlijk de spelregels bij honkbal, dat de Amerikanen base-ball noemen (base = honk). Wie geslagen heeft, moet de vier honken trachten af te lopen, als hij tenminste niet wordt uitgevangen of uitgetikt voordat hij een honk veilig heeft bereikt, dan heeft hij een punt voor zijn partij gemaakt. Een van de Reuzen knalde de bal in de richting van de grote tribune. Een van de Leeuwen trachtte vlak bij de omheining met een enorme sprong de bal te pakken te krijgen, maar haakte met zijn broekriem vast aan een uitstekende punt van het rasterwerk en bleef op veertig centimeter hoogte van de grond hangen. Hij trapte en sloeg met zijn benen, maar hij kwam niet zo gauw los. De Reus rende enthousiast alle vier honken af en kwam veilig thuis. Een punt gescoord voor de Reuzen! Het tumult in het stadion kende geen grenzen. Het spel moest worden gestaakt om de onfortuinlijke veldspeler uit zijn benarde positie te bevrijden. Ze gingen er maar gauw allemaal in een kringetje omheen staan, want de honkbalbroek was door de vangacrobatiek versierd met een even grote als fraaie winkelhaak op een plaats waar je hem liever niet hebt. Daar de riem, door het trekken van al die andere gespierde boys, gesprongen was,

zakte die gehavende broek bovendien tot op zijn enkels. De Reus, die van de gelegenheid natuurlijk prachtig gebruik had gemaakt en alle vier honken afgerend was, stond te glunderen en werd door zijn vriendjes krachtig op de schouders geklopt. De Reuzen-supporters schreeuwden hun kelen hees van pure geestdrift. "Schande, foei!" schreeuwden de supporters van de Leeuwen, tot op het merg beledigd. De bakboord- en stuurboord-Amerikanen naast Pietje Bell geraakten zowat in een handgemeen. "De vuilste streek die ik ooit heb gezien!" schreeuwde de Leeuwen-supporter. "Ik heb zin om je zo'n dreun op je lelijke kop te geven, dat je door je eigen borstkas kijkt als een dief door de tralies," blèrde de woedende Reuzen-supporter in heilige verontwaardiging. "O ja?" Beide geweldige Amerikanen rezen tegelijk op en stonden met gebalde vuisten tegen elkaar te kijken. Pietje Bell kwam aardig in de knel. Dat is nu wel een aardig rijmpje, maar ik geef je de verzekering dat Pietje die situatie helemaal niet zo lollig vond. Op 't veld dreigde ook een handgemeen te ontstaan. Een van de spelers werd zo ontzaglijk nijdig, dat hij op een gegeven ogenblik de bal greep en deze met grote kracht in de richting van de lawaaierige tribune smeed. Laat die bal nu bijna vlak voor de voeten van Pietje Bell terechtkomen! Piet maakte een duik en had de bal te pakken. Meteen maakte Piet zich uit de voeten en liep, zo snel als hij maar kon, de tribune af. De scheidsrechter, ook al zo'n mannetjesputter van dik tweehonderd pond of daaromtrent, probeerde intussen de vrede te herstellen. Na enkele minuten slaagde hij er

inderdaad in de wedstrijd voort te zetten. Maar waar was de bal? Weer een hoop geschreeuw. Geroep naar de tribune: geef op die bal! En toen kreeg Pietje Bell opeens een grandioze inval. Bij de uitgang van het stadion stond een mannetje met een kraampje met sinaasappels, warme worstjes en mooie gele grapefruit-vruchten. Piet greep een zo'n grote, gele citrusvrucht, smiet een kwartje in 't geldbakje en keilde dan met een enorme zwaai de grapefruit het veld op... De batsman, die aan de beurt was, en al volkomen ingesteld was op de bal die hem zou worden toegeworpen, zag iets op hem aansuizen. Hij gaf meteen een enorme optater met het slaghout en 't volgende ogenblik zat de vent van kop tot teen onder de zurige gele struif van een enorme grapefruit... Een presentje van Pietje Bell ! De supporters van de Leeuwen dachten dat de supporters van de Reuzen die poets hadden gebakken, en de vriendjes van de Reuzen verdachten er natuurlijk weer de vriendjes van de Leeuwen van! Het is tenslotte een verschrikkelijke keet geworden. En net toen de eerste overvalwagen van de New-Yorkse politie met oorverdovend sirenegeloei kwam aanstormen, meende Pietje Bell dat 't nu zo langzamerhand tijd werd om de kuierlatten te pakken. Hij vond dat 't al met al toch een welbestede middag was geweest. En dat dit ook heel goed gelukt was, bleek wel uit de berichten van de avondbladen die in geuren en kleuren vertelden dat ze vijf vlijtige sportbewonderaars naar het ziekenhuis hadden getransporteerd met kneus- en schaafwonden, terwijl er dertig voor de politierechter zouden

moeten verschijnen omdat zij hun woorden een beetje al te veel kracht hadden bijgezet met hun eeltige knuisten...

Weken gingen intussen voorbij. Och, er gebeurde niet altijd iets wereldschokkends in het leven van Pietje Bell tijdens zijn verblijf in Amerika. Maar toch had Piet altijd weer nieuwe stof voor zijn verhalen en artikelen voor de Nederlandse bladen. Ze namen ze grif op, en de postwisseltjes, die hij uit Holland ontving, begonnen bij elkaar al een indrukwekkend bedrag te vertegenwoordigen! Hij dwaalde veel in de stad New-York rond, bezocht de familie Wortelman en zijn vriend Jaap Mantel geregeld, vergat nooit aan Dorothy getrouw verslag uit te brengen over zijn belevenissen. Dat gebeurde elke zondagmiddag om drie uur. Dorothy lachte altijd naar hartelust om Piets dwaze invallen en belevenissen. De geweldige zomerhitte had nu plaats gemaakt voor koeler herfstweer. Piet bemerkte tot zijn verbazing overigens dat het in New-York maar uiterst zelden regende. Bijna elke dag scheen de zon vrolijk en hij kon zich werkelijk de dag niet meer herinneren dat de lucht bewolkt was geweest. Zo gingen drie maanden voorbij. Piet voelde zich nu helemaal geen vreemdeling meer in de wereldstad. Hij had er nog altijd schik in zich te verkleden voor de een of andere speciale job. Ging hij uit, dan zag ons fatje eruit om door een ringetje te halen, maar wilde hij de achterbuurten bestuderen, dan was zijn oudste pakje nog veel te goed. De maand december deed haar intrede en bracht een bijzonder aardig cadeautje voor de

New-Yorkers mee in de vorm van een pak sneeuw, dat het hele stadsverkeer in uiterste verwarring dreigde te brengen. Het sneeuwde twee dagen en twee nachten. De hele stad dreigde bedolven te worden onder een blank sneeuwtapijt van een halve meter hoog. Maar ze zitten daar in New-York nu eenmaal niet voor één gat gevangen, dus rukten enorme sneeuwplougen uit, die de sneeuw met reuzenmachines van de straten deed verdwijnen alsof 't zo maar niets was. Alleen de buitenwijken lagen nog in een ongerepte sneeuwpracht. Piet had een berichtje van Jaap Mantel gekregen, met de uitnodiging de zondagavond bij hem te komen doorbrengen en dan tevens zijn vrienden Harry en Dorothy van der Poel maar mee te brengen. Dat ging toch in één moeite door, schreef Jaap Mantel. Er zouden nog een paar jongelui op bezoek komen, en de heer en mevrouw Wortelman vonden het leuk de jongelui in hun huis te ontvangen. Het werd een leuke avond. De grote salon was verlicht met hier en daar een gezellige schemerlamp, en er brandde een heerlijk open haardvuur. Jaap Mantel was blij Pietje Bell weer eens te zien. De beide boezemvrienden waren dan ook al heel spoedig in een hevig gesprek gewikkeld. Jaap lachte zich soms tranen om al die rare gevallen en avonturen die Piet in New-York meemaakte.

"Echt iets voor jou, Piet, om overal met die eigenwijze kokkerd van jou op af te gaan en van alles te beleven," merkte Jaap Mantel op. "Nou," zei Piet laconiek, "je moet toch wat doen voor de kost. Dat luie, rijke jongensleventje van vroeger

beviel me toch ook niet helemaal. Vraag maar aan Dorothy! " Dorothy die juist kwam aanlopen, hoorde haar naam noemen en vroeg lachend: "Wat heeft Pietje Bell nu weer voor lelijks over mij te vertellen! "

"Ik zei juist tegen Jaap dat het allemaal jouw schuld is dat ik zoveel brokken maak hier in New-York," plaagde Piet.

"Och, die Piet is zo'n rusteloze draaitol," zei Dorothy, "hij houdt het in geen enkele betrekking langer uit dan een paar weken. Altijd moet-ie het naadje van de kous weten. Altijd wil hij de mensen - zogenaamd dan - helpen, en steeds raakt hij van de regen weer in de drup..." Toen klonk de huisbel. "Daar zal je ze hebben," zei Jaap Mantel opspringend. Er traden drie jongelui binnen. Twee jongemannen en een meisje, allemaal zo ongeveer een jaar of eenentwintig oud. Ze bleken Charles en Till Woodrow te heten. De tweede jongeman stelde zich voor als Bob Merrill. Die Bob was verslaggever bij het dagblad ,The Times' in New-York. Dat was natuurlijk buitengewoon interessant voor onze Piet, die dan ook in recordtijd in een diepzinnig gesprek was gewikkeld over de journalistiek in de Nieuwe Wereld. De jongelui schenen elkaar goed te bevallen, want Bob Merrill nodigde Piet prompt uit tot een bezoek.

"Wanneer dan? " informeerde Piet gretig. "Laten we zeggen morgenavond," zei Bob Merrill meteen. Als Piet geweten had dat hij met de kennismaking van Bob Merrill nu pas goed avonturen in Amerika zou gaan beleven, dan zou hij bijzonder vreemd hebben opgekeken! Maar laat ik niet op die

geschiedenis vooruit lopen...Precies om acht uur belde Piet de volgende avond bij Bob Merrill aan, en zat al spoedig in diens gezellige kamer. Er stonden wat gemakkelijke stoelen, een schrijfbureau, een enorme grote boekenkast, en wat van die gezellige snuisterijen die erop wezen dat de eigenaar van die kamer al een behoorlijk aantal reizen achter de rug had. "Ik ben blij dat je me komt opzoeken, Bell. Ik heb al lang geen vrije avond meer gehad, en... je komt me net uitstekend van pas. Ik ben namelijk helemaal niet zo op die veel bezongen eenzaamheid gesteld, weet je! "

"Nou, eenzaam! New-York heeft ettelijke miljoenen inwoners," zei Piet lachend, "je hoeft hier toch niet eenzaam te zijn, zou ik zo menen."

"En toch verzeker ik je dat New-York de eenzaamste stad ter wereld is. Ik zelf kom uit Kentucky. Daar is het rustig en landelijk. De mensen kennen elkaar allemaal en zeggen elkaar op straat behoorlijk goeiendag. Hier in New-York ken je je naaste burens niet eens. Je groet niemand en je jaagt en jakkert maar."

Bob Merrill ging nog een tijdje voort om de geneugten van zijn geboortestad Westpoint in de staat Kentucky te beschrijven, en toonde Piet een grote hoeveelheid foto's. Dan vertelde hij hem zo 't een en ander uit zijn leven. "En toen," vervolgde hij, "zorgde mijn vader dat ik die baan bij 'The Times' kreeg. Ik ben vrijwel de hele dag op de been, want ze sturen me op de meest vreemdsoortige zaken af." "Tja," zei Piet bedachtzaam, "dat hoort er nu eenmaal zo bij, hè. Daar

ben je verslaggever voor. Voor mijn blad in Rotterdam schreef ik veel over rechtszaken, diefstallen, oplichtingen en meer van dat fraais."

"Dat doen we hier in 't algemeen niet," vertelde Bob Merrill.

"We beschrijven wel de misdaad zelf, en alleen dan iets over de rechtszaak, wanneer het geval tenminste heel erg belangrijk is. Bovendien spelen de reporters hier vaak zo'n beetje detective op hun eigen houtje. Maar dat is natuurlijk lang geen ongevaarlijk baantje! Ik voor mij houd meer van het interviewen van beroemde personen, filmsterren, staatslieden, uitvinders en zo meer, dan van dat soort werk.

De misdaden, waar ze me tot dusverre op af hebben gestuurd, waren meestal een beetje kwajongenswerk."

"Ze kunnen er hier in New-York anders wat mee," zei Piet, "er schijnen hier verschrikkelijk veel misdaden te worden gepleegd. En dat soms nog wel op klaarlichte dag. Zelf heb ik eens een bankoverval meegemaakt, en het mag een wonder heten dat ze me daarbij niet hebben gemold!"

Bob knikte instemmend. "Neen, een mensenleven is hier in New-York niet bijzonder veel waard," gaf hij toe. "Er worden hier elke dag weer opnieuw zoveel moorden gepleegd, zoveel mensen doodgereden door auto's, enzovoort, dat men het nauwelijks de moeite waard vindt als men in de krant leest dat er weer iemand doodgeschoten is door de een of andere bende. "Maar dat is toch verschrikkelijk!" "Treurig, maar helaas maar al te waar," zei Bob. "De ouderwetse inbreker met een masker voor zijn tronie, een dievenlantaarn in zijn hand

en een zak op zijn rug bestaat hier alleen nog maar in de kinderverhaaltjes. Nu zijn het jongens van zeventien tot twintig jaar, met een geladen revolver op zak, die ze gebruiken om mensen schrik aan te jagen en hun slag te slaan. Ze gebruiken verdovende middelen, die hen in staat van koortsachtige overmoed brengen en dan schieten ze er maar op los. Maar het zijn heus niet alleen jongelui hoor! Er bestaan hier in Amerika goed georganiseerde benden, die nauwkeurig hun werkterrein afgebakend hebben. Wanneer iemand bijvoorbeeld een nieuwe winkel opent, krijgt hij al heel gauw bezoek van zo'n bendelid dat de buurt ,controleert', zoals dat zo mooi heet. De winkelier moet dan een bepaalde som geld regelmatig betalen aan die bende, maar geniet daarvoor dan ook de ,bescherming' van die bende tegen weer andere benden. Een soort particulier dag- en nachtveiligheidssysteem dus, met een beetje hoog tarief, zou je kunnen zeggen."

"En als zo'n winkelier met die kerels niets uitstaande wil hebben, dus eenvoudig niet betaalt?" vroeg Piet.

"O, dat wordt dan heel eenvoudig opgelost. Plotseling zeilt er dan, als waarschuwingsschot voor de boeg, een stevige kei door de ruiten, waaraan ze een schriftelijke waarschuwing met een touwtje vastgebonden hebben. Of er komen opeens een paar kerels hevige ruzie in de winkel maken, net wanneer er veel kopers staan te wachten. Of ze beginnen een beetje met losse patronen in de winkel te schieten, zodat de klanten eenvoudig niet meer durven te komen. Daar weten ze wel weg mee. Die winkelier betaalt heel gauw hoor...!" Urenlang

bleven Pietje en Bob praten. Ze hadden elkaar zo ontzettend veel te vertellen, dat ze de tijd vergaten. Voor ze het wisten was 't al middernacht geworden.

"Weet je wat?" stelde Bob voor, "ik loop nog een eindje met je mee."

Samen verlieten ze het huis, dat in de nabijheid van het theaterdistrict was gelegen. De voorstellingen waren juist afgelopen en de straten waren volgepakt met mensen. Men verdrong zich op de trottoirs van de 42ste tot de 59ste Straat, en de duizenden auto's konden maar uiterst langzaam vooruitkomen. Boven deze mensenmassa's gloeiden, vlamden en draaiden de enorme elektrische lichtreclames, die vaak de gehele gevel van een huis bedekten. Een oceaan van licht en vlammende kleuren. Broadway bij avond! Broadway, de droom van alle Amerikaanse acteurs! Op Broadway optreden betekent dat je als filmster of als toneelspeler de wereld hebt veroverd! Bob en Piet wandelden door de opgepakte menigte naar wat rustiger straten.

"Zeg Piet," bood Bob gul aan, "als je eens met me mee wilt op karwei, bel me dan eens op. Er is altijd een goede kans dat we samen iets beleven, waarover jij dan weer een gepeperd verhaal naar Holland kunt schrijven. Maar eh... je moet niet benauwd zijn, en een beetje sterke zenuwen hebben, zie je! "

"Dat zal wel gaan," meende Piet. "Ik wil natuurlijk dolgraag met je mee op avontuur. Ik beloof je stellig te telefoneren." Zo gingen ze die avond uit elkaar.

HOOFDSTUK VII

De geheimzinnige verdwijning van Patty Winslow - Bob Merrill ziet er geen brood in, maar Piet speelt voor detective - Een geheimzinnig telefoontje van een geheimzinnig individu en dan: " Volg die wagen! "

Piet sliep die nacht helemaal niet rustig. Als je bij dat heethoofdige jongmens over avonturen ging babbelen, dan ging zijn fantasie al meteen zo ver, dat hij maar 't liefst meteen in het rosse leven van de onderwereld van New-York zou zijn gedoken. De volgende morgen belde Piet het redactie bureau van 'The Times' al bijtijds op en vroeg naar Bob Merrill.

"Hallo Bob? "

"Ja, hallo, wacht even, als ik me niet vergis, mijn vriend Pietje Bell. Wat voer je uit vandaag? "

"Och, ik boemel maar zo'n beetje rond, denk ik, en ik vrees dat ik me zal vervelen als een aap op kwartjesdag in de diergaarde Blijdorp. is er wat bijzonders aan de hand bij jullie op de krant? "

"Niet dat ik weet. Ik heb een paar bezoeken af te leggen en dan is er ergens een kind vermist. Dat is ook al niets bijzonders, want dat gebeurt hier elke dag. Wel moet ik even op informatie uit in verband met dat geval. Wil je soms met me meegaan? "

"Oké, graag zeg! Waar zie ik je? "

"Waar zit je nu? "

"In een sigarettenwinkel, Broadway, 42ste Straat."

"Best, dat is vlak in de buurt. Kom maar hierheen, dan gaan we er samen op uit."

Tien minuten later trof hij Bob in de vestibule van het Timesgebouw.

"Waar moeten we heen? " informeerde Piet. "Naar het eindpunt van de subway, de 242ste Straat."

"Oké then, dat is zowat een half uur rijden, denk ik. Dan kunnen we alvast wat praten. Wat is er met dat vermiste kind aan de hand? " "Ik weet er zelf ook niet al te veel van. Daarom moet ik helemaal naar de 242ste Straat. Daar woont dat kind. 't Schijnt een dochtertje te zijn van een bekende autofabrikant. Tegen de tijd dat we daar aankomen hebben ze dat kind natuurlijk allang gevonden," zei Bob. Ze daalden samen de stenen trappen af die naar de subway leidden en namen de eerste de beste sneltrein die hen naar de plaats van bestemming reed. Maar van het voorgenomen gesprek in de trein kwam niet al te veel, want de trein maakte zulk een oorverdovend geraas, dat ze zich niet verstaanbaar konden maken. In een half uur waren ze aan het eindpunt gekomen en stapten uit. Voor hen strekte zich het Van Cortlandt Park uit. Een bos vol heuvels en rotsen. Veel minder gekunsteld aangelegd dan het Central Park, dat zich midden in de stad New-York bevindt. Hier en daar waren brede avenues aangelegd met heel mooie landhuizen. Met enkele woorden

legde Bob uit waar hij op uit was!

"Dat vermiste kind," vertelde hij, "is het dochtertje van Winslow, de automobielfabrikant. Hij woont hier ergens in de buurt. Om de hoek kun je het huis zien."

"Is de politie op de hoogte gesteld?" wilde Piet weten.

"Dat weet ik niet, maar ik denk van wel. Dat zullen we straks wel horen."

In enkele minuten hadden ze nu het grote landhuis van de familie Winslow bereikt. Het was een prachtige witte villa, omringd door een grote tuin, grotendeels bestaande uit grasperken en hoge bomen, die nu met een laag sneeuw waren bedekt. Bob drukte op de bel, waarop een bediende verscheen die zijn kaartje in ontvangst nam en al spoedig terugkwam met de mededeling dat mevrouw Winslow hem verwachtte. Ze volgden de bediende en werden in een keurig gemeubileerd vertrek toegelaten, waar zij plaats namen. Het duurde niet lang of mevrouw Winslow verscheen.

De beide jongelui stonden op en begroetten Mrs. Winslow. "Mevrouw Winslow," zei Bob meteen op forse toon, "onze krant, 'The Times' stelt haar organisatie geheel te uwer beschikking om te trachten uw dochtertje terug te vinden." Mevrouw Winslow zuchtte diep en ging in een fauteuil zitten. Haar ogen waren rood van het huilen en haar stem beefde een beetje. "Dank u wel," zei ze zachtjes. "U hebt zeker al het een en ander gehoord over het gebeurde?"

"Om u de waarheid te zeggen, mevrouw," antwoordde Bob, "weet ik niets meer dan dat uw dochtertje vermist wordt. Mijn

redacteur heeft mij naar u toegezonden om alle verdere gegevens te verzamelen en dan kunt u ervan op aan dat wij alles in het werk zullen stellen om u te helpen! "

"Dat is buitengewoon vriendelijk van u." Zichzelf vermannend vertelde mevrouw Winslow: "We hadden ongeveer twee weken geleden een kindermisje voor onze Patricia in dienst genomen. Zij scheen een keurig misje te zijn, afkomstig uit Frankrijk. Alles ging uitstekend en Patricia was bijzonder aan het nieuwe kindermisje gehecht. Gistermiddag na de lunch ging ze met Patricia nog een kort autoritje maken door het park. Jenkins, onze chauffeur, reed hen zowat een kwartiertje rond. Toen wilde ze plotseling uitstappen. Patty wilde nog een beetje in de sneeuw spelen. De chauffeur wachtte en zag dat Patty en het kindermisje verder en verder afdwaalden, spelend en stoeiend in de sneeuw. Hij dacht dat het nog wel een tijdje zou kunnen duren, haalde een krant uit zijn zak en begon te lezen. Kort daarop werd het echter donker en Jenkins bemerkte tot zijn schrik dat ze allebei verdwenen waren. Direct begon hij het park in alle mogelijke richtingen te doorkruisen, maar ze waren nergens meer te vinden." Mevrouw Winslow wachtte even.

"Raadselachtig," meende Bob die intussen ijverig notities had gemaakt.

"Wat hebt u toen gedaan, mevrouw?"

"Wat kon ik doen? Mijn man kwam pas veel later thuis. Ik dus maar al onze vrienden en kennissen in de omgeving opgebeld, maar niemand kon mij ook maar enige inlichtingen

geven. Die arme Patty...! "

Mevrouw Winslow kreeg een huilbui. Piet had zich in zijn hele leven nog nooit zo ellendig en hulpeloos gevoeld. Op dat ogenblik kwam er een oudere dame de kamer binnen die haar arm om Mrs. Winslow legde, en zachtjes tegen Bob en Piet zei: "Gaat u nu maar. Mijn dochter windt zich veel te veel op."

Bob en Piet verlieten het huis.

"Zeg," zei Piet, tot zijn metgezel, toen ze eenmaal weer buiten stonden, "ik weet niet waarom, maar ik heb grote zin om dat zaakje eens verder te gaan uitpluizen."

"Ik ook," zei Bob, "alleen ben ik bang dat we van die Mrs. Winslow niet veel wijzer worden. Aan dat gejack hebben we totaal niets, en ze weet bovendien ook niets meer. Als we wat van die zaak te weten willen komen, moeten we een paar andere lui vragen. Die Jenkins, die chauffeur bijvoorbeeld. Misschien zwerft die ergens hier in de buurt! "

De chauffeurswoning bleek boven de garage te zijn, aan het einde van de grote tuin. Ze liepen erheen en vonden chauffeur Jenkins druk bezig met het oppoetsen van een der wagens.

Hij keek verbaasd op toen hij Bob en Piet zag naderen.

"Goeiemorgen," begon Bob op vriendelijke toon, "bent u de chauffeur van de familie Winslow? "

"Ja, dat ben ik! "

"Wij komen van het dagblad 'The Times', kunt u ons misschien enige inlichtingen verstrekken over het verdwijnen

van die kleine Patty? " Jenkins schudde het hoofd en keek strak voor zich uit.

"Ik ben bang van niet," zei hij dan. "Ik reed ze een eindje door het park en toen wilde Patty uitstappen om in een grote sneeuwhoop te spelen. Dat is natuurlijk heel gewoon als een kind zoiets vraagt. Het kindermeisje vond dat ook, en dus liet ik ze uitstappen. Ik heb mijn krantje zitten lezen, en toen ik opkeek waren ze allebei verdwenen. Direct ben ik toen aan het zoeken gegaan. Ik heb het park in alle mogelijke richtingen doorkruist, zonder resultaat helaas! "

"Is de politie al ingelicht? " informeerde Piet.

Jenkins haalde de schouders op. "Mr. Winslow stelt niet zo heel veel vertrouwen in de politie, en wilde nog even afwachten. U bent van 'The Times', is 't niet? Ik begrijp niet hoe de krant zoiets zo gauw te weten komt. Mr. Winslow wilde de zaak voorlopig nog even stilhouden, want hij houdt er niet van dat zijn naam in de kranten komt in verband met zo'n onverkwikkelijke geschiedenis. Dat is geen reclame voor zijn automobielfabriek, zegt hij, och, misschien komt dat kind vandaag wel weer terecht! "

"Ik weet niet hoe mijn redacteur aan dit nieuwtje is gekomen, maar hij heeft mij op informatie uitgestuurd. Zijn er al andere verslaggevers hier geweest? "

"Neen, voor zover ik weet nog niemand. U bent de eerste."

Bob Merrill keek eens in de rondte en haalde de schouders op. Hij zag niet veel bijzonders in dit nieuwtje. Als het verdwijnen van Patty Winslow een belangrijk en

sensatieverwekkend geval zou zijn geweest, dan waren er natuurlijk al minstens een dozijn detectives en een kleine vijftig krantenkerels op af gestoven. Maar nu scheen niemand er enige notitie van te nemen, Wel ja, dat was weer echt een gevalletje om hem. Bob Merrill, mee af te schepen! Bob zuchtte diep, draaide zich om en verzocht Pietje Bell hem maar te volgen. "Niks bijzonders," zei hij, toen ze enige stappen van de chauffeur verwijderd waren. "Wij kunnen er verder ook niets aan doen. Mevrouw Winslow kan ons niet te woord staan, die oude dame werkte ons met een zoet lijntje de deur uit en die chauffeur weet ook van toeten noch blazen. "Nou, ik ga maar terug naar mijn bureau! "

"Nou al? " vroeg Piet verbaasd.

"Wel ja, jò! Ik kan hier toch niet de hele dag aan besteden? Ik zal in de loop van de dag nog wel eens opbellen en vragen of er al iets bekend is." Piet scheen diep in gedachten te zijn, terwijl hij naast Bob Merrill voortstapte.

Dan opeens scheen hij tot een besluit te zijn gekomen, want hij hield zijn tred in en zei: "Stop eens eventjes, Bob. Zou jij er bezwaar tegen hebben wanneer ik nog even terugga naar dat huis en een beetje in de buurt blijf rondspeuren, terwijl jij naar New-York teruggaat? "

"Wat wil je daarmee bereiken? "

"Dat kun je nooit vooruit weten. Ik heb zo'n idee, dat hier iets achter zit. Ga jij maar terug naar New-York. Zodra ik wat bijzonders vind, bel ik je direct op."

"Oké," zei Bob weinig geïnteresseerd, "je doet maar hoor. Ik

zie er geen brood in! "

Teruglopend naar de subway moest Bob Merrill inwendig een beetje grinniken om die rare Pietje Bell. Je kon wel zien dat het nog een jong knulletje was, een beginnening op het glibberige pad der journalistiek. Echt zo'n jochie dat nou echt dacht, dat-ie een der grootste misdaden ter wereld op het spoor was. Misschien zocht-ie nu wel naar verloren boordeknoopjes of peukjes sigaret in de tuin. Dat deden ze op de detectivefilms ook altijd. Dan zag je ze met een eigenwijs gezicht zo'n vies, uitgekauwd peukje uiterst zorgvuldig in een papiertje pakken en in een doosje stoppen. Dan hoorde en zag je de hele film lang niets meer over dat vieze sigarettenpeukje. Als de verdachten dan met huichelachtige tronies voor de rechter-commissaris triomfantelijk betoogden met de hele zaak niets, maar dan ook helemaal niets, te maken te hebben, dan kwam die detective plotseling weer met dat peukje voor den dag, en dan riepen ze allemaal hard om 'genade', want in die peuk school dan de hele oplossing van het raadsel. En de misdaad was meteen zo klaar als een klontje! Arme Pietje Bell, dacht Bob, die zat zijn tijd daar maar te verdoen met dat geval, waarin nu letterlijk helemaal geen sikkepit nieuws school... Dat kind zou vanmiddag wel weer op de een of andere manier terechtkomen! Piet was intussen teruggelopen naar de villa. Het was een ruim gebouw met een grote, ingesloten veranda eromheen. Het huis stond er wat koud en eenzaam, omringd door de met sneeuw bedekte tuinen, waarin knoestige, naakte

bomen hun takken als reumatische handen naar boven hieven. Piet besloot nog eens een babbeltje te gaan maken met chauffeur Jenkins. Hij liep in de richting van de garage toen hij plotseling het geronk van een automotor achter zich hoorde. Piet stelde zich meteen verdekt op achter een boom en zag hoe een taxi kwam aanrijden, die voor de deur van de villa stilhield. Piet zag, hoe een - kennelijk zeer zenuwachtige - dame uitstapte en de chauffeur haastig betaalde. Dan ging ze de stoep van de villa op en belde aan. De deur werd bijna onmiddellijk opengedaan. Hé, dacht Piet, wat gaat dat verdacht vlot! Piet zou er aardig wat voor over hebben gehad als hij te weten had kunnen komen wat er zich achter die gesloten deur afspeelde... De taxichauffeur had het geld in zijn zak gestoken, nadat hij het nauwkeurig had nageteld, en stak nu een sigaretje op. Het leek erop alsof de man zou wachten op de terugkomst van zijn passagier, maar toen bedacht Pietje zich dat die dame al betaald had... Met een paar stappen was hij bij de taxi, stopte de chauffeur twee dollar in de hand, opende het portier en stapte in.

"Rij eventjes hier in de buurt rond," zei Piet geheimzinnig, en hij voegde er ter aanmoediging aan toe: "Ik zal je goed betalen! "

Dat hielp. De chauffeur zette de motor aan en reed weg. Direct knoopte Piet een gesprek met de taxichauffeur aan. "Haast je maar niet," zei Piet gemoedelijk, "ik heb de tijd, en ik wil alleen zo maar een beetje rondrijden. Zeg, wat deed die juffrouw zenuwachtig, die je zojuist in je wagen had. Was die

ziek of zoiets? "

De chauffeur scheen gemoedelijk genoeg om een babbeltje te maken.

"Nou, ziek was ze niet, zou ik zo zeggen, alleen erg opgewonden leek ze me toe," antwoordde de taxichauffeur.

"Dat is dan te zeggen, ze scheen zich tijdens de rit hoe langer hoe meer op te winden. Ze zat maar van: schiet toch op, en rijd nou maar door... enfin, u kent dat wel als dames haast hebben."

"O eh," zei Piet snel, "bedoel je dat ze wel kalm was toen ze instapte? "

"O ja, hoor. Toen was ze bedaard genoeg, want ze stond eerst nog wat te kletsen met een man voor ze instapte. Kent u die juffrouw misschien? "

Piet dacht bliksemsnel na en zei toen kordaat: "Natuurlijk ken ik haar. Dat is een min of meer mislukt lid van de familie Winslow. Een beetje zielig geval. Ze is niet helemaal lekker in haar bovenkamertje. De familie heeft soms veel met haar te stellen. Kon je horen wat die man tegen haar zei? "

"Jawel," zei de chauffeur... "o, beleefd, meneer, net 't merk dat ik rook... maar ik begreep er geen sikkepitje van! "

"Hoezo? " vroeg Piet, hevig geïnteresseerd.

"Nou ja, hij zei onder andere: rapporteer vanavond acht uur standbeeld een dollar een quarter en zeven cent per telefoon." Toen knikte die dame en stapte in mijn wagen.

Hebt u ooit zo zout gegeten? Ik snap er geen bliksem van! "

Piet had snel zijn notitieboekje uit zijn zak gehaald en

noteerde die vreemde boodschap meteen. Dan glimlachte hij vergenoegd en stak het boekje weer in de zak.

"Zo," zei hij, "en rijd me nu maar weer terug naar het huis van de Winslows... maar eh, rijd niet het pad op dat naar de deur leidt." Binnen enkele minuten had de taxi het huis weer bereikt en Piet stapte uit. Hij gaf de chauffeur nog een dollar, die daarmee nogal in zijn sas bleek te zijn. Terwijl Piet op enige afstand van het huis heen en weer drementelde en een oogje in 't zeil hield voor eventuele verdere gebeurtenissen, grinnikte hij inwendig. Hier werd een achtjarig meisje vermist, het dochtertje van een bekend automobielfabrikant, en zijn vriend, de verslaggever Bob Merrill vond het blijkbaar niet eens de moeite waard er wat tijd en aandacht aan te besteden! En hier was hij. Pietje Bell, uit Rotterdam, de eerste om het spoor te gaan volgen! Van het allereerste ogenblik af had Piet de gedachte niet van zich af kunnen zetten dat die kinderjuffrouw de hand in het spel had, en dat de kleine Patty eenvoudig ontvoerd was! Wat echter die zenuwachtige juffrouw in de taxi en de zonderlinge woorden, die zij met de een of andere man had gewisseld, met de zaak te maken hadden, kon Piet op dit ogenblik nog niet goed begrijpen. Hij drementelde maar weer eens op het huis af en ging naar de garage, waar de chauffeur Jenkins nog bezig was met wagens te poetsen. De man keek op toen Piet naderde, gooide zijn poetslappen neer en liep op Piet toe.

Toen zei hij kortaf: "Zeg ereis, meneer, als je soms met vragen komt, dan moet je maar ergens anders heen gaan, want

ik houd er geen informatiebureau op na! "

Piet liet zich door die onvriendelijkheid echter geenszins van de wijs brengen en zei poesvriendelijk: "Neen, beste vriend, wees maar niet benauwd! Ik zal je zeker niets meer vragen. Ik wilde je alleen maar zeggen dat die kinderjuffrouw zoëven teruggekomen is met het kind, anders niet...!"

Piet zei dat maar op groot lef! Hij wilde alleen maar vaststellen of die chauffeur Jenkins misschien ook iets te maken had met de verdwijning van Patty. Nauwlettend bestudeerde Piet het gezicht van de chauffeur. Jenkins keek Piet met halfgesloten ogen aan en begon toen smalend te lachen.

"Tja," beaamde de chauffeur. "Ze is teruggekomen met het kind. Wat verwacht u nu eigenlijk van me dat ik zal zeggen, hè? "

"Je schijnt er ook niet erg blij om te zijn dat 't kind eindelijk terug is," zei Piet zo langs zijn neus weg.

"Blij? Om wat blij? Je weet net zo goed als ik dat je staat te liegen door je hele duvel heen! Dat kind is helemaal niet terug. Alleen de kinderjuffrouw is teruggekomen!" Tjonge, dacht Piet verheugd, precies in de roos! Dat is alles wat ik weten wilde! Hij mompelde maar gauw iets over een vergissing en zo, presenteerde de chauffeur dan een sigaretje. Toen maakte Piet dat hij wegkwam... Toen hij de hoofdweg weer had bereikt, versnelde Piet zijn pas. Zo zo, die zenuwachtige juffrouw was dus de kinderjuffrouw. Kijk, kijk, wat toevallig. Die zenuwachtige juffrouw had een gesprek gehad met de een of andere mysterieuze knul, toen was ze

heel kalm in een taxi gestapt om er als een bundeltje zenuwen weer uit te rennen, zodra ze bij het huis van de Winslows was gearriveerd. Typisch, heel merkwaardig, dacht Piet. En nog altijd is twee maal twee vier, mompelde Piet bij zichzelf. Hé, ik begin een lichtpijpe in de duisternis te zien! Die kinderjuffrouw staat met de een of andere bende in contact en zij heeft het kind aan die kerels uitgeleverd. Mijn kop eraf als 't niet zo is. Die chauffeur Jenkins barst van de leugens. Het tweetal is helemaal niet in het park uit de auto gestapt om in de sneeuw te gaan spelen. Hij heeft ook helemaal niet gezocht in het park, maar is juist regelrecht met hen naar de plaats gereden waar die smerige bende zich verbergt. Zo is 't geweest en niet anders! Piet was overigens wel bijzonder benieuwd wat voor een sprookje die kinderjuffrouw de familie Winslow op de mouw had gespeld. Natuurlijk zal de zaak nu wel direct bij de politie aanhangig worden gemaakt, en zullen de kranten een woordje gaan meespreken. Maar ik ben hun een paar kilometerijtjes voor. Dat is een heel veilig gevoel, als ik 't zo eens mag uitdrukken. Nou, vriend Bob Merrill, je hebt een dot van een story aan je neus voorbij laten glippen, old boy! Piet kuierde terug naar het station van de subway in de 22ste Straat. Het was nu volop middag geworden. Hij had honger als een paard gekregen. Hij reed door naar de benedenstad en kocht een krant aan het subwaystation. Snel keek hij de krant door. Geen enkel bericht over het vermiste kind... Mr. Winslow scheen dus nog geen ruchtbaarheid aan de zaak te hebben gegeven. Dat was niet slecht voor onze Piet.

De rest van de krant interesseerde Piet op het ogenblik geen klap. Hij vouwde de krant dus maar op en zat in gedachten, terwijl de trein door de donkere tunnels voortsnelde. Toen haalde hij het notitieboekje uit zijn zak en herlas de vreemde woorden die hij daarin had genoteerd tijdens het gesprek met de taxichauffeur.

"Rapporteer vanavond acht uur standbeeld een dollar een quarter en zeven cent per telefoon."

Ik zal een boon zijn als ik daar iets van snap," bekende Piet eerlijk. "Het hele geval ziet eruit als een code. Ha, het moet wel de een of andere code zijn. De eerste drie woorden zijn duidelijk genoeg, maar de rest is zo klaar als modder in een boerensloot. Een ,quarter' is een kwartje, maar het kan evengoed een ,kwartier' zijn. Maar met betrekking tot die ,zeven centen' zal het wel een ,kwartje' moeten betekenen en dan dat woordje ,telefoon'. Piet zat zijn hersenen met het probleem te pijnigen en krabbelde intussen de meest vreemdsoortige figuurtjes in zijn notitieboekje. Hij kon er overigens geen touw aan vastknopen. Het was en bleef een groot mysterie! Een dollar, een kwartje, en zeven centen per telefoon! Je zou met evenveel duidelijkheid kunnen beweren: een aap, een olifant op je boterham gesmeerd! Hij schudde wanhopig zijn zwarte haardos en begon dan de nummers: een dollar, dat was 1, een kwartje, dat was 25, en een 1... Als je die cijfers achter elkaar schreef, dan kreeg je - even kijken - 1257... en dan ,telefoon'. Heila... hola... een telefoonnummer! Sapperdekriek, dat-ie daar nu niet eerder aan had gedacht

Telefoon 1257 natuurlijk. Jawel, maar welke centrale dan? In het grote New-York had je wel honderd verschillende telefooncentrales. Allemaal hadden ze een verschillende naam! Zou dat woordje ‚Standbeeld‘ er misschien iets mee te maken hebben? Piet twijfelde er ernstig aan of zo'n centrale wel in het telefoonboek van New-York te vinden zou zijn. Wat een rare naam! Direct ging hij bij aankomst in het Time Square Station in het telefoonboek loeren. Hij zocht in het lijvige telefoonboek onder de talloze namen en nummers naar het woord ‚Standbeeld‘, maar het was niet te vinden. Hij belde de telefooncentrale en gaf het nummer Standbeeld 1257 op. De operator antwoordde meteen dat zo'n nummer helemaal niet bestond. Piet weer aan 't zoeken in 't telefoonboek. Dan viel zijn oog op het woordje ‚Monument‘. "Hè... watte? Maar natuurlijk, ezelskop, dat woordje standbeeld' moest we! staan voor ‚monument‘. En ‚Monument‘ was een telefooncentrale. Dat wist Piet zeker. Dat had hij in advertenties al zo vaak zien staan. Er kon niets anders bedoeld zijn dan Monument 1257! Juist, dat was dat in elk geval. Maar nu verder? Hij kon natuurlijk nummer ‚Monument 1257‘ bellen, en de abonnee vragen naar diens naam en adres, maar dat zou niet bijzonder slim zijn. Zou de telefoondienst hem inlichtingen kunnen verschaffen? Proberen... direct bellen. En jawel hoor: het antwoord kwam spoedig. Het bleek dat dit nummer toebehoorde aan Johnsons sigarenwinkel, in de Morningsidestraat, nummer 56. Piet noteerde meteen het

adres en ging naar buiten. De lucht was weer gaan betrekken. Het begon zachtjes te sneeuwen. Dat vond Piet nu helemaal niet zo best, want hij vond dat die sneeuw hem lelijk stoorde in zijn overpeinzingen. Hij dwaalde een beetje door de stad en liep maar op de gok een klein bioscoopje binnen, om tenminste uit die natte sneeuwrommel te komen. Het was een klein bioscoopje, maar het was er lekker rustig. Dat was juist iets wat Piet nodig had. Hij kon hier tenminste rustig nadenken. Hij werd zo in beslag genomen door de mysterieuze verdwijning van Patty Winslow, dat hij maar weinig notitie nam van de film die voor zijn ogen werd afgedraaid, maar hij liet zijn gedachten de vrije loop... Stukje voor stukje voegde hij alle brokstukken van zijn overpeinzingen als een legkaart in elkaar. Tenslotte kwam hij tot de volgende oplossing: Die kinderjuffrouw behoorde tot een georganiseerde bende misdadigers die zich bezighield met de ontvoering van personen, ook kinderen, en dan grote geldsommen eisten van familieleden of ouders, in ruil voor de terugkeer van de vermiste. Chauffeur Jenkins zat ook in het komplot, en die had het meisje Patty met de kinderjuffrouw op de gewone middagrit meegenomen. In plaats van in de omtrek te blijven, had die onverlaat het tweetal meegenomen naar de city, waar het kind was afgeleverd bij de bende. Piet begreep best dat de kleine Patty niets zou overkomen en heus wel goed zou worden behandeld. Die bendeleden zouden evenmin iets doen om het kind bang te maken, want daar hadden ze niets aan. Hoe

rustiger het kind bleef, des te beter was het voor hen! Deze morgen was de kinderjuffrouw vertrokken, en die was door een van de bendeleden naar een taxi gebracht. Daar had zij de geheimzinnige opdracht ontvangen om rapport uit te brengen. Ja... maar wat dan? Toen Piet de bioscoop verliet, sneeuwde het nog harder. Het verkeer zat volkomen in de knoop. Gelukkig hadden de ondergrondse treinen daar weinig of geen last van. Daarom pikte Piet die maar, zodat hij spoedig daarop zijn kamertje bereikte. Piet ging rustig in een gemakkelijke stoel zitten en zette zijn .denksport' voort. Hij beseftte nu zo langzamerhand wel dat hij achter een geheim gekomen was, waarvoor vele dagbladen in New-York hem graag een klein kapitaaltje zouden hebben geboden. En die stomme Bob Merrill had zo'n prachtkans voor zijn neus laten wegglippen! Onbegrijpelijk. Hij hoorde een krantenjongen op straat schreeuwen: Extra... extra... dan volgde er iets onverstaanbaars. Piet glimlachte even. Hij kende die trucjes van de New-Yorkse krantenjongens van dichtbij. Toch was zijn nieuwsgierigheid opgewekt. Hij liep naar beneden en kocht een krant. Maar jawel hoor! Er was nieuws die avond. En wat voor nieuws! Een vette kop, dwars over de gehele breedte van de krant, luidde:

ACHTJARIG DOCHTERTJE VAN AUTOMAGNAAT ONTVOERD!

Kinderjuffrouw mishandeld en teruggezonden met

bedreigingen!

New-York, 12 december.

Gisternamiddag ging het achtjarig dochtertje van Mr. William Winslow, de bekende automobielfabrikant, met haar kinderjuffrouw haar dagelijks autoritje in het Van Cortlandt Park maken. Zij is daarvan tot op dit ogenblik nog niet teruggekeerd. Na enige tijd in het Park te hebben rondgereden, wilde het meisje een beetje in de sneeuw spelen. Het kindermeisje liet daarop de auto stoppen en stapte met het meisje, Patty genaamd, uit. Ze stoeiden wat in de verse sneeuw, maar schenen zich tijdens die stoeipartij steeds verder van de auto te verwijderen. De chauffeur zat een krant te lezen. Pas veel later miste hij het tweetal en begon ongerust te worden. Hij doorkruiste het park met zijn wagen vele malen, zonder enig spoor van het meisje en de kinderjuffrouw te ontdekken. Onverrichterzake is hij tenslotte naar huis teruggekeerd, waar het bericht van de verdwijning van Patty grote opschudding én ontsteltenis veroorzaakte. In stilten hoopten de angstige ouders echter dat de kinderjuffrouw toch nog onverwachts met het kind zou terugkeren. Zij deden daarom nog geen aangifte bij de politie. Vanmorgen echter keerde de gouvernante, volkomen overstuur, met een taxi terug naar het huis van de familie Winslow. Zij deelde mede dat zij in het park door vreemde mannen was overvallen, die haar en het meisje in een andere

wagen hadden geduwd. De bandieten hadden haar geblinddoekt en bedreigd hen onmiddellijk neer te schieten als zij zich niet stil zouden houden. Men reed naar de city, waar men voor een onbekend huis stilhield en het meisje en de kinderjuffrouw in een kamer werden opgesloten. Miss Clifton, de kinderjuffrouw, had gegild dat zij eruit wilde, waarna een der mannen haar met zoveel kracht tegen de vloer had geslagen, dat zij enige tijd buiten bewustzijn was geweest. Vanmorgen werd Miss Clifton door twee bendeleden in een auto geduwd en teruggezonden naar de familie Winslow. Het meisje Patty bevindt zich nog steeds in handen van de bende. Miss Clifton moest de boodschap overbrengen naar de familie Winslow dat de kinderdieven het meisje terug zouden sturen tegen betaling van vijfhonderdduizend dollar in contant geld, in biljetten niet groter dan vijftig dollar. Verdere instructies zouden dan volgen...

De krant putte zich dan verder uit in het beschrijven van de levensgewoonten van de familie Winslow, van hun chauffeur, de andere bedienden in huis, enzovoorts. Piet las dat alles heel aandachtig door. "Juist," zei Piet in zichzelf. "Nu zullen we tot directe actie moeten overgaan, anders zit ik er ook nog naast, net als meneer Bob Merrill..." Tegen half acht verliet Piet zijn kamer en begaf zich op weg naar de sigarenwinkel van een zekere meneer Johnson in de Morningsidestraat 56. Hij voelde dat hij nu de eerste stap zou moeten zetten op een weg die lang niet ongevaarlijk was. Maar Pietje Bell was

vastbesloten! Uit alles was gebleken dat de politie nu de zaak in handen zou hebben. Die zou er beslist wel een stelletje bijzonder listige detectives op af zenden. Wat zouden die snaken lachen, wanneer ze zouden weten dat een Rotterdamse belhamel, genaamd Pietje Bell, op het spoor van een uiterst gevaarlijke bende dacht te zijn! Jawel, dat lachen is goed en wel, maar... Piet was altijd nog een paar kilometer voor in de race! Hij voelde met zijn klompen aan dat hij zijn waffel stijf dicht moest houden en niemand ook maar iets van zijn doen en laten op de hoogte stellen. Anders zou alles onmiddellijk bedorven zijn. Eerst maar eens kijken wie er in die sigarenwinkel van de telefoon liefde gebruik te maken, precies om acht uur. De rest maar eens eventjes op zijn beloop laten, dacht Pietje. Hij nam een der bovengrondse treinen (de zg. 'elevated') die over hoge viaducten dwars op de stad rijden, en stapte dicht bij de plaats van zijn bestemming uit. Het was inmiddels vijf minuten voor acht geworden. Piet stapte dus maar meteen de sigarenwinkel binnen om een pakje sigaretten te kopen. Rustig nam hij er een sigaret uit en stak hem op. Intussen keek hij op zijn dooie gemak de winkel eens rond. Er waren drie telefoonhokjes aangebracht aan het einde van de winkel. Piet liep erheen en stapte in nummer twee. Op die manier had hij dus een telefoonhokje aan beide zijden. De afscheidingen waren van dun materiaal vervaardigd. Het kostte werkelijk niet al te veel moeite af te luisteren wat iemand in het hokje ernaast allemaal te beweren had door de telefoon. Piet was naarstig bezig in een dik

telefoonboek te bladeren en zette die bezigheid voort, totdat hij het buiten ergens acht uur hoorde slaan. Vrijwel direct daarop zag hij een man heen en weer lopen voor de telefoonhokjes. Hij vermoedde zo dat dit de knaap was die de boodschap in ontvangst kwam nemen. Piet beefde van opwindning en wierp een blik op het nummer van het telefoontoestel. 'Monument 1256'. Het aangrenzende telefoonhokje moest dus wel nummer 1257 zijn... het beruchte nummer! Dat klopte dus al heel aardig. Opnieuw kwam de man voorbij en keek Piet onderzoekend aan. Piet snapte wel dat de vent hem in de gaten hield, en er zich over scheen te verbazen dat Piet niet telefoneerde. Dat was natuurlijk fout. Daarom deed hij maar direct alsof hij een nummer opbelde. Hij zorgde er echter wel voor de haak naar beneden gedrukt te houden, zodat hij geen contact met de telefooncentrale maakte. Piet kon aardig toneelspelen bleek wel, want hij stond te oreren tegen dat doofstomme telefoontoestel dat 't niet mooi meer was. Het leek van buitenaf precies alsof hij in een druk gesprek gewikkeld was. Toen ging plotseling de bel in het andere telefoonhokje, naast hem, over. Monument 1257 werd opgeroepen! Ogenblikkelijk schoof de kerel het telefoonhokje in en sloeg het deurtje met een pats achter zich dicht. Piet prevelde op zachte toon allerlei onsamenvhangende woorden, maar hield intussen zijn oren wagenwijd open, om op te vangen wat de vent in het hokje naast hem zou zeggen! De man scheen wel enige moeite te hebben om de spreker aan het andere eind

van de draad te verstaan, want Piet hoorde hem op een gegeven ogenblik driftig en luid roepen: "Wat is er toch? Ik kan je niet verstaan. Praat toch eens een beetje duidelijker. Wie...? Jenkins? Wat wil dat stuk chauffeur eigenlijk? Wat... is-ie stapelgek geworden...? Vijfduizend dollar? Duizend krijgt-ie, en geen dollar meer. Luister, Mary, niet de naam van de vader over de telefoon noemen... wees voorzichtig! " Piet ving elk woord van dit gesprek natuurlijk op en beefde van opwindning. Hij begreep dat hij zich nu in een allergevaarlijkste positie bevond. Maar terug was er niet meer bij. Hij moest en zou het spoor volgen, en... tot het bittere einde, als 't erop aankwam. Hoor, de vent was weer aan 't spreken. "Wat? Is zijn vrouw ziek van angst? Wat zou dat? Laat die vent dan betalen, dan sturen we de goederen direct terug. Verdraaid, Mary, je begrijpt me toch wel. De goederen... snap nou toch eens iets, uilskuiken. Ja, ik zal nog duidelijker worden, hoe heb ik 't nou met je? De politie? Laat me niet lachen, ik heb een scheurtje in mijn lip. De politie kan voor mijn part. , enfin, luister goed wat ik je zeg: morgen komt er een brief voor hem met instructies, en jij maar kijken wat voor indruk dat op hem maakt. We zullen eens kijken of die meneer niet betalen wil! 't Spul brengen we morgenochtend naar Long Island over. Neen, niet met een auto, met een vliegtuig, ezelsveulen. Oké, bel me morgenavond weer op. Neen, natuurlijk niet hier. Bel 't kantoor maar op. 't Nummer weet je! " Piet had genoeg gehoord. Hij stapte naar buiten en een ogenblik later kwam ook de man uit de winkel gelopen. Even keek hij rond,

zonder enige notitie van Piet te nemen, en riep dan een taxi aan. Haastig sprong de man in de auto en reed weg. Een tweede taxi kwam aanrijden en Piet stak snel zijn hand omhoog. "Vooruit, rijden wat je kan, volg die taxi daar! " riep hij de verbouwwereerde taxichauffeur toe. "Kom man, sta niet te dralen, rijd achter die taxi aan..."

HOOFDSTUK VIII

Pietje raakt verzeild in een wespennest en moet op de blaren zitten - Een griezelig, eenzaam en verlaten huis, dat een ijselijk geheim herbergt - Hernieuwde kennismaking met een bijzonder onguur heerschap - Een flinke mep met een koperen inktstel... en Pietje verkiest de vrijheid!

Ja ja, Pietje Bell had weer eens zijn hand in een wespennest gestoken! Zijn werkelijk onverzadigbare lust naar avonturen en nieuwe belevenissen, maar... ook zijn heilige voornemen - kost wat het kost - het verdwenen meisje Patty te vinden, hadden hem dit kloeke, maar tevens uiterst gevaarlijke besluit doen nemen. Nu mag het allemaal waar zijn dat Piet de New-Yorkse politie een heel eind vooruit was... Het was alleen nog maar de vraag hoelang hij het alleen zou kunnen volhouden tegen een doortrapte, goed georganiseerde, modern uitgeruste bende misdadigers! In Rotterdam had hij zich als jong verslaggever van 'De Morgenpost' meer dan eens verkleed als jongen van de vlakte, en had dan gespeurd in stegen en sloppen om achter de geheimen van een misdaad te komen. Maar dat was Rotterdam, en nu stond hij in New-York.

Piet vermoedde niet dat de bende, die hij nu op het spoor was, niet bestond uit een armzalig stelletje kruimeldiefjes of

zakkenrollertjes, maar uit een goed geleide organisatie, die krachtig en rijk was. Kerels, die de dingen alleen maar groot aanpakten. Dat zou Pietje evenwel al heel spoedig aan den lijve ondervinden... De taxi die hij achtervolgde, stoof met enorme snelheid door de straten en draaide allerlei zijstraten in om even later weer dezelfde avenue te gaan volgen. Piet boog zich voorover en sprak door het geopende schuifraampje met de chauffeur van zijn taxi.

"Die vent rijdt in een cirkel," zei Piet, "we zijn deze straat al minstens tweemaal gepasseerd."

De chauffeur knikte instemmend.

"Ja, 't ziet er naar uit, Mister, dat die knaap probeert ons van hem af te schudden."

"Je bedoelt dat hij weet dat wij hem achtervolgen?"

"Daar ben ik wel zeker van," zei de man beslist.

"Tjonge," zei Piet spijtig, "dat is verdraaid jammer. Maar ja, d'r is nu eenmaal niks aan te doen. Hou die smakker in de gaten. Ik zal je niet karig betalen, dat beloof ik je."

Plotseling begon de eerste taxi vaart te minderen en schoot dan vooruit tussen het enorm drukke verkeer van de Derde Avenue, waar de ijzeren pilaren van het viaduct van de bovengrondse spoorweg het snelle verkeer belemmerden. Piet had de grootste moeite de wagen in het oog te houden. De chauffeur van de eerste taxi reed werkelijk als een bezetene, en stuurde behendig zwenkend tussen de pilaren door. Precies een 'slalom', zoals je bij het skiën ziet. Links en rechts, steeds maar tussen de pilaren door, en daarbij met

uiterste behendigheid het tegemoetkomend verkeer vermijdend. Maar Piets taxichauffeur bleek ook niet voor één gat gevangen te zitten.

"Dat er nou geen politieauto in de buurt is. Anders breek je je nek erover," mompelde de chauffeur.

Potstausend, de voorste taxi maakte plotseling zo'n scherpe bocht, dat het ding zowat op twee wielen reed! Piet werd tegen de grond gedrukt, zo zwaar remde zijn taxi, maar de chauffeur zag op 't allerlaatste nippertje nog kans om eveneens de zijstraat in te zwenken, die de eerste taxi had genomen.

Met een adembenemende snelheid reden ze nu in de richting van East River.

"Ze stoppen... ze stoppen!" schreeuwde Piet opeens. "Hier stoppen... goed zo.

Hier is geld, neen, houd maar. Je hebt het dubbel en dwars verdiend! "

Piet sprong uit de taxi en wandelde, plotseling uiterst kalm en bedaard, naar de plaats waar de andere taxi was gestopt. De passagier, die blijkbaar zo'n enorme haast had, stapte echter eveneens bedaard uit, en betaalde de chauffeur op zijn dooie gemak. De man keek niet eens rond en scheen niet de minste notitie van zijn omgeving te nemen. Hij had er blijkbaar geen flauw benul van dat Piet hem uiterst nauwkeurig in de kieren hield. Toen bekwam Pietje de gedachte dat die man misschien wel volkomen te goeder trouw was geweest, en niet eens had getracht de achterop rijdende taxi van zich af te

schudden. Stel je dat toiletfiguur eens voor! Maar ja... waarom zou hij dan al die rare bochten en wendingen gedraaid hebben in plaats van regelrecht hierheen te rijden?

Bovendien: als de man ook maar enige vrees of verdenking had gehad dat hij door iemand werd achtervolgd, dan zou hij nu toch wel bijzonder voorzichtig om zich heen hebben gekeken, is 't niet? De man ging plotseling een huis binnen. Piet wachtte enkele ogenblikken en keek behoedzaam rond. Niets verdachts te zien. Het huis lag in het midden van een blok oude gebouwen, die er uitzagen als pakhuizen. Een paar handkarren, hier en daar - een verwaarloosd wegdek vol gaten in het cementplaveisel, waaraan al jaren niets was gedaan... Versplinterd en gebarsten door zware vrachtauto's, die er al jaren lang overheen gerold moesten zijn. In elk geval waren ze heel dicht bij de rivier. Aan de overzijde flikkerden de lichten van Long Island al. Piet liep een paar maal langs het huis. Het leek wel onbewoond te zijn, want de ramen waren met planken dichtgespijkerd. Het was een huis met zeven verdiepingen en telde achtenveertig ramen. Allemaal dichtgetimmerd. Piet vroeg zich af wat een man te zoeken had in zo'n vies brok huis en besloot toen maar het nauwe gangetje naast het huis eens te gaan verkennen. De zijkant vertoonde alleen maar een blinde muur, maar aan de achterkant gekomen zag Piet een deur, die op een klein, muffig binnenplaatsje uitkwam. Gedreven door nieuwsgierigheid, hoewel ook met kloppend hart, draaide Piet voorzichtig aan de deurknop. Bang was Piet zeker niet, maar

toch be kroop hem het onbehaaglijke gevoel dat er achter die deur een groot ge vaar voor hem dreigde... Hij draaide nog eens uiterst voorzichtig aan de deurknop. De deur bleek niet op slot te zijn en opende geruisloos. Zoals hij al verwachtte zag hij een smalle trap die naar de bovenverdieping leidde. Maar zodra hij de deur achter zich dichttrok, was het zo hartstikke donker, dat hij geen hand voor ogen kon zien. Volkomen op de tast liep Piet een paar treden op, zijn schoenen kraakten een beetje... Hij hield de adem in en wachtte... Maar er was niets te horen. Hij trok zijn schoenen uit en nam ze in de hand. Voetje voor voetje, treetje voor treetje klom hij dan naar boven en kwam eindelijk in een gang terecht. Hij had wei een zaklantaarn in zijn zak, maar durfde die niet te gebruiken. Ze zouden de lichtschijn eens kunnen zien, en wie weet wat er dan te gebeuren stond. Piet bleef even staan en hield scheepsraad met zichzelf! Laat eens eventjes kijken, zo redeneerde Piet. Er is een vent in dit huis, die zeker weet waar Patty Winslow verborgen gehouden wordt. Ik heb hem met mijn eigen ogen naar binnen zien gaan. De enige reden dat ik niets hoor is het beste bewijs dat de kerel zich hier ergens verstopt! Nu eens eventjes bijzonder diep nadenken met het heufd! Hier is een gang, en op die gang komen natuurlijk deuren uit. Achter elk zo'n deur kan die grappenmaker staan, compleet met een vlot stukje breekijzer in zijn hand om mij een deuk in m'n bol te hengsten. Dat is niet zo bar leuk, vind je wel. Pietje Bell? Even verder kijken. Wat hebben we hier... een tweede trap!

Dat is betere koffie... nog maar een beetje hoger klimmen. Hoe hoger hoe droger, zullen we maar zeggen. Mooi zo, we gaan nog een beetje hoger, zoals de belastingambtenaar zei... Ssst, oppassen, eerst proberen met je voet of er wel een volgende trede is. Piet bereikte nu de volgende etage zonder kleerscheuren, maar ook zonder iets gezien of gehoord te hebben. Weer een gang... Piet stond muisstil en hield zijn adem in. Geen geluidje te horen in het hele huis. Dat was toch wel heel erg vreemd. Ja, de stilte was zelfs zo drukkend en beangstigend, dat onze Piet, die, zoals overbekend, heus niet voor een klein geruchtje vervaard was, toch de bever in de kuiten voelde. Voor enkele ogenblikken kwam de twijfel bij hem op. Hij voelde zich wankelen... Wat drommel, was hij daarvoor helemaal naar Amerika gekomen, om zich in een dergelijke omgeving te wagen? Wat een baarlijke nonsens toch eigenlijk... In plaats van gerieflijk en gezellig te reizen, verschillende plaatsen te bezoeken als een toerist, was hij nu gewikkeld in een hachelijk avontuur. Hij mocht warempel nog blij zijn als hij 't leven erbij afbracht. Op goed geluk deed Piet nog een paar voorzichtige stappen vooruit en toen plotseling... Hopla... de vloer zonk onder zijn voeten weg en hij gleed in een soort bobslee pijlsnel naar beneden... Voor hij goed en wel besepte wat er met hem was gebeurd, belandde hij op een nogal zachte vloer en bevond zich in een groot, goed gemeubileerd vertrek. Recht tegenover zich zag Piet, in een waas, een enorm groot schrijfbureau. Hij was nog volkomen duizelig van de onverwachte val en onderscheidde de dingen

maar half. Maar nauwelijks was hij in gehurkte houding op het zware vloertapijt terechtgekomen, of een sterke zaklantaarn wierp een schel licht op hem. Piet was volkomen verblind door het heldere schijnsel.

Dan hoorde hij een mannenstem zeggen: "Kijk kijk, wie hebben we daar? Pieterkje Bell, onze pientere detective! Wel, wel, wel, dat is een onverwacht genoeg!"

Piet wreef zijn ogen uit en keek verrast op! Het schelwitte licht verblindde hem, maar die stem... die stem? Waar had hij die meer gehoord? Hij kon de man niet onderscheiden, maar die spottende toon van die onbekende kerel beloofde in elk geval niet veel goeds!

"Sta op en kom hier!" klonk 't afgebeten en bevelend. Piet zag vooralsnog geen reden om niet aan dit verzoek te voldoen, en stond dus maar op. Toen werd het felle licht uitgedraaid en zag hij opeens het gezicht van de man achter het enorme schrijfbureau. Mr. Oxford. De zogenaamde Engelsman, die het gemunt had op de bruine aktetas van meneer Voorschoten! Daar zat die vent, ten voeten uit, met een triomfantelijke grijns op zijn lelijke, magere tronie. Een ogenblik gaapte Piet hem met open mond aan. Precies alsof hij een spook zag.

"Wat?" riep hij toen uit, "u hier, Mr. Oxford?"

"Zoals je ziet, jongmens, maar ik had waarlijk niet durven hopen dat een gelukkig gesternte je zo gemakkelijk en comfortabel in mijn armen zou voeren, zal ik maar zeggen. Zo zo, als ik nu toch ooit had gedacht dat 't onze oude vriend

Pietertje Bell was die onze taxi zo stoutmoedig achternazat. Je ziet wel, mijn beste jongen, dat we volkomen op de hoogte zijn van alles wat er om ons heen in deze interessante wereld gebeurt! Er ontsnapt niet veel aan onze aandacht, hoor! En wat, als ik vragen mag, verschaft mij het grote genoegen van je onverwacht bezoek? "Ik wist niet dat u er zoveel behagen in schepte om mij weer te zien, Mr. Oxford," zei Piet, zo'n beetje van zijn eerste verbazing bekomen en hij beseftte dat hij van die Mr. Oxford niet veel goeds had te verwachten. "In elk geval houdt u er wel een heel bijzondere wijze op na om uw gasten te ontvangen, dat moet ik wel zeggen." "Die bobslee, bedoel je? O, die gebruiken we alleen maar om de niet uitgenodigde gasten te ontvangen, begrijp je wel? Maar je hebt mijn vraag nog niet beantwoord. Kort en goed dus: wat kom je hier doen?" "Als u daar zo nieuwsgierig naar bent, Mr. Oxford, dan zal ik u dat vertellen. Het was alleen maar mijn onlesbare nieuwsgierigheid, ziet u. Ik had mij vergist, ik volgde een verkeerde taxi, en die bracht mij helaas hier. De andere heb ik waarschijnlijk in het drukke verkeer uit het oog verloren."

Mr. Oxford keek Piet scherp aan en haalde dan achteloos de schouders op.

"Praatjes," zei hij dan, "je bent een grote steenezel, Pietje Bell. Je schijnt helemaal niet te beseffen dat je jezelf in een uiterst hachelijke situatie hebt gebracht. Jij bemoeit je met dingen, jonge vriend, die je volstrekt geen zier aan gaan, en jij meent 't, met dat holle, domme hoofd van jou te kunnen opnemen

tegen een organisatie die zo machtig en zo rijk is, dat je niet één kans op de miljoen hebt om iets te bereiken! " Mr. Oxford stond op en liep het vertrek op en neer met de handen op de rug. Piet keek maar eens de kamer rond. Het was een mooie, ruime kamer, verlicht door een kleine elektrische lamp boven het grote schrijfbureau. Geen enkele deur was er te zien. Piet vroeg zich al af hoe je deze kamer moest binnentreden, of nog beter: verlaten. Het zag er overigens wel erg weelderig uit. Dat moest een hele bomduiten hebben gekost. Mr. Oxford bleef maar heen en weer lopen. In feite was 't zo, dat die Mr. Oxford helemaal niet gerust op de zaak was. Hij was werkelijk verrast door het onverwacht opduiken van Pietje Bell. Wat wist die jongen van de zaak af? Dat was de grote vraag. Natuurlijk kon hij die lastige indringer, zonder al te veel omhaal, we! uit de weg ruimen, maar... eerst wilde hij er zich van overtuigen, wat die jongen wist en of hij misschien in verbinding stond met de politie. Piet van zijn kant, begreep drommels goed dat hij uitermate voorzichtig te werk moest gaan onder geen enkele voorwaarde mocht laten merken dat hij het verdwenen meisje aardig op het spoor was! Mr. Oxford stopte met ijsberen en ging vlak voor Piet staan, de wijsvinger dreigend opheffend. "Luister eens bijzonder goed naar me. Pietje Bell. Luister vooral aandachtig, want ik zeg het maar éénmaal. Ik geef je op de kop af tien tellen om de waarheid te zeggen. Wanneer je in die tijd niet haarfijn hebt verteld wat je bedoelingen zijn, dan..." En met deze woorden wees Mr. Oxford naar een der

zware portières, die zich langzaam bewoog, alsof er iemand achter stond.

"Jawel," zei Piet, "ik snap het volkomen. Daar staat natuurlijk de een of andere knul met een geladen revolver in zijn knuist, is 't niet zo? Maar maakt u zich niet ongerust, Mr. Oxford, ik had die snijboon allang gezien toen ik de kamer rondkeek. Dat is dus allerminst een verrassing, laat staan een bedreiging voor me. Het is overigens ook helemaal volmaakt overbodig om me te dreigen."

"Zo, je bent dus bereid om de waarheid op te biechten. Je geeft dus toe dat het een leugen was dat je de verkeerde taxi bent gevolgd? Ik waarschuw je nogmaals. Pietje Bell, dat je hier geen streken behoeft uit te halen... Je leven staat op 't spel, vat je wel? "

"Dat heb ik zo langzamerhand wel in de kieren, Mr. Oxford. Om u nu de waarheid te vertellen: ik was toevallig in die sigarenwinkel waar die assistent van u telefoneerde. Ik stond in het telefooncelletje ernaast en hoorde hem spreken over de aflevering van goederen, en dat een zekere Jenkins, een chauffeur, duizend dollar zou incasseren. Ik dacht natuurlijk dat het de een of andere belangrijke diefstal betrof. Misschien wel diamanten en juwelen... Daarom besloot ik de man te volgen. Dat is nu de reden dat ik hier belandde, begrijpt u wel? "

Mr. Oxford slaakte een hoorbare zucht van verlichting. Die jongen wist dus niets over de verdwenen Patty Winslow. Die idioot was weer eens op diamanten uit. Gewoonweg niet te

temmen, dat kereltje! Maar het blote feit alleen reeds dat Piet nu de plaats van het hoofdkwartier te weten was gekomen, was reden te over om de jongen voorlopig hier vast te houden. Hij overlegde snel bij zichzelf en meende dat de eenvoudigste oplossing wel zou zijn de jongen vast te houden, om hem later met een vrachtschip naar Australië te sturen. Misschien kon hij hem dan onderweg ergens in volle zee laten verongelukken. Dat was een detail waarover Mr, Oxford zich op dit moment nog helemaal niet druk om maakte. Een onbetekenende kleinigheid!

"Zo zo, zit je weer eens achter diamanten aan? Nu, waarde vriend, dan kan ik je nieuwsgierigheid volkomen bevredigen, hoor. Kom maar eens even mee, dan zal ik je diamanten laten zien zoals je ze nog nooit van je leven hebt gezien. Let maar op! "

Piet kon niet anders doen dan Mr. Oxford volgen. Deze liep naar de wand en drukte op een verborgen knop. Een paneel in de muur draaide geruisloos open en gaf toegang tot een trap. Zij liepen de trap op, terwijl de opening zich weer automatisch achter hen sloot. Aan het boven einde van de trap was weer een draaipaneel, dat Oxford opende. Hij deed een paar stappen in een stikdonker vertrek. Piet volgde hem uiterst behoedzaam.

"Ogenblik," zei Oxford. "Ik zal licht maken."

Piet hoorde een geluid alsof er een slot werd omgedraaid. Daarna werd het muisstil.

"Kunt u de knop voor het licht niet vinden? " waagde hij dan.

Geen antwoord.

"Hé, Mr. Oxford, waar zit u? "

Maar het bleef ijselijk stil. Piet begreep nu dat hij in de val was gelopen. Hij liep langzaam, op de tast, naar de muur en probeerde de deur te vinden. Maar er was geen enkel naadje in de hele muur te vinden. Maar hij had tenminste zijn zaklantaarn bij zich. Hij nam de lantaarn uit zijn zak, drukte op de knop en liet het licht voorzichtig langs de wanden schijnen. "Aha... een schakelaar voor het elektrische licht. Hij draaide de schakelaar om en een elektrische lamp verspreidde meteen een oranjeachtig licht door het vertrek. Piet nam zijn nieuwe omgeving eens op. Het leek veel op een moderne hotelkamer. Van alle gemakken voorzien overigens. Er stond een goed bed, keurige meubelen, bestaande uit twee stoelen, een fauteuil en een tafel. Piet ontdekte een deur. Toen hij die opendeed kwam hij in een hagelwit betegelde douchecel. Toen klonk er plotseling een zacht telefoonbelletje. Piet keek rond om het apparaat te ontdekken en vond dan een minuscuul klein huistelefoonapparaatje op een plankje, onder een bijzettafeltje.

"Hallo," riep Piet niet onvriendelijk.

"Sorry, Mr. Bell," hoorde hij Mr. Oxford zeggen, "sorry, dat ik je zo onverwacht aan je lot moest overlaten. Maar daar is voor 't ogenblik althans, niets aan te doen. U moest zich maar als mijn gast beschouwen. Uw kamer is van alle gemakken voorzien, behalve... van deuren, ziet u. Probeert u er dus heus maar niet uit te komen, want dat is nog niemand

gelukt...!"

Hier werd de onsympathieke spreker plotseling onderbroken door een kind dat hilde. Piet schrok... die Patty Winslow was hier dus in huis. Hij hoorde nog hoe aan de andere kant van de lijn snel de verbinding werd verbroken. Ook Piet legde de hoorn maar op het toestel en wachtte in grote spanning de verdere ontwikkeling der dingen af. Het meest verbaasde Piet zich intussen over de geheimzinnigheid in dit huis. Vroeger had hij wel eens romannetjes gelezen over dergelijke dingen, maar dat had hij altijd voor pure fantasie versleten. Zoiets bestond toch in werkelijkheid niet? Maar ja, hij zat nu in Amerika, en dit was zeker geen verhaaltje, maar angstige werkelijkheid. Hij zat gevangen als een kanarie in een vergulde kooi. Hij ondervond nu eens aan den lijve de enorme macht waarover de moderne misdadigersbendes in Amerika beschikken. Ondertussen was het huis, waarin Piet zich bevond, slechts een tijdelijk hoofdkwartier van Mr. Oxford en zijn grandioze bende. Zij hadden verscheidene huizen ter beschikking, die ze in de loop der tijden hadden aangekocht, en volledig ingericht voor hun vunzig handwerk. Nu en dan viel er wel eens een lid van de bende in handen van de politie, maar .doorslaan' (verraad plegen) deed zo'n vent nooit. Nooit werden namen der bendeleiders genoemd. Daarom was de justitie er, jammer genoeg, ook nog nooit in geslaagd de hoofdschuldigen voor het gerecht te brengen. Kwam er zo'n grote Piet uit de onderwereld eens per ongeluk in handen van de justitie, dan waren er weer handige

advocaten die dik betaald werden om de schoften weer in recordtijd op vrije voeten te krijgen. Nee, zo eerlijk en grondig als de justitie hier in Europa pleegt te werken, doet ze in Amerika nog steeds helaas niet. Omkoperij is helaas nog steeds mogelijk. De organisatie van die nette Mr. Oxford hield zich niet bezig met kleinere diefstallen of zakkenrollerij. Hun buit was nooit minder dan hele wagens vol met zijden stoffen, bontwaren, goud, diamanten, parelsnoeren en dergelijke. Zij stalen automobielen bij de vleet, en hadden verscheidene garages waar die wagens meteen overgespoten, gedemonteerd en onherkenbaar werden gemaakt. Nabij Long Island bezaten ze een onschuldig uitziende boerderij, die in werkelijkheid niets anders was dan een geheime bergplaats. Er was een open stuk terrein bij, dat ze gebruikten als landingsplaats voor een helicopter. Aan de zeekant, op korte afstand van de farm, hadden ze zelfs een duikboot liggen. Hun auto's waren voorzien van de modernste vuurwapens, en wee degene die in de weg stond. Een mensenleven meer of minder kwam er bij Mr. Oxford en zijn bende niet op aan. Deze enorme uitgebreide bende, waarvan Mr. Oxford de twijfelachtige eer had plaatselijk organisator te zijn, had ditmaal de welgestelde automobielfabrikant Winslow tot hun slachtoffer gekozen. Winslow was multimiljonair. Een prijs van vijfhonderduizend dollar voor zijn dochtertje Patty zou hij gemakkelijk kunnen betalen zonder er ook maar een enkele boterham minder om te eten. Maar die Mr. Winslow was niet zo bang uitgevallen als die boeven wei hoopten. Hij had

inmiddels een stel uitgekookte detectives er op uitgezonden die allerlei sporen volgden, maar die helaas nog tot niets hadden geleid. Als Pietje Bell dat gewild had, dan zou hij met enkele woorden het hele raadsel voor de politie hebben kunnen oplossen. Maar Piet zat nu zelf als een rat in de val. Volkomen van de buitenwereld afgesloten... Toch beseftte Piet, gelukkig maar, zelf nog niet helemaal in wat voor netelig parket hij verzeild was geraakt. Hij was nog te kort in Amerika om deze misdadige toestanden te kunnen begrijpen. Hij beschouwde het hele geval maar als een avontuurtje, dat iedere wijsneuzige journalist nu eenmaal kon overkomen. En och, dat hele geval zou wel weer met een sisser aflopen. En intussen ging de politie voort met het onderzoek. Mr. Winslow beloofde een beloning uit van twintigduizend dollar aan degene die inlichtingen zou kunnen verschaffen omtrent de verdwijning van zijn dochtertje Patty... Een paar dagen gingen voorbij. Pietje Bell zat nog steeds gevangen in zijn overigens lang niet oncomfortabele kamer. Zijn eten werd gebracht door een zwijgende, ongunstig uitziende kerel. Hij had getracht een gesprek met die snoeshaan aan te knopen, maar dat lukte helemaal niet. De manier, waarop dit raadselachtige individu de kamer binnenkwam, was al een gebeurtenis op zichzelf. Voor de vent het vertrek binnenkwam ging altijd eerst het licht uit. In het donker hoorde Piet dan een zacht getik. Ging het licht weer op, dan stond de kerel al in de kamer. Maar geen deur of raam te zien. Die snaak scheen zo maar dwars door de muur te

komen. De vent was er, dat was wel zeker. Hij zette een blad met schoteltjes eten op tafel en verdween dan weer zo snel mogelijk, nadat eerst weer op geheimzinnige manier het licht uitging. In het begin droeg Piet zijn gevangenschap geduldig. Wat moest hij ook anders doen? Er stonden wat boeken op een boekenplankje, daar vermaakte Piet zich dan maar mee. Maar verder was er niet veel meer afleiding dan een beetje heen en weer ijsberen, om geen stijve knoken te krijgen. Hij deed ook wel eens een flinke dut, maar ja, dat begint een levendige knaap als de kwikzilverachtige Pietje Bell natuurlijk al gauw stierlijk te vervelen. Ja, zijn goede humeur begon er zelfs onder te lijden. En dat wilde nogal wat zeggen. Op de vierde dag kreeg Piet er plotseling schoon genoeg van en begon ernstig aan een ontsnapping te denken. Steeds als de man binnenkwam, luisterde Piet scherp naar het getik ergens in de muur. En... tenslotte ontdekte hij de plaats waar de man de kamer binnenkwam. Er bleek een schuifbaar paneel in de muur te zijn aangebracht, dat volkomen onzichtbaar was wanneer het gesloten was. Snel beraamde Piet een plan... De volgende keer, toen hij de man hoorde aankomen en de lichten weer plotseling op mysterieuze wijze uitgingen, wachtte hij de kerel op. Hij had een zwaar, koperen inktstel van de schrijftafel genomen en hield dat paraat... Pats, de lichten in de kamer doofden. Rikketikketik daar ging het paneel omhoog. Met de snelheid van een aal in een emmer slaolie liet Piet het zware, koperen inktstel met grote kracht neerdalen op de kop van de kerel. Het resultaat was

verrassend! De vent stortte als een blok beton in elkaar en het servies kletterde over de vloer. Meteen stapte Piet naar buiten en dat was precies op tijd ook, want het paneel sloot zich net weer automatisch. Hij begreep goed dat hij nu wel zeer snel moest handelen. Nu was zijn leven natuurlijk in dubbel groot gevaar. Die vent zou daar niet eeuwig voor Pampus liggen. Zouden ze Piet ontdekken, dan twijfelde hij er geen moment aan of ze zouden hem, zonder enige vorm van proces, onmiddellijk neerpaffen! Op de tast vond hij een trap die naar boven voerde. Dan weer een trap en dan nog een... hij had er geen flauw idee van waar hij zich ergens bevond, want overal heerste stikdonkere nacht. Piet durfde nauwelijks te ademen, zo benauwd was hij dat men hem zou horen. Toch bleef hij maar langzaam en voorzichtig de trappen beklimmen. Tenslotte kwam hij blijkbaar helemaal boven in het huis terecht. Er waren tenminste geen trappen meer, maar wel zag hij een kleine, ijzeren deur, waaronder een streep daglicht zichtbaar was. Voorzichtig duwde hij de deur open. Eerst op een klein kiertje... en dan zag hij opeens een plat dak voor zich. Nog nooit had Piet een dak zo mooi gevonden! Het was groot en ruim, en je zou er wel een voetbalwedstrijd op kunnen houden. Als hij nu maar van dit dak op een aangrenzend huis zou kunnen overspringen, dan zou hij een goede kans hebben om tenslotte de begane grond weer te bereiken. Hij deed voorzichtig enkele stappen vooruit en verstopte zich dan meteen achter een paar kisten, die door een dekzeil waren bedekt. Tot zijn grote schrik hoorde hij

opeens stemmen... Oervoorzichtig lichtte Piet een slip van het grote dekzeil op en gluurde in de richting vanwaar het geluid kwam. Achter het kleine deurhuisje, waaruit hij juist gekomen was, strekte zich de grootste oppervlakte van het dak uit, en daar zag Piet een helikopter staan. Twee mecaniciens waren bezig om aan de motor te prutsen. Aandachtig luisterde Piet naar hetgeen die twee mannen met elkaar bespraken.

"Man, wat bazel je toch over weglopen. Dat gaat eenvoudig niet. Je weet toch veel te veel, jongen... Je zou geen dag langer in leven blijven. Als je leven je lief is, blijf jij dan maar kalmpjes hier en haal geen stomme plannen in je hoofd."

"Als jij misschien denkt dat ik bang ben, dan heb je 't toch vies mis," zei de ander weer.

"Ik heb mijn plan al lang voor elkaar. Let op...

morgenochtend om zes uur vertrekken we met de grote baas, die jongen die ze gepikt hebben, en dat meissie in de helikopter. Wat Oxford van plan is, gaat me niet aan, en kan me ook geen lor schelen. Misschien laat hij dat joch van een behoorlijke hoogte wel in zee vallen. Dat is de gemakkelijkste weg en geen haan die er naar kraait."

"Frisse morgen," dacht Piet, "als je nog wat voor me weet! "

"Goed, je gaat mee met Oxford en die karavaan, en wat dan nog?" wilde de ander weten.

"Toch heel eenvoudig, jongen. Als we op Long Island zijn aangekomen, tref ik daar een vriend die stuurman is op de wilde vaart, en die knaap neemt me mee met zijn schip naar Zuid-Amerika. Ik heb van de zaken hier mijn buik vol. Ik

smeer 'm! "

"Kijk jij maar uit, vrindje, dat je die Oxford uit de voeten blijft, anders knalt er wat en lig je in 't zand te bijten, wat ik je brom! "

"Zo, zo," mompelde Piet onder het dekzeil, "Die Oxford is toch nog een belangrijk groter stukkie schoft dan ik dacht. Niet alleen een rover, maar als 't erop aankomt ook nog een moordenaar. Pietje, zorg dat je hier bliksemsnel vandaan komt, want dit is, wat je noemt, linke soep!" Hij liep naar de rand van het dak aan de zijde van het aangrenzende huis. Dat andere dak was iets lager. Er liep een nauw steegje tussen beide huizen. Groot zou de sprong niet zijn, maar... als hij miste, dan lag hij aan gruzelementen, want dat andere huis was ook zeven etages hoog, en nekkebeentjes zijn nu ook niet zo heel erg sterk, weet je!"

Piet aarzelde, en wie zou 't hem kwalijk hebben genomen? Toen meende hij opeens een gerucht te horen. Zouden ze zijn ontsnapping al hebben ontdekt? Hij bedacht zich geen seconde meer, nam een fikse aanloop, en sprong... Vrij onzacht landde hij veilig op het andere dak. Maar een kniesoor die daar op let. Gelukkig stond er een zolderluik open. Hij wrong er zich doorheen, sloot het luik snel, zocht dan naar een trap, en begon die zo geruisloos mogelijk af te dalen. Twee minuten later stond hij heelhuids op straat. Hij wandelde uiterst bedaard, zonder op te vallen, tussen de voorbijgangers naar de Derde Avenue, waar hij direct een taxi aanriep. 't Hart bonsde hem in de keel toen hij in de wagen stapte. Hij was veel te goochem om zijn eigen woonadres op

te geven, maar noemde een of andere straat in de buurt daarvan. Af en toe keek Piet door het achterruijtje van de taxi om te kijken of hij misschien werd achtervolgd. Tot driemaal toe meende hij een oranjekeurige taxi te ontdekken die hem enkele straten lang volgde. Maar tenslotte reed die wagen een zijstraat in. Loos alarm dus! Op de hoek van de straat, waar Piet zijn kamertje had, stond een krantenjongen. Piet kocht meteen een krant, vouwde die op en begon onmiddellijk te lezen toen hij op zijn kamer was aangeland. En al spoedig las hij een dikke, vette kop:

"Kinderrovers eisen 500.000 dollars van Winslow als losprijs voor zijn achtjarig dochtertje Patricia. Autofabrikant looft een beloning van 20.000 dollar uit voor inlichtingen, die kunnen leiden tot opsporing van het vermiste meisje. Tot dusverre ontbreekt echter elk spoor van de misdadigers. Kidnappers deelden per telefoon mede, dat het kind zich in goede welstand bevindt."

De krant ging nog voort te vertellen dat het bedrag van een half miljoen dollar door Mr. Winslow voor middernacht aan de boeven betaald zou moeten worden. Anders, zo stond erbij, zouden de smeerlappen het meisje van het leven beroven. Maar daar lachte Piet om. Die Oxford zou wel heel wat wijzer zijn. Als hij het meisje ombracht, kon hij meteen naar zijn half miljoen fluiten. Nu, die krant vertelde hem ook

al weinig nieuws, en daarom ging Piet in een gemakkelijke stoel zitten om eens bijzonder diep na te denken. Het kan vreemd lopen in deze wereld. Toen onze Piet nog geen vol uur geleden tot aan zijn eigenwijze nekharen in de puree zat, had hij spijt, als de vele haren in zijn woeste kuif, dat hij zich in dit uiterst gevaarlijk avontuur had gestort. Maar nu hij veilig en wel op zijn eigen vertrouwde kamertje zat, wilde hij er zich weer met alle geweld verder in wagen... Maar wat moest hij doen? Naar de politie gaan en het adres opgeven van het huis waarin het meisje Patty gevangen werd gehouden? Wanneer het nu een normale roversbende was geweest, ja! Maar Piet begreep nu wel drommels goed dat die bende heus wel voorbereid was op een overval van de New-Yorkse politie, en dat deze nooit een kans zou krijgen om ze te overrompelen. Bovendien konden die kerels het we! eens in 't hoofd halen om het bewijsstuk van hun kinderroof afdoende uit de weg te ruimen. Neen, neen, de politie moest hier, voorlopig althans, helemaal buiten blijven. En toen herinnerde Piet zich opeens dat gesprek tussen de beide mecaniciens op het dak. De volgende morgen om zes uur zouden ze het kind immers per helikopter naar Long Island brengen? Ja ja, goed en wel, maar waar...? Long Island is niet zo heel klein, weet je wel? En wat zouden die boeven dan met het meisje gaan uitspoken? Piet pijnigde zijn hersens, maar hij voelde zich hoe langer hoe lamlendiger en machtelozer. Wat kon hij, als jongen alleen, eigenlijk beginnen tegen zo'n machtige, door en door georganiseerde roversbende? Wanneer zelfs de goed

uitgeruste New-Yorkse politie geen kans zag om die kerels te grazen te krijgen, wat zou hij, Pietje Bell, met zijn blote knuisten dan kunnen uitrichten? Neen, Piet zag er niet veel brood in. Totdat, opeens... daar ging hem een nachtpitje op! Natuurlijk, natuurlijk, dat was 't. Duvekaters nog-an-toe, dat ik nou niet eerder op dat idee gekomen ben!

HOOFDSTUK IX

Gewichtig gesprek op de Brooklyn Bridge, met als gevolg een uitgekiend plan - Vroeg uit de veren, en een vliegtocht met hindernissen - Het geheim van het eenzame landhuis - Een ijselijk luchtgevecht, en de verschrikkelijke gevolgen daarvan...

Zonder verder ook maar een ogenblik te aarzelen snelde Piet de trappen af. In een winkel op de hoek liep hij een telefoonhokje binnen en gaf Harry van der Poels telefoonnummer op. Maar het was niet Harry, maar zijn zusje Dorothy, die aan de telefoon kwam.

"Hello, Petrus Bellinus," zei ze, blij verrast Piet weer eens te horen.

"Waar heb jij al die tijd gezeten, ouwe dromedaris? Vooruit, biecht eens eventjes op! "

Dorothy wist natuurlijk totaal niets van Piets laatste avontuur. Piet was verstandig genoeg om zijn kiezen hierover op elkaar te houden. Als die kordate Dorothy overigens had kunnen vermoeden in wat voor een hachelijke onderneming Pietje Bell zijn eigenwijze wipneus nu weer had gestoken, dan had ze hem er subiet bij zijn zwarte haren weer uitgetrokken.

"O," zei Piet een beetje achteloos, "ik ben op het ogenblik bezig met een onderzoek naar de verstandskiezen van onderaardse zeedieren."

"Wat bazel je nou, Piet, onderaardse zeedieren? Hoe kan dat nou? "

"Jazeker. Je kent toch die kolossale geraamtes van die prehistorische monsters, die dinosaurus, en de brontosaurus in het museum voor natuurlijke historie? Nou, van dat ene geraamte missen ze nog steeds de verstandskies, en die ben ik nou aan 't zoeken, zie je! " "Ga toch weg, malle jongen. Die monsters zijn ai minstens dertigduizend jaren oud! "

"Zeker, en ik word ook al een aardig dagje ouder. Maar luister liever eens even naar me, kleine sprinkhaan. Is je broer Harry thuis? " "O, ben ik soms niet goed genoeg? Kun je misschien niet eens eventjes verstandig met mij praten? Vind je nu ook niet dat het zo langzamerhand hoog tijd wordt dat je weer eens naar mij omkijkt, hè? 't Lijkt warempel wel of jij je mijn bestaan niet eens herinnert! " "Ik vraag u wel excuus, hoogedele vrouwe, maar deze zaak is dringend! Later zal ik je wel haarfijn uitleggen wat er precies aan 't handje is. Toe nou, zanik niet langer en roep je broer even! "

"Hé, Pietje Bell, wat klinkt jouw stem opeens raar. D'r zit zoiets alarmerends in. Wat spook je uit, Pieter Bell, vooruit, voor den dag ermee! "

"Nee, niks bijzonders, haal Harry nu maar gauw! "
Een ogenblik later meldde Harry zich.

"Hello, Piet, goed nieuws? "

"Dat is maar hoe je 't bekijkt," zei Piet. "Zeg, kan ik je zo gauw mogelijk even spreken? "

"Natuurlijk, waar wil je? Hier? "

"Nee, nee, liever ergens waar geen mens ons kan af luisteren. Het is ongelooflijk belangrijk. Noem maar een plaats op, dan kom ik daar onmiddellijk heen."

"Oké then, Brooklyn Bridge, in twintig minuten! "

Nog geen vijftien minuten later was Piet al op de afgesproken plaats. Het was nu ongeveer vijf uur in de middag, en 't was al helemaal donker. Tienduizenden elektrische lampen verlichtten de straten en de wolkenkrabbers. Hoog, ontzettend hoog in de lucht zag je de ontelbare helder verlichte vensters van de kantoren in deze monsterhuizen.

Vijf minuten had Piet gewacht, of daar kwam Harry al aanzetten uit de tunnel van de ondergrondse trein. Dat gaat op de spitsuren namelijk belangrijk sneller dan met een auto door het volgepakte New-Yorkse verkeer kruisen.

"Vertel op, Pietje, wat is er aan de hand? Heb je de honderdduizend getrokken of iets dergelijks, vertel 'ns...?"

"Nog niet," zei Piet, en hij voegde er bedachtzaam achter aan: "maar 't begint erop te lijken. Laten we even heen en weer lopen op de brug, dan kunnen we praten. Je hebt zeker wel in de krant het een en ander gelezen over dat vermiste meisje Patricia Winslow, het dochtertje van die automagnaat? "

"Ja, ik heb er iets over gelezen. Heeft die vader niet een beloning van 20.000 dollar uitgelooft of zoiets? "

"Precies. En ik weet waar dat meisje is! "

"Wat? Jij weet waar dat kind is, en je staat me dat hier maar zo doodgemoedereerd te vertellen? Man, de eerste de beste politieagent, wacht eens even..."

"Ho," riep Piet gebiedend, "nog niet. Nog even wachten!"

"Maar waar wachten we dan nog op? Ben je soms van plan dat kind persoonlijk bij de ouders terug te gaan bezorgen?"

"Houd nu eens even je grote waffel dicht, Harry, dan krijg ik misschien de kans om ook wat te zeggen. Ik zal je eerst de hele geschiedenis vertellen. Dan zal je meteen begrijpen waarom ik de politie, op dit moment althans, nog niet in de zaak wil betrekken. Maar als je je snuit niet wenst te houden, zeg ik helemaal niets meer. Dan moet je 't zelf maar weten!"

"Oké," zei Harry, "ik zal zo stil zijn als een gedresseerde haring in een afgesloten potje."

Piet vertelde nu uitvoerig wat hij tot op dit ogenblik allemaal had beleefd. En hoe meer Piet met zijn verhaal vorderde, hoe meer Harry's belangstelling en geestdrift werden opgewekt.

"En nu is het plan," ging Piet voort, "om het meisje morgenochtend mee te nemen in een helikopter naar Long Island. Ik ben er absoluut zeker van dat ze daar de een of andere schuilplaats hebben. Maar dat zal zeker een soort versterkt fort met geheime deuren en valluiken zijn. Precies als dat huis in New-York. Wanneer ik nu naar de politie zou lopen, dan ontsnappen die kerels zonder enige moeite via hun geheime kamers, trappen en kelders. En wat hebben we dan nog bereikt? Daarmee hebben we dat meisje nog niet in handen! Neen, ik heb een veel beter plan. Natuurlijk kunnen wij persoonlijk niet veel tegen die goed uitgeruste bende uitrichten... en we zullen er tenslotte toch de politie wel bij

moeten halen, maar ik wacht daartoe het meest geschikte ogenblik af, zie je."

"Pietje," riep Harry geestdriftig uit, "ik weet wat.

Morgenochtend vroeg ga ik er met mijn sportmachine samen met jou achteraan. We zullen ze dan in 't oog houden en kijken waar die helikopter daalt! "

"Dat is nou precies wat ik je wilde vragen, Harry. Ik verklaar jou voor een even groot genie als ik zelf ben. Maar... denk erom: geen woord hierover tegen je ouders of aan Dorothy. 't Is een schat van een meisje, maar je weet 't: als je een geheim aan een meisje vertelt, staat dat praktisch gelijk met dat geheim in alle kranten tegelijk te adverteren."

"Zo zo, mensenkenner in de dop," zei Harry een beetje schamper, "en Dorothy is een schat, hè? Vind je 't goed dat ik dat vanavond tegen haar vertel? "

"Ben je nou helemaal belatafeld," schrok Piet, "houd je kiezen stijf op elkaar, hoor je? "

"Best, best, zoals je wilt. Ik wilde je alleen nog even vertellen dat Dorothy verschrikkelijke spijt heeft dat ze je zo maar op avontuur in New-York heeft gestuurd. Ze is bang dat je op de een of andere manier al in de puree zit."

"Mooi zo, dat is heel netjes van haar," zei Piet, "maar ik ben Dorothy eigenlijk heel erg dankbaar, want zij is 't tenslotte geweest die me tot leven heeft gewekt en mij er op uit heeft gestuurd. Dat bezoeken van musea en het bekijken van standbeelden mag dan heel aardig zijn, maar 't gaat je toch stierlijk vervelen, vat je wel? "

"Alles goed en wel, Pietje," zei Harry ernstig, "maar houd er rekening mee dat die kerels uitstekend georganiseerd zijn. Dat is geen kinderwerk. Als ze een helikopter hebben, dan beschikken ze natuurlijk ook over radioverbindingen, en niet te vergeten waarschijnlijk ook over de modernste vuurwapens. Onkosten zijn geen bezwaar voor dat soort mensen en de kostbaarste apparatuur schaffen ze zich aan, om maar voorbereid te zijn op eventuele overvallen. Wat mij betreft: ik vlieg met die sportkist even gemakkelijk als ik op een bromfiets rijd, maar eh... hoe staat 't met jou? Ben je benauwd? "

"Vraag dat nog eens," zei Piet quasi-dreigend, "dan pak ik je bij je kippenek en smak je even over de brugleuning. Dan heb je honderdvijftig meter lang de tijd om over je stommitieit na te denken! "

"Oké," lachte Harry, "ik geloof je, maar zie je," voegde hij er bedachtzaam aan toe, "het zou wel eens kunnen uitdraaien op iets dat bedrieglijk gaat lijken op een formeel luchtgevecht..." Toen bespraken ze in alle ernst de details van hun gewaagde onderneming.

De volgende morgen nauwelijks zes uur waren Harry en Piet al in de hangar van het sportvliegveld. 't Was een ijskoude decembermorgen en nog finaal donker. De startbaan was echter verlicht. Met behulp van een bijzonder, vroeg uit de veren gehaalde, maar daarvoor ook behoorlijk gehonoreerde mecanicien, rolden ze het sportvliegtuig uit de hangar. Zo

tegen half zeven kondigde zich aan de oosterkim de dageraad aan. Maar Piet en Harry hadden die morgen al heel weinig belangstelling voor die voorbode van een nieuwe dag. De jongelui hadden veel meer belangstelling voor het voltanken van hun machine.

"Waar zit die verdraaide Bob Merrill nou? " zei Piet gejaagd. "Ik snap 't gewoonweg niet. Hij heeft me vast en stellig beloofd hier om zes uur te zijn, en zie jij wat, zie ik wat? Dat is me toch ook een verslaggever van de kouwe grond, neem me niet kwalijk."

Maar geen twee minuten later klonk er een autotoeter. Bob sprong uit een auto en rende op de beide vrienden af.

"Ik heb mijn trein gemist," kondigde hij hijgend aan. "Alle mensen. Pietje Bell, je bent me er toch ook eentje! Jongen, jongen, wat een story... en mij er maar helemaal buiten laten, hè? "

"Ik dacht dat jij er geen brood in zag? " zei Piet langs zijn neus weg. En toen Bob daarop niets wist te antwoorden, ging Piet voort: "Ik kon trouwens niet anders doen. Je zou de hele zaak maar hebben bedorven door alles getrouw in 'je krantje neer te pennen. Je moest feitelijk blij zijn dat ik je er op de valreep nog met je nekharen bij heb gesleept."

"Vooruit jongelui," zei Harry ondernemend, "er is plaats voor vier man in de overdekte sportkist, 't spijt me alleen maar dat ik geen aardige stewardess voor je heb om je koffie te brengen. Instappen en riemen vastmaken! "

Het deurtje van de cabine klapte dicht. De motor startte en de

sportkist begon te rollen, 't Grote avontuur was begonnen. Het waren niet alleen de kleppen van de motor, die daar aan 't kloppen waren... er bonsden drie harten in de cabine van de sportkist! Harry draaide zijn machine op de runway, en even later waren ze al los van de grond. Ze zetten koers naar New-York en bleven daar in een grote boog rondcirkelen. Het werd nu snel lichter en ze konden duidelijk beneden zich de besneeuwde heuvels en bomen van Long Island onderscheiden. In de verte doemde New-York City op met haar wolkenkrabbers, fel oppriemend in de grijze-winterlucht. Een sprookje met gigantische toverkastelen... Ze zagen enkele vliegtuigen die naar of van het vliegveld Idlewild gingen of kwamen. Die vlogen allemaal op een voorgeschreven vlieghoogte en in een bepaalde baan, die door de verkeerstoren van Idlewild heel precies werd opgegeven. Het lijkt wel een enorm rangeerterrein in de lucht. Stuk voor stuk worden die machines dan door de verkeerstoren van Idlewild binnengeroepen om te landen. Maar de belangstelling van de jongelui ging helemaal niet naar gewone lijnvliegtuigen uit. Samen spiedden zij naar heel wat anders . . .

"Daar! " riep Piet opeens, "daar... een helikopter! "

"Warempel, dat moet-ie zijn. De marine en de airforce hebben heel andere types. Tjonge wat een luxe-geval is me dat. En geen kleintje ook! "

Meteen draaide Harry een grote bocht en begon de grote helikopter te achtervolgen. Dat moest hij echter zeer omzichtig doen, om vooral niet te laten merken dat hij die

helikopter opzettelijk nazat. Ze vlogen nu over het lagere gedeelte van de stad en Piet zat zo langzamerhand op gloeiende kolen. Sapperdekriek, was me dat even een avontuur? Dat de ouders van Patty Winslow zo langzamerhand buiten zichzelf raakten van wanhoop en verdriet is begrijpelijk. Het was nu al zes dagen geleden dat hun dochtertje was verdwenen. In die tussentijd had Mr. Winslow allerlei brieven en dreigementen ontvangen die hem steeds op de meest mysterieuze manier bereikten. Per post kwamen ze nooit! Nu eens vond hij een briefje onder zijn ontbijtbordje, dan weer vond hij een stuk papier in de zak van zijn overjas. En de laatste waarschuwing was gisteren gekomen. De kinderrovers hadden hem laten weten - per telefoon nog wel - dat het pakket met de vijfhonderdduizend dollars erin in ontvangst zou worden genomen op de volgende wijze: Mr. Winslow moest, van niemand vergezeld, zelfs niet van zijn chauffeur, met zijn auto de Vijfde Avenue oprijden om precies twee uur in de middag. Ter hoogte van de 45ste Straat zou dan een lichtgroene auto langzaam voorbijrijden, en hij moest het pakket dan door het portierraampje van die groene auto gooien. Daarna moest hij rustig verder rijden en niet kijken naar die andere auto. Gehoorgevend aan de smeebeden van zijn arme vrouw, had Mr. Winslow deze instructies maar trouw opgevolgd. Maar er vertoonde zich geen lichtgroene auto, die langzaam voorbijreed. Verscheidene malen had Mr. Winslow toen maar de Avenue op en neer gereden, maar zonder enig

resultaat. Wanhopig was de heer Winslow toen weer naar huis teruggeden. De politie wist er al evenmin weg mee. Waarschijnlijk hadden de rovers op het laatste nippertje gevreesd dat Mr. Winslow hen in de val zou lokken en zodoende wijzigden ze hun plannen zonder Mr. Winslow daarvan op de hoogte te brengen. De arme vader was radeloos van angst. Geld was geen bezwaar, Mr. Winslow had graag het dubbele willen geven, als hij zijn dochtertje heelhuids terug had kunnen krijgen. De kranten spraken er schande van dat de New-Yorkse politie er niets van terechtbracht. Intussen had de sluwe Mr. Oxford heel andere plannen. Hij lachte in zijn vuistje om die knappe New-Yorkse politie met haar schrandere detectives met breedgerande hoeden, staalgrijze harde ogen en kaken als koevoeten. Amper goed om het verkeer in de straten te regelen, vond Mr. Oxford. Hij wist maar al te goed dat Mr. Winslow een multimiljonair was, en voor een miljoen dollar in feite niet meer respect koesterde dan wij, gewone stervelingen, voor een tientje. De schrandere schavuit begreep ook dat de ouders tenslotte wel zo verschrikkelijk wanhopig zouden worden over het verlies van hun enig kind, dat ze er tenslotte al hun rijkdommen graag voor over zouden hebben om het meisje terug te krijgen. En daarom besloot Mr. Oxford nog maar eens eventjes af te wachten en het kind naar een veilige schuilplaats in Long Island te vervoeren. Intussen zat Mr. Oxford prinsheerlijk in zijn grote helikopter, tezamen met de piloot, een zekere Black Moran, ook al zo'n fraai heerschap,

en tenslotte was daar nog het achtjarig meisje Patty, dat lief naar buiten zat te kijken, en dacht dat het een pleziertochtje was. Och, de mensen waren allemaal goed voor haar geweest. Ze had een heel mooie pop gekregen, en nu hadden ze haar verteld dat ze op weg was naar een mooie boerderij met allemaal leuke beesten, waar ook haar pappa en mamma zouden zijn. Patty Winslow vond dat allemaal al lang goed. Mr. Oxford had al eens enige keren gekeken naar een sportkistje, dat al enkele minuten lang de helikopter schaduwde naar het leek. Echter zette hij die gedachte al heel spoedig van zich af, want toen de sportkist even later voorbijvloog, groetten de inzittenden hem met een vriendelijk handgewuif. Mr. Oxford wuifde maar zo'n beetje terug. Piet had zich achteraf gehouden en deed aan dit uitbundige wuiffestijn niet mee.

"Wat een mop," lachte Piet onbezorgd. "Als die smeerlap eens wist dat ik hier in die kist zat! "

Maar dat wist Mr. Oxford niet. En dat was maar heel goed ook, want diezelfde Mr. Oxford was een hoogstgevaarlijke bandiet, weins helikopter voorzien was van een ongemakkelijk groot, goed verborgen machinegeweer. Als Mr. Oxford onze Piet opnieuw zou treffen, dan zou hij zonder enige aarzeling bijzonder korte metten met onze jeugdige vriend hebben gemaakt. Gelukkig was daarvan op het ogenblik althans, geen sprake, en vlogen de helikopter en het sportkistje heel vredelievend door de laaghangende wolken van de grauwe decembermorgen. Harry had grote moeite die helikopter niet

uit het oog te verliezen, want onophoudelijk vlogen ze door een laaghangend wolkendek, dan zaten ze natuurlijk in de watten, zoals de piloten dat zo kernachtig plegen uit te drukken. In die korte tussenpozen van goed zicht moest hij dan bliksemsnel de helikopter weer trachten te vinden, wat niet altijd gemakkelijk ging, want dan zat de helikopter vaak op zijn beurt weer in een wolk verscholen. De helikopter klapwiekte nu al een kwartier lang over Long Island, maar begon toen, vrijwel rechtstandig, als een lift snel te dalen. Dat was voor Harry natuurlijk niet zo heel eenvoudig, want zo'n grapje haal je met een sportkistje vanzelfsprekend niet uit. Daar moest je flinke ruime bochten mee vliegen om naar beneden te komen. Ze waren dus al gauw een paar kilometer van de snel dalende helikopter verwijderd, maar zagen door hun kijkers duidelijk dat de helikopter intussen geland was vlak bij een eenzaam en alleenstaand landhuis. Harry wijzigde meteen zijn koers, en na enige tijd enkele zigzag-bewegingen te hebben gemaakt, maakte hij zich gereed voor een landing aan de andere kant van het stadje, dat ze nu onder zich zagen liggen. Hij vond een geschikt wekje en zette het sportkistje daar met een keurige 'driepunt'-landing neer. Dat wil zeggen dat de voorwielen en het staartwiel tegelijk op de grond werden gedrukt. Zoiets geldt in vliegerskringen dan voor volmaakt. Piet en Bob Merrill maakten hun veiligheidsgordels los en klommen uit het vliegtuigje. Even uittrekken!

"Zo," zei Harry energiek, "wat denken jullie ervan, wat is 't volgende nummer van het programma?"

"Vertel me eerst maar eens even hoe dit stadje heet," informeerde Piet. "Dat is Bridgehampton," antwoordde Harry. "In de winter stil en verlaten, maar in de zomer een vrij druk bezocht plaatsje."

"Dat stil en verlaten klopt wel heel aardig," merkte Piet op. "Bij het overvliegen zag ik bijna geen mens in de straatjes. Geen wonder dat die Oxford dit stadje heeft uitgekozen voor een veilige schuilhoek. En nu allemaal bijzonder puntig en listig nadenken, lieden, want nu komt het hoogtepunt van de hele expeditie! Hoe krijgen we dat meisje, zonder kleerscheuren, uit de handen van die troep smeelappen?" "Och, Piet, schei toch eens een keer uit," riep Bob Merrill kwaad wordend. "Dat is nu toch wel zo langzamerhand een karweitje voor de politie geworden, zou ik denken. Die kerels schieten je toch neer als een dolle hond, als je te dicht bij ze in de buurt komt? Wees nou toch eens wijzer. Piet."

"Wat dan?" vroeg Piet.

"Ik zou willen voorstellen," begon Harry rustig, "laten we nu heel bedaard de politie in New-York met de stand van zaken op de hoogte brengen. Die bende denkt dat 't meisje hier veilig en wel is, en ze zullen haar natuurlijk niet direct weer ergens anders heen transporteren. Ik geloof dat wij nu de tijd hebben, hoe vreemd 't ook moge klinken. Laten we dus teruggaan naar het vliegveld in Mineola. Daar pikken we de trein naar New-York en dan kan de politie direct maatregelen treffen." Piet was 't er maar half mee eens. Die had er veel liever direct zelf op af willen vliegen en een inval doen in dat

landhuis. Maar goed dat hij twee, iets oudere, vrienden bij zich had, die de zaak wat beter bekeken en zich beter konden voorstellen wat het antwoord van zulke bandieten zou zijn als zij gesnapt werden.

"Laten we in elk geval dat huis nog eens passeren," drong hij aan.

"Waarom dan toch?" vroeg Harry.

"Om precies te bekijken welke wegen erheen leiden. Dat is een aanwijzing die de politie zeker te pas kan komen."

"Nou ja," zei Bob Merrill, "daar is eigenlijk niets tegen."

En zo gebeurde het dat ze vijf minuten later alweer in de lucht zaten, en zo laag mogelijk boven het stadje Bridge-hampton vlogen om de omgeving zo goed mogelijk te verkennen. Daar stond dat eenzame landhuis! Harry cirkelde er enige malen laag omheen en Piet krabbelde snel een situatieschetsje op zijn blocnootje. Maar het geknetter van het motortje trok de aandacht van degenen die zich in het landhuis bevonden, en Mr. Oxford kwam meteen naar buiten gerend. Tot zijn stomme verbazing herkende hij het sportkistje dat hij die morgen al enkele malen om de helikopter had zien dartelen. Dat wekte zijn argwaan - en onmiddellijk riep hij zijn handlangers bijeen. "Dat is geen zuivere koffie," zei hij nerveus. "Ik wil er wat onder verwedden dat die kerels detectives zijn en binnen recordtijd dit huis door een hele politiemacht is omsingeld. Maar we zullen ze even mores leren. Laat Black Moran die snelle jager van ons naar buiten rijden, dan zullen we die stille verklikkers meteen maar

grondig afdrogen! "

Piet en zijn vrienden hadden de situatie inmiddels grondig opgenomen en vlogen nu kalmpjes naar het vliegveldje in Mineola terug. Zich van geen kwaad bewust overigens. Toen keek Piet eens achter zich naar het snel verdwijnende stadje Bridgehampton. En hij schrok zich meteen het apezuur.

"Kijk nou eens eventjes," schreeuwde hij. Harry en Bob keken verschrikt achterom.

Met een enorme snelheid naderde een jachtvliegtuig, zoals dat voor de training van militaire piloten wordt gebruikt. De jager ging plotseling met een ruk naar boven en dook dan als een havik op het sportkistje af. Dan klonk opeens een zonderling gekletter als van hagelstenen op een zinken dak.

"Goeie genade!" kreet Bob, "ze schieten op ons!"

Harry voerde de snelheid van het sportkistje meteen op en begon handig te zigzaggen.

"Oxford zit achter in die kist!" schreeuwde Piet. "Ik zie 't duidelijk, ook al heeft-ie een valhelm opgezet!"

Dat betekende niet veel goeds. Weer dook de snelle jager op het kleine sporttoestelletje af en weer streek een hagelbui van kogels op het kistje neer. Harry merkte dat het machinegeweer naar alle richtingen kon schieten, behalve naar achteren. Hij liet daarom zijn sporttoestelletje in een lang niet ongevaarlijke vril naar beneden tolleren, als een dwarrelend blad, en bracht het dan met een enorme 'looping' weer recht. De kunst was achter de snelle jager te blijven, maar die trok telkens een enorme bocht en raasde dan weer

op het sportkistje af om het toestelletje van voren te kunnen aanvallen. Harry begreep wel dat dit spelletje niet al te lang moest duren. De piloot van de jager was ook geen doetje en moest beslist over oorlogservaring beschikken. Met een handige manoeuvre bracht hij de jager vlak achter het sportkistje en rikketikke-tik... rikketikketik... Piet en Bob zaten weggedoken in hun stoelen, ze verwachtten elk ogenblik door een kogel te worden getroffen. Tot dusver hadden ze nog geen schrammetje opgelopen, maar het sportkistje was letterlijk doorzeefd met kogelgaten. Toen klonk er plotseling een keiharde knal.

"De benzinetank! " schreeuwde Harry. "We vliegen in brand! " Harry zag zo bleek als een tafellaken, maar hield zijn positieven bij elkaar... Het toestel stond in lichterlaaie. Ze daalden nu snél tot op honderd meter hoogte, toen stopte de motor opeens. Het toestel was volkomen stuurloos geworden en waaierde als een vurige komeet naar beneden, een spiraalzuil van rook achter zich aan zeulend... De jongelui sloten de ogen. Elk moment kon de machine tegen de grond te pletter slaan... Toen doemde een bosje onder hen op, en met een donderend gekraak, gekletter, en het geloei van de vlammenzee, boorde het vliegtuigje zich in de boomkruinen. Automobilisten die de strijd in de lucht met stomme verbazing hadden gezien, kwamen toesnellen. Van een naburige fabriek kwamen ze met ladders, en van alle kanten stormden dodelijk verschrikte toeschouwers naderbij... Geen mens die maar iets van deze situatie begreep, want niemand

kon zich immers voorstellen dat, in volle vreedestijd, een militaire jager een sportvliegtuigje opzettelijk in brand zou schieten. Men dacht dat de benzinetank van het sportkistje per ongeluk was ontploft. Met grote moeite haalde men de jongelui uit hun uiterst benarde positie. Alle drie waren ze bewusteloos en men legde ze voorzichtig op de grond. Een der omstanders sprong meteen in zijn wagen om een dokter te halen. Harry bleek er het slechtst aan toe te zijn. Zijn hoofd was met bloed overdekt en zijn gelaat zo wit als krijt. Piet had een wond aan zijn hand en Bob Merrill hing als een vaatdoek bewegingloos over de rand van de machine. De dokter was er gelukkig gauw, en bekeek de verongelukte vliegers. Het kostte niet veel moeite om Piet en Bob weer bij hun positieven te brengen, maar met Harry stond het veel lelijker. Toen Piet zijn ogen opsloeg, vroeg hij meteen naar zijn vrienden. "Zijn ze er erg aan toe? "

De dokter schudde het hoofd.

"Jullie mogen drommels van geluk spreken," zei de pil. "Je vriend, de piloot, heeft een kleine schedelbreuk, maar daar zal hij wel weer bovenop komen. Die andere snuiter heeft zijn arm waarschijnlijk gebroken, die zullen we even opbergen in het ziekenhuis."

Piet slaakte een zucht van verlichting. De dingen waren nog wel een beetje verward in zijn hoofd. Het vliegtuig brandde intussen als een fakkel, dat was reddeloos verloren. De dokter schreef iets op een stuk papier en gaf dat aan een van de automobilisten, die het drietal naar het naastbijzijnde

ziekenhuis zou rijden. "Hoe gauwer je die knaap daar aflevert, des te beter," zei de dokter nog. Dat ziekenhuis was in Bridgehampton, en ze waren er ongeveer tien kilometer vandaan. De weg was goed en het was niet druk. De auto vloog met een behoorlijke snelheid over de betonweg en had in tien minuten het stadje bereikt. Dan ging het wat langzamer, en Piet zag in een der straten een gebouw met twee blauwe lantaarns ervoor. „Politie' stond op een bord. Als uit een droom ontwakend herinnerde Piet zich opeens alles.

"Stop... Stopt u alstublieft," riep Piet de bestuurder van de wagen toe.

Verschrikt hield deze stil, niet begrijpend wat er nu weer aan 't handje was. Met een sprong was Piet uit de auto en rende het politiebureau binnen.

"Snel, snel...! Het meisje van Winslow... In een huis, buiten de stad... een hele roversbende, zwaar gewapend...

vliegtuigen, helikopters, snel... snel!

"Wat?" riep de dienstdoende beambte stomverwonderd.

"Het kind van Winslow uit New-York? Waar? Hier? "

En net toen Piet op het punt was zijn moedig en knap speurwerk met succes bekroond te zien, bleken de opwindning en de angst, die hij had uitgestaan, te veel voor onze brave Pietje Bell te zijn geweest. Hij deed nog een poging om wat te zeggen, maar zijn stem begaf 't. Hij zonk op een bank en liet het "hoofd op de borst vallen. "Goeie grutten, die jongen valt van zijn stokje!" riep de brigadier. Toen drukte hij op een knop en er verscheen een politieagent. "Laat de overvalwagen

voorkomen en trommel alle beschikbare mannetjes bij elkaar. Maar vlug, vlug! " Men probeerde Piet bij te brengen, maar de jongen bleef bewusteloos liggen. De brigadier voelde wel dat er iets buitengewoon bijzonders aan de hand moest zijn. Maar waar haalde hij gegevens vandaan? Van Piet had hij niets meer te verwachten voorlopig. Die Was afdoende gevloerd. Toen kreeg de brigges een idee, en begon Piets zakken te doorzoeken. En weldra vond hij het stuk papier waarop Piet de ligging van het huis had geschetst toen ze eroverheen vlogen. Er stond ,Bridgehampton' bij dat krabbeltje, en de brigges, die daar elk gaatje kende, had meteen in de gaten wat Piet daarop had gekrabbeld. Hij rende naar buiten, waar de overvalwagen, bemand met alle beschikbare politieagenten al kwam aanrijden. Met een sprong zat de brigges naast de chauffeur. "Rijen, Larry, rijen wat je kunt! En dan nog tweemaal zo hard. Laatste huis aan de Merrickweg. Hurry up! " Met loeiende sirenes stoof de ,Police Patrol' auto naar voren...

HOOFDSTUK X

Piet opent één oog, maar doet 't meteen weer dicht - Pietje Bell hoort enorm groot nieuws - Pietje Bell voor, en Pietje Bell na - En de dollars rollen links en rechts - Pietje Bell, wat een toffe kerel ben je toch!

Langzaam opende Pietje Bell één oog. Dat was zo de gewoonte van hem. Maar hij kneep dat ene oog maar weer heel gauw dicht, want wat dat oog zag, beviel hem blijkbaar helemaal niet. Allerlei wilde gedachten dwarrelden door zijn hoofd. Hij kon er met de beste wil van de wereld geen touw aan vastknopen... Mr. Oxford in een vliegtuig naar beneden geschoten. Was er dan oorlog? En Patty Winslow, en Bob, en Harry... Harry met zijn hoofd vol bloed... Misschien was die wel dood nou. Piet trachtte tevergeefs de mist te doorboren, die voor zijn ogen hing, en toen vroeg hij zachtjes: "Waar is Harry? "

Een meisjesstem zei zachtjes: "Harry is buiten gevaar hoor, Piet. Maar hoe voel jij je nu eigenlijk, jongen? "

Verbaasd kwam Piet langzaam overeind en keek in de richting waarvan het geluid kwam. Zijn gezichtsvermogen was echter erg zwak en hij zag alles in een dikke mist.

"Wie is daar? " vroeg Piet onzeker.

"Och, malle jongen, ik ben 't toch, Dorothy van der Poel! "

"Dorothy! " riep Piet verrast uit.

"Ben je 't heus! Ik ben zo verschrikkelijk moe, en ik zie zo slecht. Ben ik ziek? "

"Ssst! " zei Dorothy. "Ik heb de dokter moeten beloven om je heel kalm te houden. Maar als jij je nu niet al te erg opwindt, zal ik je wat vertellen. Je bent hier in het huis van Mr. Wortelman en ik pas op je. Ben je nu tevreden? "

"Ja ja," zei Piet zacht, "ik begin 't alweer een beetje te herkennen."

"Op 't politiebureau in Bridgehampton zagen ze geen kans om je bij te brengen, toen hebben ze je hierheen vervoerd. Je had het adres van Mr. Wortelman gelukkig in je zakboekje, en zo kwamen ze vanzelf hier terecht."

"Wanneer was dat dan? " wilde Piet weten.

"Dat was gisteren."

"Gisteren? Heb ik dan al die tijd geslapen? "

"Niet zoveel praten, Pietje, en val me ook niet steeds in de rede, wil je? Je moet je heel, heel rustig houden. Als je nu stil gaat liggen, dan zal ik je alles vertellen. Dat hele avontuur is tenslotte een beetje al te veel voor je zenuwen geweest, zie je. Nadat je die brigadier van politie had ingelicht, ben je van je stokje gegaan, en kwam... zoals de dokter 't uitdrukte - in een staat van langdurige bewusteloosheid. Je vriend Jaap Mantel was geweldig geschrokken toen ze je hier brachten, en belde mij op. Ze wilden je naar een ziekenhuis brengen, maar !k bood aan voor je te zorgen, en ik heb direct van mijn chef een paar dagen vrij gekregen. En nu wil je zeker wel braaf

gaan liggen, woelwater," zei ze een beetje gebiedend, toen Piet alweer aanstalten maakte om overeind te komen.

"Good old Dorothy," zei Piet dankbaar, "ik ben helemaal niet moe meer, en ik vind het vervelend om hier maar stil te blijven liggen. Ik hoor je veel liever vertellen. Enne, hebben ze Patty Winslow nog niet gevonden? "

"Patty Winslow is al lang weer thuis bij haar ouders. Je hebt een enorm succes geboekt, Pieterman. Later vertel ik je wel wat meer, maar nu ga je - wis en drie - maffen, vooruit, en geen praatjes meer! "

Piet brandde gewoonweg van verlangen om meer te weten te komen. Maar Dorothy van der Poel bleek een uitstekende verpleegster te zijn en was onverbiddeijk. De volgende morgen was Piet al weer aardig opgeknapt. De dokter was best in zijn nopjes en stelde vast dat Piets geheugen weer volkomen teruggekeerd was.

"Zo, jonge vriend, 't is uit met dat geluier en die verwennerij hier. Je mag een beetje opstaan en voor het raam zitten in het zonnetje. En als je dat allemaal bevalt, zullen we morgen eens kijken of je je eerste wandeling mag gaan doen."

"Wat mankeer ik nu eigenlijk, dokter? " wilde Piet weten.

"Och," zei de pil, "je hebt natuurlijk een lelijke schok gehad, dat was net een beetje meer dan je body kon verdragen. Dat komt hier in Amerika wel eens meer voor, maar laat ik niet vergeten je van harte te feliciteren met je enorme succes en de prijs die je hebt verdiend. Kolossaal hoor! "

"En dan natuurlijk niet te vergeten de geweldige populariteit

die hij zo plotseling geniet," voegde Dorothy eraan toen. Piet keek verbaasd van de een naar de ander.

"Zeg, nemen jullie me een beetje? Prijs? Populariteit? Wat heb ik nou aan mijn bromfiets hangen? "

"Weet hij nog van niets? " informeerde de dokter. Dorothy schudde het hoofd. "Uw orders luiden immers: volmaakte kalmte en rust, is 't niet? " zei ze.

"Wis en warempel! Dat is zo," zei de dokter snel, "enne," voegde hij eraan toe, "ik maak u nog wel een compliment voor de wijze waarop u zich van uw verpleegsterstaak hebt gekweten, Miss van der Poel. Nou vriend Bell, laat ik je dan maar het heuglijke nieuws meedelen: Alle kranten in New-York staan er al vol van, hoe je dat spoor hebt gevolgd van die smerige roversbende. De politie is zo jaloers, dat ze scheel ziet. Maar ze zijn je toch wel erg dankbaar, want het hele roversnest is uitgerookt, ook dat huis hier in de city. Oxford en zijn handlangers zitten stevig achter de tralies.

Waarschijnlijk voorgoed, want er lag al een hele waslijst van ernstige misdaden op ze te wachten bij de justitie. Het dochtertje van Mr. Winslow speelt alweer vrolijk thuis, en ze heeft zelfs nog kans gezien de prachtige pop, die Oxford haar had gegeven om haar maar zoet te houden, mee te nemen. Die is dus een pop rijker geworden door dit avontuur. De vroegere kinderjuffrouw, de chauffeur en zelfs een keukenmeisje zitten ook achter slot en grendel. Het hele zaakje is meteen maar grondig opgeruimd. Maar het mooiste voor jou is nog wel dat de kranten zo met je ingenomen zijn.

Het is maar Pietje Bell voor en Pietje Bell na! "

"Schrijven die lui ,Pietje' of ,Piet'? " wilde de jonge held weten.

"Ze schrijven allemaal over ,Pietje'. Er schijnen een paar van die lui met Rotterdam gebeld te hebben, en daar zeiden ze dat ze je daar 't beste kenden als de fameuze Pietje Bell."

"En dan moet je de hoofdartikelen zien in de ,Times'. Daar heeft die Bob Merrill natuurlijk voor gezorgd," lachte Dorothy opgewekt. "Piet jongen, ik ben trots op je. Je wordt hier nog een regelrechte beroemdheid! "

"Jawel," zei Piet, "dat kan best wezen. Maar waar ik nou echt trek in heb, is lekker fris te gaan douchen. Ik heb zo 't gevoel dat mijn hele kop dan weer helder is."

"Doe maar," zei de dokter en vertrok. Een uurtje later zat Piet, helemaal opgeknapt, in het zonnetje voor het raam, dat een prachtig uitzicht gaf op de Hudson en de daar geankerde oorlogsschepen. Dorothy was even een boodschap gaan doen en had een hele stapel New-Yorkse kranten voor Piet neergelegd. Piet pikte er eentje op, en al direct werd zijn aandacht getrokken door de gillende, vetgedrukte koppen in ,The Journal':

Jonge Nederlandse reporter ontdekt de verblijfplaats van Patty Winslow, en rolt roversnest op!

Terwijl politie en justitie in alle staten van Amerika tevergeefs naar een spoor zochten van de vermiste Patty Winslow, het 8-jarig dochtertje van de automobielmagnaat Winslow, ging een

optimistisch gestemd jonge Nederlander - in zijn vaderland algemeen bekend onder de naam Pietje Bell - helemaal in zijn eentje aan 't werk, en leverde een grote bende gevaarlijke bandieten, naar wie de politie al vele jaren naarstig had gezocht, in de handen van het gerecht over...

En zo ging dat blad dan nog een tijdje door en beschreef in geuren en kleuren Pietje Bells heldendaden. Piet schudde het hoofd en haalde grinnikend zijn schouders op. Wat een drukte maakten die Amerikanen toch over dat gevalletje. En kijk hier eens: zowaar een foto van hem in de krant. Hoe kwamen ze daar nu weer aan? Het bleek een oude foto te zijn, die Piet uit Nederland had meegenomen, en die Bob Merrill bepaald ergens tussen Piets paperassen gevonden moest hebben en aan de kranten doorgegeven. Ze hadden zijn kamer zeker even grondig uitgekamd.

't Artikel in ,The Journal' loog er niet om en eindigde met:

Pietje Bell heeft nu dus recht op de beloning van twintigduizend dollar. Naar wij vernemen zal dit bedrag hem worden uitgereikt zodra hij weer op de been is. New-York is trots op deze jonge Nederlander, en zal zich zeker een dankbaar gastheer tegenover hem tonen. Men vertelde ons dat de jonge Pietje Bell in zijn vaderland reeds een veelbelovend journalist is, die er veel genoeg in heeft zich nu en dan te verkleden en de achterbuurten te bezoeken om

een studie te maken van de onderwereld. Als Pietje misschien van plan mocht zijn zich voorgoed in Amerika te gaan vestigen, laat hij er dan zeker van zijn dat hij ons hartelijk welkom is en dat de stad New-York hem graag een ereplaats zal inruimen.

"Mag ik u wel feestelijk bedanken," lachte Pietje, en maakte een lichte buiging voor de krant, die hij in zijn handen hield. Toen werd er op de deur geklopt. De bediende van Mr. Wortel man kwam mededelen dat er bezoek was voor Piet. "Wie is 't?" vroeg Piet. "Mr. Winslow en zijn dochtertje, Mr. Bell. Zij zijn in de ontvangkamer."

"Zeg maar dat ik direct kom!"

De bediende vertrok. En Piet maar aan het haren kammen. Niet dat het veel gaf, want die kam ging de ene kant op, en de weerbarstige haardos precies de andere. Dat haar was al even tureluurs als zijn baas. Hij zag echter in de spiegel nog wel even gauw dat hij nog aardig wijjes om zijn eigenwijze wipneus zag... In de ontvangkamer kwam Mr. Winslow met beide handen uitgestrekt op Pietje Bell toe. Hij wilde blijkbaar een prachtige speech vol dankbare woorden afsteken, maar er scheen iets in zijn keel te zitten, dat hem daarin verhinderde. Hij bracht daarom niet veel anders uit dan: "Dank... duizendmaal dank..." Maar de kleine Patty had blijkbaar geen geduld om daar op te wachten. Ze vloog Piet eenvoudig om de hals en zoende hem zó stevig en vooral zó vaak, dat-ie bijna kreunde, en zijn boordje meteen verfromfaaid was.

"Och, Mr. Winslow," hijgde Piet, toen hij zich met moeite van de sympathiebetuigingen van de levendige, kleine Patty, had kunnen loswurmen, "ik ben natuurlijk reuzeblij dat 't allemaal zo goed afgelopen is, maar overigens heb ik heus niet meer dan een staaltje van mijn plicht gedaan. Laten we er maar niet meer over praten. Ik vind het reuze aardig van u dat u mij met Patty bent komen opzoeken! " "Jonge vriend," zei Mr.

Winslow toen opeens ernstig, "wat u voor mij en mijn vrouw hebt gedaan, is eenvoudig niet met geld te betalen. Het spreekt vanzelf dat u die beloning van twintigduizend dollar dik, en nogmaals dik, hebt verdiend. Maar, ziet u, dat bedrag zou ik aan iedereen hebben gegeven die mij enige inlichting had kunnen verstrekken omtrent mijn dochtertje, die had kunnen leiden tot terugbrenging van Patty. Maar u hebt toch immers ontzaglijk veel meer gedaan? Met levensgevaar bent u achter die bende aangegaan, en het mag wel een groot wonder heten dat u 't er nog levend hebt afgebracht. Ik ben zó ontzettend blij, en ik ben zó oneindig dankbaar, dat ik de beloning met alle plezier wil verhogen tot een bedrag van vijftigduizend dollar! "

Piet schrok, eerlijk gezegd, van het bedrag, maar hij vermande zich meteen en sprak: "Dat is buitengewoon edelmoedig en vriendelijk van u, Mr. Winslow, maar dat is echt helemaal niet nodig. Ik zou niet weten wat ik met zoveel geld zou moeten doen. Ik heb nu al meer dan ik direct gebruiken kan, en ik zou alleen maar bang zijn om het weer te verliezen. Het maakt voor mij al heel weinig verschil uit of ik nu twee dollar

of twintigduizend dollar op zak heb. Hoofdzaak is dat ik gezond ben en mijn werk kan doen. Dat is feitelijk mijn grootste kapitaal! "

"Mr. Bell, je bent een gelukkige kerel," zei Mr. Winslow vol ontzag. "Als je er werkelijk zo over denkt, dan acht ik je er des te hoger om. Hier is een wissel voor het bedrag van twintigduizend dollar. Maar vertel me nu eens heel vertrouwelijk: wat ga je met dat geld doen? "

Piet nam de cheque aan, die een klein fortuin

vertegenwoordigde, en stak het papier in zijn portefeuille.

"Well, Mr. Winslow, dat zal ik dan eens gaan vertellen. De helft hiervan gaat naar mijn ouders in Rotterdam, en de andere helft gaat naar mijn vriend Harry van der Poel. Hij ligt nog in het ziekenhuis, maar dat zal wel niet al te lang meer duren. We hebben zijn sportkistje in de prak gevlogen, en dan kan hij met die tienduizend dollar wellicht een nieuw vliegtuigje kopen en de doktersrekeningen betalen. Ik heb gehoord dat die heren Aesculapen daarmee niet kinderachtig zijn hier in Amerika! "

"Dat is buitengewoon aardig van u, Mr. Bell, maar maakt u zich over de financiën van uw vrienden geen al te grote zorgen, want we hebben ook uw beide vrienden al bezocht, enne... we zijn niet met lege handen gekomen, als u begrijpt wat ik bedoel. Voor u heb ik overigens ook nog een aardige verrassing in petto, maar... daar praten wij te zijner tijd nog wel over. Maar nu moeten we echt gaan, want de bediende zei nog dat we u niet al te lang mochten vermoeien."

Niet lang daarna kwam Piets goede fee thuis. Dorothy van der Poel. Ze lachte veelbetekenend toen ze binnenstapte.

"Zo Pieter, fameus kind van me," groette ze hartelijk.

"Waar lach jij zo om?" wilde Piet weten.

"Ik hoorde dat je bezoek hebt gehad van Mr. Winslow," zei Dorothy.

"Jawel," zei Piet, en de cheque uit zijn portefeuille te voorschijn halend, "hij vroeg of ik dit misschien nog gebruiken kon?"

Dorothy wierp een blik op de cheque en werd toen helemaal rood van blijdschap.

"O Piet, twintigduizend dollar. Je bent rijk...!"

"Dorothy," zei Piet ongewoon ernstig voor zijn doen, "ik ben eigenlijk altijd rijk, omdat ik gelukkig ben. De helft van die cheque gaat naar mijn ouders in Rotterdam en de andere helft is voor Harry."

"Piet, ezelsveulen... zoveel geld... waarom houd je 't zelf nu niet? 't Is dom om zoveel geld weg te geven. Dat zou geen ander mens ooit doen!"

"Best mogelijk," zei Piet halsstarrig. "Dat weet ik. Ik doe nu altijd dingen die een ander nooit zou doen, zie je. Daarom ben ik ook altijd in allerlei gekke gevallen gewikkeld. Ook ben ik wel eens bang dat mijn neus een beetje te lang is, want ik steek hem namelijk overal in."

Er werd op de deur geklopt en de bediende bracht een grote stapel brieven binnen. Dat was niets bijzonders, want de dagelijkse post bij de familie Wortelman was altijd vrij

omvangrijk. Maar nu was die stapel bijna driemaal zo groot als gewoonlijk! Met onverholen verbazing bekeek Piet de geweldige stapel brieven. Dorothy keek de brieven na.

"Hier is er een voor jou, Piet, en hier nog een, en nog een, en nog een... lieve help, die hele stapel is geloof ik voor jou. Zeg, waar komen die nu allemaal vandaan?"

"Wat zullen we nu hebben?" vroeg Piet. "Zeg, Dorothy, doe me een plezier en help me alsjeblieft even met het openen. Kijk maar eens wat erin staat."

"Hoor meneertje eens even. Ik ben niet alleen zijn privé-verpleegster, maar ook nog zijn privé-secretaresse. Ik maak promotie. Vooruit, ik begin maar met de bovenste..."

"Zeer geachte heer Bell (dat schijn jij te zijn). In verband met uw enorm succes met de redding van Patty Winslow, uw ongeëvenaarde dapperheid bij het vervolgen van een gevaarlijke roversbende en uw plotseling enorme populariteit in Amerika, zouden wij u willen vragen of u geneigd bent in ons theater op te treden tegen een honorarium van drieduizend dollar per week. Uw antwoord zien wij gaarne telegrafisch tegemoet. Met de meeste hoogachting. Empire Theatre Corporation."

"Wat moet ik op 't toneel doen?" vroeg Pietje Bell. "Destijds ben ik met goocheltoeren in Rotterdam opgetreden, maar ik kan nu niet direct beweren dat dat zo'n groot succes was. De politie kwam er tenslotte aan te pas..." zei hij een beetje verlegen.

"Kwam die er bij jou niet altijd aan te pas, Pietje Bell, als jij 't

op je heupen kreeg? " plaagde Dorothy.

"Hierzo, hier is een andere. Ook niet slecht: Waarde heer Bell, als u zo goed zoudt willen zijn even bij ons op kantoor te komen, zullen wij u een voorstel doen, waarmee u tienduizend dollar kunt verdienen, zonder er iets voor te doen. Hoogachtend, The Smik-Smok Sigarenfabriek... Ha ha. Pietje... die willen je naam gebruiken voor een nieuwe sigaar, wat ik je brom... De Pietje Bell-sigaar! "

"Onzin," zei Piet, "dat zou hoogstens een geschikt merk zijn voor klapsigaren. Maar moet je nu eens luisteren wat ik hier heb."

"Hoeveel geld kun je nu weer verdienen? " vroeg Dorothy lachend. "Dat staat er niet bij, en daarom bevalt me dat des te beter: Waarde heer Bell, de Fox Film Company zou het op grote prijs stellen een bezoek van u te mogen ontvangen, hetgeen, naar wij vertrouwen, tot een aangename relatie zou kunnen leiden."

"Dat klinkt nog niet zo kwaad," meende Dorothy. "Pietje Bell als filmheld! Laten we de andere brieven ook maar doorlezen."

En zo openden ze de ene brief na de andere. Allemaal staaltjes van echte Amerikaanse reclame. Zodra er in Amerika iemand iets heeft gedaan, waar de kranten artikelen aan wijden, worden hem van alle kanten aanbiedingen gedaan. Zo las Piet dan uitnodigingen van theaters, bioscopen, winkelmaatschappijen, fabrikanten van puddingpoeders, radio- en televisiestations, reclamebureaus,

filmmaatschappijen, die alle grote geldsommen boden wanneer Piet maar iets voor ze wilde doen, of ze alleen maar zijn naam mochten gebruiken. Maar ieder behield zich wijselijk het recht voor, dat dan ook niemand anders Piets beroemde naam zou mogen gebruiken voor reclaimedoeleinden, want ze waren wel goed, maar lang niet gek! Maar Piet geloofde 't allemaal wel, en ging pp geen enkele aanbieding in.

Er werd voor de verandering weer eens op de deur geklopt. Thomas, de bediende, verscheen.

"Er zijn een aantal verslaggevers en fotografen van de dagbladen om Mr. Bell te spreken," kondigde hij plechtig aan. "Laat maar binnenkomen, die jongens," zei Piet lachend, want hij vond het echt wel de moeite waard om zijn Amerikaanse collega's eens te ontmoeten en nu op zijn beurt geïnterviewd te worden.

Met zijn vijven stormden ze naar binnen! Reporters en fotografen van 'The World', 'The Sun', 'The New-Yorker', 'The Herald' en 'The Times'. Zij wisten al lang dat Piet nu in zoverre was hersteld dat hij bezoek mocht ontvangen. Ze bestormden hem nu met allerlei vragen en opmerkingen. Hoe was Piet die bende nu feitelijk op het spoor gekomen? Waarom had Piet de politie niet ingelicht? Wat voelde hij toen hij in die brandende vliegmachine naar beneden tuimelde? Was Piet nooit bang geweest dat ze hem overhoop zouden schieten? Wat ging hij nu met die prachtige beloning doen? Piet beantwoordde alle vragen geduldig. Maar hij paste

ervoor zichzelf te veel in het zonnetje te zetten, maar wees uitdrukkelijk op de moed en de bijzondere vliegvaardigheid van Harry van der Poel als piloot. De camera's werden voor den dag gehaald en er werden talloze foto's van Pietje Bell gemaakt, die de volgende dag natuurlijk in alle bladen zouden staan. Piet was wel een beetje teleurgesteld in die Amerikaanse verslaggevers. Zij waren onbeleefd, opdringerig en wilden dingen weten waarover een Nederlandse reporter zich nu echt niet zou kunnen opwinden. Vooral toen ze vroegen wie dat meisje Dorothy eigenlijk was! Toen werd Piet zo rood als een overgekookte kreeft die ze door de bessensap hadden gehaald. Een beetje nijdig maakte hij een abrupt einde aan de herrie. Dorothy commandeerde Piet een uurtje naar bed toen de persmuskietjes waren vertrokken. Toen Piet tegenstribbelde en betoogde dat hij zich buitengewoon goed voelde, dreigde Dorothy dat ze anders niet met hem in 't zonnetje zou gaan wandelen. Daarvoor capituleerde zelfs Pietje Bell. Lekker opgefrist na een kolossale dut en een lekker frisse douche, dofte Piet zich een beetje op voor de wandeling met Dorothy. Toen zij het huis verlieten stond er een fonkelend nieuwe auto voor het huis. "Tjonge," zei Piet, meteen vol aandacht, "als ik nog eens in mijn rijke doen kom, dan koop ik beslist zo'n wagen."

Een jongeman, gekleed in het onberispelijk uniform van een particulier chauffeur, tikte hem bescheiden op de schouder. "Bent u misschien Mr. Bell?" vroeg hij.

"Helemaal," zei Piet, die er niet graag om loog.

De chauffeur wees op de auto en zei glimlachend: "Met de complimenten van Mr. en Mrs. Winslow. Alstublieft! "

Piet begreep er helemaal geen snars van en keek Dorothy vragend aan. Maar het meisje barstte in een hartelijke lach uit. "Wat nou? " vroeg Piet, die verschrikkelijk dom keek, "wat is er nu om te lachen? "

"Ezelsveulen van Japan! " schold Dorothy, "snap je dan helemaal niet dat Mr. en Mrs. Winslow je die auto cadeau hebben gegeven? Ben je dan ook helemaal vergeten dat Mr. Winslow een beroemde automobielfabrikant is? "

"Duivekaters! " schreeuwde Piet verrast. "Bedoel je dat die prachtslee voor mij is? Voor mij! "

De chauffeur knikte lachend.

"Kunt u een wagen besturen? " vroeg hij dan.

"Natuurlijk," zei Piet, "ik heb al jaren een rijbewijs! "

"Dan is de zaak al heel eenvoudig," zei de chauffeur. "Hier is het sleuteltje. Het enige wat u te doen hebt is na 300 mijl even naar de fabriek te rijden, dan kunnen we een en ander nog even controleren. U kunt nu rijden met een topsnelheid van 50 mijl. Ik wens u er veel genoeg mee."

De chauffeur salueerde model, en verdween, voordat Piet nog een woord van dank had kunnen uitbrengen. Piet kon 't geval nog maar half geloven.

"Hé Piet, wordt eens wakker," zei Dorothy, die een zakelijk aangelegd meisje was. "Hè... o... wat... o ja, natuurlijk! "

Zich dan opeens vermannend, zei hij: "Hoogweledelgeboren Vrouwe, wilt u maar instappen en mij de hoge eer aan doen u

een beetje rond te toeren? " Dat was natuurlijk aan geen dovemansoren gezegd. Met een tjoep zat Dorothy meteen al prinsheerlijk in de prachtslee. Soepel reed Piet de Winslow Super weg. De motor spinde als een zielstevreden poes. De zon scheen warm aan de helderblauwe hemel en koesterde de stad, waar het de laatste dagen zo in- en inkoud was geweest. Er hing warempel iets van voorjaar in de lucht. Piet voelde zich volmaakt gelukkig. Door zijn avontuur had hij een edelmoedige daad verricht. Dat was allemaal goed en wel, maar nu voelde hij zich de koning te rijk in die schitterende auto. Zijn auto! Lachend keek hij naar Dorothy, die blijkbaar evenzeer met grote teugen genoot.

Toen trok ze hem plotseling bij de mouw en zei: "Zeg Piet, weet je nog dat we die zondag samen op de Palissades zaten, en ik je aanraadde op je eigen houtje het leven hier te gaan leven? "

"En of ik dat weet," zei Piet, "dat was de beste raad die je me ooit kon geven, meid! Kijk maar eens wat ik ermee verdiend heb." Dorothy knikte instemmend. Zij was een geboren en getogen Amerikaans meisje, een waardige dochter van Uncle Sam, en daarom zei ze vol overtuiging: "Avontuur... succes... populariteit... twintigduizend dollar, en een pracht van een auto! Pietje Bell, wat een toffe kerel ben je toch! "

HOOFDSTUK XI

Piet in zijn knollentuin - Werk, werk, werk te over, maar Dorothy meent dat ze lelijk te kort komt - Een jolige feestdag op Coney Island - Ernstig gesprek aan 't strand bij de ruisende Atlantische Oceaan - Eind goed, al goéd. Piet gaat huistoe - Bey, bey, Piet, zegt Uncle Sam, en Dorothy heeft haar zakdoek nodig...

Harry van der Poel had het ziekenhuis verlaten. Nog wel een beetje zwak op de benen, maar het ging toch alweer vrij goed. De enige, blijvende herinnering aan het avontuur, zou een gaatje in zijn schedel zijn, maar daar zou hij later zijn scheiding wel langs trekken! De familie Winslow had ervoor gezorgd dat Harry van der Poel de allerbeste verzorging kreeg in het ziekenhuis en een beroemd chirurg had de operatie tenslotte verricht. Zo in- en ingelukkig was die automobielkoning over de afloop van het angstwekkende avontuur met zijn dochtertje Patty, dat geen kosten en cadeaus hem te veel waren geweest. Toen hij hoorde dat Piet van plan was de helft van de beloning aan zijn vriend Harry te geven, besloot hij Pietje Bell net een slag voor te zijn. Mr. Winslow zond Harry een brief, waarin hij hem meedeelde dat er na zijn ontslag uit het ziekenhuis een gloednieuwe Super Piper Cub sportvliegtuig voor hem gereed zou staan. Harry

weigerde subiet iets van Piet aan te nemen, maar was natuurlijk enorm in zijn knollentuin met de nieuwe kist. Ook Bob werd niet door Mr. Winslow vergeten en, ofschoon Bob feitelijk alleen maar zo'n beetje toeschouwer was geweest bij het hele geval, had hij toch evengoed in het gevaar gedeeld. Daarom overhandigde Mr. Winslow hem een gesloten envelop, die, toen Bob hem later in alle stilte in zijn kamer openmaakte, zo'n daverend groot bedrag bleek te bevatten, dat Bob Merrill zo'n kolossale lichtsprong maakte, dat hij tegen de lamp vloog, zijn kop lelijk stootte, en aan zijn hospita drie nieuwe elektrische peertjes moest vergoeden! Dat zat dus wel snor met die envelop, zou ik zo denken... Piet had de uitnodiging van 'The Sun' gekregen om korte verhalen over Nederland te schrijven. Piet deed dat met bijzonder veel genoegen. Die artikelen vielen zelfs zo op, dat de hoofdredacteur hem op een gegeven dag liet ontbieden en Piet het voorstel deed om zich maar voorgoed aan het bekende dagblad 'The Sun' te verbinden. Maar daar bedankte onze Piet toch heel beleefd, maar ook zeer beslist voor. Daar had Piet een zeer speciale reden voor ook! Hij had de laatste weken hard gewerkt. Steeds meer artikelen gingen met de luchtpost mee naar Nederland, waar de bladen ze dolgraag opnamen, omdat ze steeds interessanter werden. Piet verdiepte zich meer en meer in de Amerikaanse economie en de politiek. Op zijn oordeel werd in Nederlandse vakkringen behoorlijk prijs gesteld. Dat bleek wel uit zijn steeds groter wordende post van Nederlandse lezers. Maar

met dat al hield Piet heel weinig tijd voor zichzelf over. Hij begon zijn vrienden een beetje te verwaarlozen. Soms betrapte hij zich erop dat hij behoorlijk heimwee kreeg naar de Rotterdamse Hoogstraat! Toen op zekere morgen met de luchtpost een persoonlijke brief kwam van meneer Peters, de directeur van 'De Morgen-post' in Rotterdam, waar Piet als allerjongste verslaggever zijn zeer wankel schreden op het uiterst glibberige pad der journalistiek had gezet, toen was de boot helemaal aan! Het was die morgen prachtig weer en Piet was, na het lezen van die brief, zo ontzettend in de bonen, dat hij er behoefte aan had er eens uit te vliegen. Hij reed naar de buitenkant van de stad, reed langzaam over de Palissades, waar hij voor het eerst op die zondagmiddag met Dorothy had gewandeld... Dorothy...! Verdraaid nog aan toe. Ook die had hij helemaal uit het oog verloren met dat gebuffel van de laatste weken! Automatisch sloeg hij de weg naar Brooklyn in, waar Dorothy woonde. Het verkeer in de benedenstad was weer verschrikkelijk druk. Piet had de grootste moeite door het gedrang heen te wurmen.

Hij reed over de Brooklyn Bridge, die de Eastriver overspant, en bereikte spoedig Dorothy's woning. Als ze nu maar thuis was! Piet gaf een paar krachtige stoten op de hoorn. En jawel hoor. Pietje Bell had weer eens zijn spreekwoordelijk geluk. Dorothy verscheen vrijwel direct aan het raam. gaf een gillette van blijdschap en stormde naar buiten.

"Pietje Bell! Hoe kom jij zo ineens uit de lucht vallen, ontrouwe tomaat! "

"Och, ik brandde opeens van verlangen om je wonderschoon snoetwerk weer eens te bewonderen," zei Piet lachend. "Ga je mee een eindje rijden? Ik moet je namelijk iets zeer geheims vertellen."

"Ik kom zo! "

"Luister, hooggeachte wipneus," zei Piet, toen ze even later langs de boulevard snorden, "ik denk er hard over naar Holland terug te gaan."

"Naar Holland? Nu al? " zei ze een beetje verwijtend. "Ja kind, ik ben nu bij elkaar zo'n jaartje van huis geweest, nu vind ik het welletjes zo. Ik kan hier niet blijven, weet je! "

"Tja... als je denkt dat je gaan moet! Maar 't is heel, heel jammer, Piet. Als je hier had kunnen blijven, had je hier een geweldige carrière kunnen maken. Daar ben ik wel heel zeker van."

"Och ja, dat is misschien wel zo, Dorothy, maar ik heb mijn ouders nog in Nederland en ik heb ook sinds vanmorgen een uitstekende positie bij 'De Morgenpost' in Rotterdam."

"Wat? " riep Dorothy verrast. "Jazeker," zei Piet met voldoening, "vanmorgen heb ik een luchtpostbrief van mijn oude directeur, meneer Peters, uit Rotterdam ontvangen. Hij bood mij een redacteurspost Buitenland aan."

"Jammer Piet," zei Dorothy echt spijtig, "ik had je nog zo erg graag een beetje bij ons gehouden."

"Dat is heel erg aardig van je om dat te zeggen, Dorothy," zei Piet, werkelijk een beetje geroerd, "maar kind, het kan nu echt niet. Nou, enne... waar gaan we nu heen? "

"Kom Piet, laten we dan voor het laatst vandaag eens echte pret gaan maken. Laten we naar Coney Island gaan! "

Coney Island is een badplaats, vol met vermakelijkheden, shows, en wat je maar wilt. Een enorme, eeuwigdurende kermis zou je kunnen zeggen.

"Oké," zei Piet, "dat doen we! Ik heb al zoveel over dat Coney Island horen vertellen, dat ik het nu toch op de valreep wel eens graag van dichtbij zou willen zien. Weet je de weg? "

"Simpel genoeg. Je volgt hier de Ocean Boulevard maar en je komt er vanzelf. Je kunt eenvoudig niet missen."

Ze hebben die middag een ontzettende lol gehad. In de ,Reis door de Onderwereld', een tochtje door stikdonkere, griezelige grotten in een roeibootje. Afgrijselijke monsters belaagden hen. Een van die kwaadaardige knapen kwam hen recht tegemoet en ze verwachtten juist met roeibootje en al door de enorme muil te worden verslonden, toen het bootje een meter naar beneden zakte en het vreselijke monster over hun hoofden weegleed. Dorothy gilde en kneep Piets arm zowat blauw van de sensatie! In de diepte angekommen, stond er een stelletje vuurrode duivels voor ze klaar met scherpe drietanden. De duivels kwamen plotseling naderbij en Dorothy gilde half van pret, half van angst. Natuurlijk werden ze door die drietanden helemaal niet geprikt, maar het bootje gleed in snelle vaart naar beneden, waar een heel stel dansende geraamten stonden. De ene ,verschrikking' volgde na de andere. Dorothy was dolblij dat ze eruit was, maar Piet

lachte er natuurlijk hartelijk om. Daarna gingen ze het ,elektrische' huis binnen, waarin alles draaide en schommelde. Ze moesten door een geweldig groot vat kruipen. Dat zou, op zichzelf genomen, helemaal niet zo erg zijn geweest, als dat verdraaide vat maar niet ging draaien als je er eenmaal doorheen kroop. Nu was 't bijna onmogelijk. Maar ze zijn er tenslotte doorheen geworsteld, maar nauwelijks waren ze eruit, of ze kwamen weer op een grote draaiende schijf terecht. Die slingerde hen heerlijk enkele malen in de rondte, totdat ze de uiterste rand ervan bereikten en in een soort bobsleetje terechtkwamen, dat hen met een knoertvaart naar beneden deed vliegen. Boem, op een dikke matras. En daar was dan meteen de uitgang! En zo ging het de hele middag van de ene verrassing naar de andere.

"Zeg, Dorothy, meid, ik begin een honger als een welopgevoed paard te krijgen."

"Vooruit dan, voordat je belooft flauw te vallen, hier is een stalletje waar je ,hot dogs' kunt krijgen." ,Hot dogs' zijn in Amerika langwerpige broodjes, opengesneden, met een warm Frankfurter worstje erin. Dan een kwak mosterd erop en... smakelijk eten! Een kop koffie erbij, en zo genoten ze van een typische maaltijd op Coney Island! Ze gingen daarna weer verderop, want ze wilden gewoonweg geen vermakelijkheidstent overslaan. Piet wilde nu eens echt pret hebben met Dorothy, en daar liet hij geen enkele twijfel over bestaan ook. De hele middag bezochten ze de ene voorstelling na de andere. Toen tegen de avond de miljoenen

lichtjes opgingen, die tot hoog in de lucht van de torens en spitsbogen van de vele theaters glinsterden, en de grote mensenmenigte per trein of per auto en bus uit New-York aankwamen, toen pas zagen ze Coney Island in zijn ware gedaante! Overal klonk muziek, overal schreeuwden de aankondigers hun leuzen uit om de mensen maar naar hun tenten te lokken. Jong en oud vermaakten zich. Geweldig in één woord! Piet en Dorothy hadden nu genoeg gezien en wandelden langzaam naar de zeekant waar de Atlantische Oceaan zijn brekers liet rollen en ver het strand opstuwde. Daar gingen zij in het zand zitten en tuurden zwijgend over de wijde oceaan, waarop hier en daar een enkel lichtje pinkte. Zo zaten ze wel tien minuten zwijgend naast elkaar. Dan wees Piet plotseling naar de in duister gehulde horizon.

"Kijk, Dorothy," zei Piet ongewoon ernstig, "zie je daar, heel ver weg, achter de horizon, daar ligt ergens mijn huis, daar wonen mijn ouders, daar ligt Rotterdam... Kun je begrijpen, Dorothy, dat ik daar weer heen wil?"

"Ja Piet, ik begrijp 't wel," zei Dorothy zacht. En dan voegde ze er een beetje treurig aan toe: "Och, het is misschien alleen maar egoïstisch van me, om je hier bij me te willen houden.

Piet. Maar zeg eens eerlijk, 't is hier toch ook niet slecht?"

"Absoluut niet, Dorothy, helemaal niet slecht zelfs, en ik hoop beslist hier later weer terug te komen. Wanneer mijn ouders hier in Amerika waren, dan zou dat nog een heel andere zaak zijn. Maar ik kan ze nog niet voorgoed verlaten. Daarvoor houd ik te veel van ze. Ik heb hier een prima jaar

doorgebracht, en daar moet ik dan ook voorlopig tevreden mee zijn. Als ik weer in Nederland ben, dan kan ik de jongelui vertellen dat Amerika een land is vol goede kansen om vooruit te komen... als je tenminste een vak verstaat en bereid bent de strijd tegen het leven zelf op te nemen en vol te houden. Ik heb al lang gezien dat niet iedereen hier slaagt. Iemand, die in Nederland te lui is om te werken, hoeft zeker niet te denken dat in Amerika de gebraden eendjes hem zo maar in de mond vliegen. O nee, dit land is veel en veel harder dan Nederland. Als je meekunt, is 't goed. Kun je dat niet, dan staat er niemand voor je klaar die je opvangt... Misschien heeft dat Amerika wel zo'n enorme kans gegeven om snel vooruit te komen. Daar waren kerels voor nodig. Ik zelf heb hier geen werkelijke strijd gestreden. Voor mij was het eigenlijk maar een plezierreisje! "

"Jawel, een mooi plezierreisje," lachte Dorothy. "Maar dan vergeet je wat je allemaal uitgestaan hebt in een brandende vliegmachine en dergelijke kleinigheden..."

"Och, dat was maar een nummertje op mijn programma," antwoordde Piet, "die Oxford en zijn smerige bende zitten veilig achter de tralies, en zullen tijdens het opwekkend ,zakjes plakken' misschien nog wel eens aan mij denken."

"Mr. Winslow heeft jullie in ieder geval prachtig beloond," zei Dorothy. "Laat je die auto met de boot overkomen? Jij gaat natuurlijk vliegen, want jij bent veel te kwikzilverachtig aangelegd om zes dagen rustig op een schip te zitten, hè? "

"Daar heb ik ook al over gedacht, maar bij nader inzien heb ik

toch maar besloten dat ding hier te laten. Als ik in Holland een villa bezat en de rijke meneer kon uithangen, dan zou ik die prachtwagen zeker meenemen. Ik denk er echter niet aan mijn geld te gaan uitgeven aan allerlei overbodige luxe. Neen, Dorothy dear, ik heb, zoals je weet, de helft van de twintigduizend dollar naar mijn ouders gestuurd. Mijn vader kan daarvoor een nieuwe zaak kopen of de oude winkel uitbreiden. Precies zoals hij maar wil. De rest gaat veilig op de bank. Een appeltje voor de dorst. Misschien heb ik dat geld later nog eens heel hard nodig, als ik 't in mijn bol zou krijgen zelf een krant te beginnen. Ik kan die auto niet eens in de Herenstraat in Rotterdam parkeren. Waarom zou ik die slee dan meesjouwen en nog een vracht invoerrechten betalen ook, zodra dat ding op de kade in Rotterdam gehesen is? Mij niet gezien..."

Ze babbelden nog gezellig door over alles en nog wat. Toen reden ze in de mooie avond terug in de richting New-York. Bij Dorothy's huis aangekomen, bracht Piet haar keurig tot aan de deur en sprak toen: "Ik hoop je ouders, en jou natuurlijk, van de week nog een afscheidsbezoek te brengen. Breng je mij naar Idlewild, als ik wegvlieg? "

"Natuurlijk, malle jongen, wat had je dan gedacht? " Meneer Peters had er geen gras over laten groeien. Zodra Piet had teruggeseind dat hij de redactiepost aannam in Rotterdam, had de heer Peters een contract voor hem opgesteld, en dat vond Piet toen hij 's avonds op zijn kamer kwam.

De volgende morgen ging hij naar een reisbureau om zijn vliegpassage te bespreken. Daar kreeg hij de boodschap dat zijn vliegtuig vrijdagavond zou vertrekken. Toen brak er nog een drukke tijd voor Piet aan. Hij moest naar de Nederlandse ambassade voor zijn uitreisvisum, hij moest de stad in om allerlei cadeautjes te kopen voor zijn ouders en vrienden in Rotterdam, want hij kon toch moeilijk met lege handen aankomen, nietwaar? " En dan had Piet nog een bijzonder belangrijke boodschap te verrichten. Hij reed naar Brooklyn en stopte de wagen voor Dorothy's huis. Daar werd hij allerhartelijkst ontvangen door Dorothy's ouders, die altijd zeer met Piet ingenomen waren geweest. Toen Piet afscheid nam en Dorothy nog even voor een klein tochtje uitnodigde, het laatste toertje in zijn mooie auto, let wel... was Piet niet erg spraakzaam. Ook Dorothy zat maar stil naast hem. Er was blijkbaar iets dat Piet wilde zeggen, maar hij wist niet hòe! Tenslotte, toen ze weer voor de deur van Dorothy's woning stopten, zei Piet een beetje hees: "Wel, Dorothy van der Poel, ik stap hier ook maar uit, want ik ben namelijk niet van plan om met de wagen naar huis te rijden. Dit is mijn laatste ritje met deze auto geweest. Ik zal naar huis gaan met de trein." "Maar Piet... je auto dan? " "Hierzo, Dorothy, pik maar in... die auto is voor jou. Als een herinnering aan de vele prettige uren, die we samen hebben doorgebracht, en voor de enorme hulp die je gegeven hebt toen ik ziek was. En vooral ook... omdat jij 't bent geweest die mijn ogen hier geopend en mij de weg heeft gewezen hoe ik Amerika van binnen en van

buiten moest leren kennen! "

Dorothy keek Piet aan met een paar ogen, waaruit tegelijkertijd vreugde en twijfel straalden. "Piet... je meent 't... is 't heus... dat kun je niet menen, Piet. Die prachtslee... voor mij? "

Piet knikte zwijgend.

"O, Pietje Bell! "

Met wijd uitgestrekte armen vloog Dorothy op de verbouwereerde Piet af en gaf hem een pakkerd op beide wangen, waarvan een voorbijkomende kater, die op avontuur uit was, blijkbaar zo geweldig schrok, dat-ie mompelde: "Nou nou, een beetje minder kan ook wel! " 't Kan natuurlijk ook zijn dat die kater zich dood ergerde, of misschien wel jaloers was...

Maar Piet en Dorothy trokken zich van de hevige gemoedsaandoeningen van die eenzame Brooklynse kater al bijzonder weinig aan. Die hadden heel wat anders om aan te denken, zie je..Idlewild, 's avonds half negen.

"Willen de passagiers voor het KLM-toestel, dienst KL 235 naar Amsterdam, zich naar uitgang zevenendertig begeven? De instapkaart gereedhouden. Dank u! "

Piet herinnerde zich maar al te goed dat hij zo'n zakelijke juffrouw een dergelijk bericht had horen doorgeven door de luidsprekers van Schiphol. Maar toen ging het in de omgekeerde richting. Toen had hij er nog geen flauw vermoeden van wat hij hier allemaal in Amerika zou beleven. Het afscheid maakte hem toch een beetje bedrukt. Hij liet

hier zoveel nieuwe en goede vrienden achter. Ze waren allemaal trouw gekomen: de heer en mevrouw Wortelman, Jacob Mantel, Harry van der Poel, en natuurlijk Dorothy... Foei, foei, wat een gedrang was dat in die grote ontvangsthal van Idlewild. Onwillekeurig keek Piet nog even naar die grote zijdeur, waar een jaar geleden die geheimzinnige auto had gestaan van de bende van Mr. Oxford. Piet schoot in de lach. Wat een flop had die Oxford eigenlijk gehaald met die aktetas! Enfin, maar braaf zakjes plakken in de nor. Piet moest steeds maar handjes drukken en Dorothy stond erop een speciale afscheidszoen van hem te ontvangen.

"Ik heb mijn wagen extra gewassen," zei ze dapper glimlachend. Maar Piet voelde maar al te goed hoe ze beefde.

"Laatste oproep voor de passagiers van het KLM-toestel, dienst KL 235 naar Amsterdam en verdere bestemmingen," drong de zakelijke juffrouw via de luidsprekers aan.

"Nu moet ik heus gaan, lui, anders gaat die kist nog zonder me weg," zei Piet een beetje gemaakt vrolijk.

"Ik zou 't niet eens jammer vinden, Piet," zei Dorothy toen zacht tegen hem.

Piet liep door de afsluiting naar de uitgang. Steeds achteruitkijkend en zwaaiend. Totdat hij op de eksterroog trapte van een nors uitziende meneer.

"Kun je niet uitkijken?" zei die knaap spinnijdig. Die meneer heeft de hele lange weg tot Amsterdam toe aan zijn gevoelige eksterroog zitten wrijven. Een afscheidspresentje van Pietje Bell, die altijd iedereen zo graag wilde helpen, weet je wel?

Het laatste wat Piet die avond zag, was Dorothy, die dapper stond te wuiven met haar zakdoek, maar toen Piet nog even snel omkeek, zag hij dat ze haar zakdoek gebruikte om haar ogen af te drogen. Tien minuten later was de KL 235 ,airborne', dat wil zeggen, de machine was los van de grond, en had het landingsgestel ingetrokken. "We komen eraan, jongens," meldde de gezagvoerder via de kortegolfradio al naar het verre Schiphol. "Goeie reis and good luck, captain," zei Schiphol beleefd, over de Noordzee en de Atlantische Oceaan heen.

Piet keek uit het cabineraampje. Onder hem trok het weelderig verlichte New-York langzaam onder hem door. Hij herkende verscheidene punten. De Broadway, Times Square, East River. Daar moesten ergens de Palissades liggen, waar hij voor 't eerst, op die zondagmiddag, met Dorothy had gewandeld. Good, old Dorothy... dacht Piet. Ze vlogen dwars over de haveningang van New-York, de wijde, donkere Atlantische Oceaan tegemoet, die daar als een gapend gat voor hen lag. Piet keek nog even achteruit, naar de indrukwekkende wouden van wolkenkrabbers, die hun licht deden opkaatsen tegen de laaghangende wolken. En kijk nu eens aan, die ene, dikke vette torenwolk! Het leek wel alsof die wolk een gezicht had... Pure verbeelding natuurlijk, maar 't leek toch sprekend, alsof die wolk Uncle Sam in hoogsteigen persoon was, die beleefd zijn hoge hoed naar hem zwaaide, en hem toeriep: "Well done, Pietje Bell, well done, my boy!

Je bent een prettige gast hier geweest, en je mag altijd weer terugkomen als je zin hebt! Good bey, and good luck! "Wilt u een kopje koffie, meneer?" vroeg de stewardess van de DC Superjet vriendelijk. Ook dat had Pietje al eens meer gehoord in zijn korte, doch veelbewogen leventje! Leuk om weer eens in een Nederlands vliegtuig te zitten... Een stukje Nederlands vaderland op vleugels, hoog boven de donkere Atlantische Oceaan, op weg naar huis...